MOKINIŲ KŪRYBINIAI DARBAI

2022 m.

Redakcinė grupė:
Dalia Kasteckaitė, neformaliojo švietimo kalbų (lietuvių) mokytoja ekspertė
Agnė Milašienė, neformaliojo švietimo kalbų (anglų) mokytoja ekspertė
Akvilė Rastauskė, administratorė

Leidinio rengėjas – Kėdainių kalbų mokykla

ISSN 2783-6991 (leidinio forma: Elektroninis)

Leidinyje publikuojami 2021-2022 m. m. Kėdainių kalbų mokyklos mokinių kūrybiniai darbai, vertimai, iliustracijos, piešiniai, nuotraukos.

Tekstų kalba redaguota minimaliai

TURINYS

Pratarmė..... 3

Vertimai iš anglų kalbos.....4

Vertimai iš rusų kalbos.....23

Vertimai iš vokiečių kalbos.....28

Laiškai draugams į kitą šalį..... 40

Septyni garsieji senovės antikos stebuklai (vokiečių kalba).....43

Septyni garsieji senovės antikos stebuklai (rusų kalba).....50

Rašiniai lietuvių kalba ir vertimai į anglų kalbą..... 57

Mokinių rašiniai anglų kalba.....67

Mokinių darbai mokyklos 30-ojo gimtadienio proga.....70

Pamokų ciklo „Identity“ baigiamoji pamoka – stendiniai pranešimai „Who Am I“.....71

Deimanto formos eilėraštis ispaniškai.....80

NVŠ programos „Išmaniųjų mokyklėlė“ mokinių projektiniai darbai.....86

Pasaulis per fotoobjektyvo langą.....91

„Didžiausias kūrinys yra mūsų pačių gyvenimas. Mūsų gyvenimas yra dovana, ir nesvarbu, ar tikime, kad šią dovaną gavome iš Dievo, ar iš savo tėvų. Vien jau suvokimas, kad gyvenimas yra nuostabi dovana, yra paskata būti kūrybiškam. Esame savo likimo kūrėjais. Be to, kūrybiškumas neapsiriboja tik menu. Kūrybiškumo reikia kiekvieną gyvenimo akimirką, ypač bendraujant su kitais. Galime būti kūrybiški savo darbe, laisvalaikiu, savo santykiuose. Esame savo gyvenimo skulptoriai. Jei mes nenorime būti tik nužmogėję robotai, taisyklių vergai, kūrybiškumas yra būtinas.“

Vokiečių kino režisierius Fred Kelemen

Ši Kėdainių kalbų mokyklos mokinių kūrybinių darbų knygelė jau ketvirtoji. Metai bėga, mokiniai keičiasi, o kūryba visada gyva, nes Kėdainių kalbų mokyklos mokiniai renkasi tas ugdymo programas, kurios jiems suteikia galimybę ugdyti kalbinius gebėjimus ir padeda skleistis kūrybiškumui.

Vyresniųjų klasių mokiniai, lankantys neformaliojo švietimo programą „Aš galiu“, kasmet bando savo jėgas dalyvaudami kalbinėse projektinėse veiklose. Dalyvaudami vertimų konkurse „Tavo žvilgsnis“ mokosi versti tekstus iš anglų, vokiečių ar rusų kalbų. Per anglų kalbos praktikos ir lietuvių kalbos bei rašto kultūros pamokas vykdomos integruotos veiklos, kurių metu ieškoma informacijos, ji apdorojama, verčiama į / iš užsienio kalbų, dažnai ir iliustruojama.

Jaunesniųjų klasių mokiniai, kurie mokosi kalbų, ne tik dalyvauja vertimų konkursuose, bet ir patys kuria. Vokiečių ir rusų kalbų besimokantieji aptaria pasaulio stebuklus ir juos iliustruoja, lietuvių kalbos dalyviai rašo laiškus draugams.

Net suaugusieji Ispanų kalbos programos mokiniai mokosi kurdami deimanto formos eilėraščius ispanų kalba.

Patys jauniausi programos „Išmaniųjų mokyklėlė“ kalbinukai per projektines pamokas iliustruoja, lanksto, piešia, kaskart su mokytojomis ieško ir atranda daug naujų ir įdomių dalykų.

Daugelis kalbinukų veiklų tradiciškai publikuojama mokyklos parengtoje knygelėje „Mokinių kūrybiniai darbai‘2022“.

Knygelės sudarytojai nuoširdžiai dėkoja Kalbų mokyklos mokytojams, paskatinusiems savo mokinius kurti, ir mokiniams, kurie sutiko savo darbus publikuoti.

„Norėdami pasiekti savo svajonę, pirmiausia turite mokėti kurti“. (Barbara Palvin)

VERTIMAI IŠ ANGLŲ KALBOS

EARLY INHABITANTS OF GREECE
by H. A. Guerber

Although Greece (or Hellas) is only half as large as the State of New York, it holds a very important place in the history of the world. It is situated in the southern part of Europe, cut off from the rest of the continent by a chain of high mountains which form a great wall on the north. It is surrounded on nearly all sides by the blue waters of the Mediterranean Sea, which stretch so far inland that it is said no part of the country is forty miles from the sea, or ten miles from the hills. Thus shut in by sea and mountains, it forms a little territory by itself, and it was the home of a noted people.

The history of Greece goes back to the time when people did not know how to write, and kept no record of what was happening around them. For a long while the stories told by parents to their children were the only information which could be had about the country and its former inhabitants; and these stories, slightly changed by every new teller, grew more and more extraordinary as time passed. At last they were so changed that no one could tell where the truth ended and fancy began.

The beginning of Greek history is therefore like a fairy tale; and while much of it cannot, of course, be true, it is the only information we have about the early Greeks. It is these strange fireside stories, which used to amuse Greek children so many years ago, that you are first going to hear.

About two thousand years before the birth of Christ, in the days when Isaac wanted to go down into Egypt, Greece was inhabited by a savage race of men called the Pelasgians. They lived in the forests, or in caves hollowed out of the mountain side, and hunted wild beasts with great clubs and stone-tipped arrows and spears. They were so rude and wild that they ate nothing but raw meat, berries, and the roots which they dug up with sharp stones or even with their hands.

For clothing, the Pelasgians used the skins of the beasts they had killed; and to protect themselves against other savages, they gathered together in families or tribes, each having a chief who led in war and in the chase.

There were other far more civilized nations in those days. Among these were the Egyptians, who lived in Africa. They had long known the use of fire, had good tools, and were much further advanced than the Pelasgians. They had learned not only to build houses, but to erect the most wonderful monuments in the world, the Pyramids, of which you have no doubt heard.

In Egypt there were at that time a number of learned men. They were acquainted with many of the arts and sciences, and recorded all they knew in a peculiar writing of their own invention. Their neighbours, the Phoenicians, whose land also bordered on the Mediterranean Sea, were quite civilized too; and as both of these nations had ships, they soon began to sail all around that great inland sea.

As they had no compass, the Egyptian and Phoenician sailors did not venture out of sight of land. They first sailed along the shore, and then to the islands which they could see far out on the blue waters.

When they had come to one island, they could see another still farther on; for, as you will see on any map, the Mediterranean Sea, between Greece and Asia, is dotted with islands, which look like stepping-stones going from one coast to the other.

Advancing thus carefully, the Egyptians and Phoenicians finally came to Greece, where they made settlements, and began to teach the Pelasgians many useful and important things.

ANKSTYVIEJI GRAIKIJOS GYVENTOJAI

Nors Graikija (arba Hellas) yra perpus mažesnė nei Niujorko valstybė, ji užima labai svarbią vietą pasaulio istorijoje. Ji yra pietinėje Europos dalyje, atskirta nuo likusios žemyno dalies grandine aukštų kalnų, kurie formuoja didelę sieną šiaurėje. Beveik visose pusėse ji yra apsupta mėlynųjų Viduržemio jūros vandenų, kurie driekiasi taip toli į sausumos teritoriją, kad sakoma jog jokia šalies dalis nėra keturiasdešimt mylių nuo jūros arba dešimt mylių nuo kalvų. Taip uždaryta jūros ir kalnų jisuformavo savo mažą teritoriją ir buvo žymių žmonių namais.

Graikijos istorija siekia tuos laikus, kai žmonės dar nepažino rašto ir nelaikė jokių dokumentų apie tai kas vyko aplink juos. Ilgą laiką tėvų pasakotos istorijos iš lūpų į lūpas savo vaikams buvo vienintelė informacija, kurią buvo galima turėti apie šalį ir jos buvusius gyventojus; ir šios istorijos šiek tiek keitėsi po kiekvieno naujo pasakotojo, o laikui bėgant jos visiškai pakito. Galiausiai jos buvo taip pakeistos, kad niekas negalėjo pasakyti kur baigėsi tiesa ir prasidėjo fantazija.

Graikijos istorijos pradžia dėl to ir yra kaip pasaka. Dauguma nežino ar tai galėtų būti tiesa, todėl tai yra vienintelė informacija kurią mes turime apie ankstyvuosius graikus. Tai keistos šeimyninės istorijos, kurios linksmino graikų vaikus prieš daugelį metų ir jūs būsite pirmi, kurie jas išgirsite.

Apie du tūkstančius metų prieš Kristaus gimimą, dienomis kai Izaokas norėjo vykti į Egiptą, Graikija buvo apgyvendinta žiaurios rasės vyrų vadintų pelasgais. Jie gyveno miškuose arba urvuose kalno papėdėje ir medžiojo laukinius žvėris su didelėmis lazdomis ir strėlėmis bei ietimis su akmeniniais antgaliais. Jie buvo tokie grubūs ir laukiniai, o maitinosi tik žalia mėsa, uogomis ir šaknimis, kurias jie iškasdavo su aštriais akmenimis ar net savo rankomis.

Aprangai pelasgai naudojo nužudytų žvėrių odas, o tam, kad apsisaugotų nuo kitų laukinių, jie būrėsi kartu į šeimas ar gentis ir kiekviena jų turėjo po vadą, kuris vedė į karą ir medžioklę.

Tais laikais buvo ir kitų, žymiai labiau civilizuotų, tautų. Tarp jų buvo egiptiečiai, kurie gyveno Afrikoje. Jie ilgai žinojo ugnies panaudojimą, turėjo gerus įrankius ir buvo daug toliau pažengę nei pelasgai. Jie mokėjo statyti ne tik namus, bet stebino ypatingais statiniais, stebuklingiausiais paminklais pasaulyje, piramidėmis, apie kurias jūs be abejo esate girdėję.

Egipte tuo metu buvo nemažai išsilavinusių vyrų. Tai meno ir mokslo žinovai, kurie užrašinėjo informaciją, naudodami savo pačių išrastu raštu. Jų kaimynai, finikiečiai, kurių žemė irgi ribojosi su Viduržemio jūra, taip pat buvo gana civilizuoti. Abi šios tautos vertėsi laivininkyste, todėl netrukus pradėjo plaukioti po visą jūrą.

Jie neturėjo kompaso, todėl egiptiečių ir finikiečių jūreiviai nesitraukė iš sausumos akiračio. Iš pradžių jie plaukiojo palei šalies krantus, o tik vėliau išdrįso siekti salas, kurias jie galėjo matyti mėlynų vandenų toliuose.

Priplaukę vieną salą, jie išvysdavo kitą dar toliau, nes apžiūrinėdami žemėlapį galima pamatyti, kad Viduržemio jūra tarp Graikijos ir Azijos yra taškuota salomis, kurios atrodo kaip laipteliai einantys nuo vienos pakrantės iki kitos.

Taip atsargiai žengiant į priekį, egiptiečiai ir finikiečiai atvyko į Graikiją, kur jie apsigyveno ir pradėjo mokyti pelasgus daug naudingų ir svarbių dalykų.

Iš anglų kalbos vertė Aistė Valodkaitė, 9 kl.

ANKSTYVIEJI GRAIKIJOS GYVENTOJAI
H. A. Guerber

Nors Graikija (arba Hellas) yra perpus mažesnė už Niujorko valstiją, ji užima labai svarbią vietą pasaulio istorijoje. Ji yra pietinėje Europos dalyje, nuo likusio žemyno atskirta aukštų kalnų grandinės, kuri sudaro didelę sieną šiaurėje. Beveik iš visų pusių ją supa mėlyni Viduržemio jūros vandenys, besidriekiantys taip toli į sausumą, kad nė viena šalies dalis nėra keturiasdešimt mylių nuo jūros arba dešimt mylių nuo kalvų. Taip uždaryta prie jūros ir kalnų, ji pati sudaro nedidelę teritoriją ir buvo žymių žmonių namai.

Graikijos istorija siekia tuos laikus, kai žmonės nemokėjo rašyti, todėl nėra įrašų, kas vyko tuo metu. Ilgą laiką tėvų vaikams pasakojamos istorijos buvo vienintelė informacija, kuri buvo papasakota apie šalį ir jos gyventojus. Kiekvienas naujas pasakotojas pasakodamas šiek tiek pakeitė istoriją, ir laikui bėgant ji tapo vis labiau ypatinga. Pagaliau ji buvo taip pakeista, kad niekas negalėjo pasakyti, kur baigėsi tiesa ir prasidėjo išgalvojimas.

Todėl Graikijos istorijos pradžia yra tarsi pasaka; ir nors didžioji jos dalis, žinoma, negali būti tiesa, tai yra vienintelė informacija, kurią turime apie ankstyvuosius graikus. Būtent šias keistas istorijas, pasakojamas prie laužo, kurios prieš daugelį metų linksmino graikų vaikus, jūs pirmą kartą išgirsite.

Maždaug prieš du tūkstančius metų iki Kristaus gimimo, tomis dienomis, kai Izaokas norėjo įeiti į Egiptą, Graikijoje gyveno laukinė vyrų rasė, vadinama pelasgais. Jie gyveno miškuose arba urvuose, išskaptuotuose iš kalnų pusės, medžiojo laukinius žvėris su pagaliais akmeniniais antgaliais, taip pat strėlėmis bei ietimis. Jie buvo tokie grubūs ir laukiniai, kad valgė tik žalią mėsą, uogas ir šaknis, kurias iškasė aštriais akmenimis ar net rankomis.

Drabužiams pelasgai naudojo nužudytų žvėrių odą; norėdami apsisaugoti nuo kitų laukinių, jie susibūrė į šeimas ar gentis, kiekvienas turėjo vadą, kuris vadovavo karui ir medžioklei.

Tais laikais buvo ir daugiau civilizuotų tautų. Tarp jų buvo egiptiečių, gyvenusių Afrikoje. Jie jau seniai žinojo, kaip naudoti ugnį, turėjo gerus įrankius ir buvo daug toliau pažengę nei pelasgai. Jie išmoko ne tik statyti namus, bet ir pastatyti nuostabiausius paminklus pasaulyje, piramides, apie kurias, be abejo, girdėjote.

Egipte tuo metu buvo daug mokytų vyrų. Jie buvo susipažinę su daugeliu menų ir gamtos mokslų ir užrašė savitu raštu viską, ką žinojo apie savo išradimus. Jų kaimynai finikiečiai, kurių žemė taip pat ribojosi su Viduržemio jūra, irgi buvo gana civilizuoti; ir, kadangi abi tautos turėjo laivus, netrukus jie pradėjo plaukioti aplink salą jūra.

Egiptiečių ir finikiečių jūreiviai neturėjo kompaso, todėl iš pradžių jie plaukė palei krantą, o paskui į salas, kurias matė toli žydruose vandenyse.

Atvykę į vieną salą, tolėliau pamatė kitą; nes, kaip matysite bet kuriame žemėlapyje, tarp Graikijos ir Azijos esanti Viduržemio jūra yra išmarginta salų, kurios atrodo kaip laipteliai, einantys iš vienos pakrantės į kitą.

Taip atsargiai judėdami egiptiečiai ir finikiečiai pagaliau atvyko į Graikiją, kur apsigyveno ir pradėjo mokyti pelasgus daugybės naudingų ir svarbių dalykų.

Iš anglų kalbos vertė Viltė Rusevičiūtė, 5 kl.

THE TWO FROGS
by Andrew Lang

Once upon a time in the country of Japan there lived two frogs, one of whom made his home in a ditch near the town of Osaka, on the sea coast, while the other dwelt in a clear little stream which ran through the city of Kyoto. At such a great distance apart, they had never even heard of each other; but, funnily enough, the idea came into both their heads at once that they should like to see a little of the world, and the frog who lived at Kyoto wanted to visit Osaka, and the frog who lived at Osaka wished to go to Kyoto, where the great Mikado had his palace.

So one fine morning in the spring they both set out along the road that led from Kyoto to Osaka, one from one end and the other from the other. The journey was more tiring than they expected, for they did not know much about travelling, and half way between the two towns there arose a mountain which had to be climbed. It took them a long time and a great many hops to reach the top, but there they were at last, and what was the surprise of each to see another frog before him! They looked at each other for a moment without speaking, and then fell into conversation, explaining the cause of their meeting so far from their homes. It was delightful to find that they both felt the same wish to learn a little more of their native country and as there was no sort of hurry they stretched themselves out in a cool, damp place, and agreed that they would have a good rest before they parted to go their ways.

"What a pity we are not bigger," said the Osaka frog; "for then we could see both towns from here, and tell if it is worth our while going on."

"Oh, that is easily managed," returned the Kyoto frog. "We have only got to stand up on our hind legs, and hold on to each other, and then we can each look at the town he is travelling to."

This idea pleased the Osaka frog so much that he at once jumped up and put his front paws on the shoulders of his friend, who had risen also. There they both stood, stretching themselves as high as they could, and holding each other tightly, so that they might not fall down. The Kyoto frog turned his nose towards Osaka, and the Osaka frog turned his nose towards Kyoto; but the foolish things forgot that when they stood up their great eyes lay in the backs of their heads, and that though their noses might point to the places to which they wanted to go their eyes beheld the places from which they had come.

"Dear me!" cried the Osaka frog, "Kyoto is exactly like Osaka. It is certainly not worth such a long journey. I shall go home!"

"If I had had any idea that Osaka was only a copy of Kyoto I should never have travelled all this way," exclaimed the frog from Kyoto, and as he spoke he took his hands from his friend's shoulders, and they both fell down on the grass. Then they took a polite farewell of each other, and set off for home again, and to the end of their lives they believed that Osaka and Kyoto, which are as different to look at as two towns can be, were as like as two peas.

DVI VARLĖS
Andrew Lang

Kadaise Japonijoje gyveno dvi varlės. Viena iš jų įsikūrė griovyje netoli Osakos miesto, jūros pakrantėje, tuo tarpu kita gyveno mažame skaidriame upelyje, kuris tekėjo per Kioto miestą. Esant tokiam dideliam atstumui, jos nė karto nebuvo girdėjusios viena apie kitą; šmaikštu, kad joms abiem šovė idėja, jog norėtų pamatyti šiek tiek pasaulio, tad varlė, kuri gyveno Kiote, norėjo aplankyti Osaką, o kuri gyveno Osakoje, norėjo nukeliauti į Kiotą, kur Didysis Mikado turėjo savo rūmus.

Taigi vieną gražų pavasario rytą jiedvi išsiruošė keliu, kuris vedė iš Kioto Į Osaką. Viena iš vieno galo, kita iš kito. Kelionė buvo labiau varginanti, nei tikėtasi, nes jos nedaug žinojo apie keliavimą, ir pusiaukelėje tarp dviejų miestų išdygo kalnas, į kurį reikėjo užkopti. Varlėms prireikė daug laiko ir šuolių, kad pasiektų viršūnę, bet pagaliau ją pasiekė. Ir kokia staigmena buvo prieš save pamatyti kitą varlę! Akimirką žiūrėjo viena į kitą nepratardamos nė žodžio ir tada pasinėrė į kalbas, aiškindamosi priežastį, kodėl jos susitiko taip toli nuo savo namų. Buvo malonu sužinoti, kad jos abi norėjo labiau pažinti savo gimtąją šalį. Kadangi nebuvo kur skubėti, jos išsitiesė vėsioje, drėgnoje vietoje ir susitarė gerai pailsėti prieš išsivaikštant savais keliais.

„Kaip gaila, jog nesame didesnės, – tarė Osakos varlė, – tada iš čia galėtume matyti abu miestus ir nuspręsti, ar verta keliauti ten”.

„Oi, tai lengvai išsprendžiama,– atsakė Kiote gyvenanti varlė. – Mums tereikia atsistoti ant savo užpakalinių kojų ir laikyti vienai kitą, tada abi galėsime pažvelgti į miestą, į kurį keliaujame”.

Šis sumanymas taip patiko Osakos varlei, kad ji iškart pašoko ir uždėjo savo priekines kojas ant draugės pečių, kuri taip pat buvo atsistojusi. Ten jos abi stovėjo išsitiesusios kiek galima aukščiau ir tvirtai laikydamosi viena už kitos, kad nenukristų. Kioto varlė suktelėjo savo nosį į Osaką, o Osakos varlė pasuko nosį į Kiotą; bet kvailelės pamiršo, kad joms atsistojus jų didžiulės akys atsiduria pakaušyje, ir, nors nosys rodė į vietas, kur jos norėjo nukeliauti, bet jų akys matė vietas, iš kur jos buvo atvykusios.

„O varge! – sušuko Osakos varlė, – Kiotas yra lygiai toks pat kaip Osaka. Jis tikrai nėra vertas tokios ilgos kelionės. Aš eisiu namo!“

„Jei aš būčiau žinojusi, kad Osaka yra Kioto kopija, nebūčiau keliavusi visą šį kelią,“– sušuko varlė iš Kioto ir kalbėdama nuėmė rankas nuo savo draugės pečių. Jos abi nukrito ant žolės. Tada mandagiai atsisveikino viena su kita ir išvyko namo. Iki savo gyvenimo galo kiekviena tikėjo, jog Osaka ir Kiotas, kurie yra tokie skirtingi miestai, buvo panašūs kaip du žirniai.

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Sruogytė, 8 kl.

DVI VARLĖS
Andrew Long

Kartą Japonijoje gyveno dvi varlės, iš kurių viena apsigyveno griovyje netoli Osakos miesto, jūros pakrantėje, o kita gyveno skaidriame upelyje, tekančiame per Kioto miestą. Esant tokiam dideliam atstumui, jos niekada nebuvo girdėjusios apie viena kitą; bet juokinga, kad į galvą šovė mintis, kad jos norėtų pamatyti šiek tiek pasaulio. Ir varlė, kuri gyveno Kiote norėjo aplankyti Osaką, o varlė, gyvenusi Osakoje, norėjo vykti į Kiotą, kur didysis Mikado turėjo savo rūmus.

Taigi vieną gražų pavasario rytą juodvi išsiruošė keliu, vedusiu iš Kioto į Osaką, viena iš vieno galo, o kita iš kito. Kelionė buvo labiau varginanti, nei jos tikėjosi, nes jos daug nežinojo apie keliones, ir pusiaukelėje tarp dviejų miestų iškilo kalnas, kuris turėjo būti perkoptas. Joms prireikė daug laiko ir daug šuolių, kad pasiektų viršūnę, bet jos nustebo pamačiusios viena kitą. Akimirką jos žiūrėjo viena į kitą nekalbėdamos, o paskui pasinėrė į gilų pokalbį, aiškindamos savo susitikimo taip toli nuo namų priežastį. Buvo malonu, kad jos abi jautė tą patį norą sužinoti daugiau apie savo gimtą šalį ir neskubėjo namo. Jos išsitiesė vėsioje, drėgnoje vietoje ir susitarė, kad turės gerą poilsį prieš eidamos savais keliais.

Kaip gaila, kad nesame didesnės, – pasakė varlė iš Osakos, – Nes tada iš čia galėtume matyti abu miestus ir pasakykite, ar verta mums tęsti kelionę.

O, tai lengva įvykdyti, — atsakė Kioto varlė.–Turime tik atsistoti ant užpakalinių kojų ir laikytis viena už kitos, tada kiekviena galėsime pažvelgti į miestą, į kurį mes keliaujame.

Ši idėja Osakos varlei taip patiko, kad ji iškart pašoko ir uždėjo priekines kojas savo draugei, kuri taip pat pakilo. Štai jos abi stovėjo, išsitiesusios kuo aukščiau ir tvirtai laikydamos viena kitą, kad nenukristų. Kioto varlė pasuko nosį į Osaką, o Osakos varlė pasuko nosį link Kioto; bet kvaili dalykai pasimiršo, kai jos atsistojo ir jų didelės akys buvo pakaušiuose. Jos manė, kad jų nosis galėtų rodyti į vietas, kurias norėjo aplankyti, jų akys pamatė vietas, iš kurių buvo atėjusios.

Varge! – verkšleno Osakos varlė: – Kiotas yra lygiai toks pat kaip Osaka. Tikrai neverta tokios ilgos kelionės. Aš eisiu namo!

Jei būčiau žinojusi, kad Osaka yra tik Kioto kopija, nebūčiau keliavusi visą šį kelią! – sušuko varlė iš Kioto ir kalbėdama nuėmė rankas nuo draugės pečių, jos abi nukrito ant žolės. Tada jos mandagiai atsisveikino viena su kita ir vėl išvyko namo. Iki savo gyvenimo pabaigos jos tikėjo, kad Osaka ir Kiotas, kurie yra tokie skirtingi, gali būti tokie panašūs miestai, kaip du žirniai.

Iš anglų kalbos vertė Ūla Vanckavičiūtė, 8 kl.

DVI VARLĖS
Andrew Lang

Kadaise Japonijos šalyje gyveno dvi varlės, viena iš jų apsigyveno griovyje netoli Osakos miesto, jūros pakrantėje, o kita gyveno skaidriame upelyje, tekančiame per Kyoto miestą. Esant tokiam dideliam atstumui, jos viena apie kitą net nebuvo girdėję; bet, juokinga, abiejų galvose iškart kilo mintis, kad jos norėtų pamatyti šiek tiek pasaulio, ir varlė, kuri gyveno Kyote, norėjo aplankyti Osaką, o varlė, kuri gyveno Osakoje, užsinorėjo į Kyotą, kur didysis Mikado turėjo savo rūmus.

Taigi vieną gražų pavasario rytą jiedvi išsiruošė keliu, vedusiu iš Kyoto į Osaką – viena iš vieno galo, kita – iš kito. Kelionė buvo labiau varginanti, nei jos tikėjosi, nes jos mažai žinojo apie keliones, o pusiaukelėje tarp dviejų miestų iškilo kalnas, į kurį reikėjo įkopti. Joms prireikė daug laiko ir daug šuoliukų, kad pasiektų viršūnę, bet štai jos pagaliau pasiekė tikslą. Ir kokia buvo abiejų nuostaba, kai prieš save pamatė kitą varlę! Jos akimirką žiūrėjo viena į kitą nekalbėdamos, o tada įsitraukė į pokalbį ir aiškinosi savo susitikimo taip toli nuo namų priežastį. Buvo malonu pastebėti, kad jos abi jautė tą patį norą šiek tiek daugiau sužinoti apie savo gimtąją šalį ir neskubėdamos išsitiesė vėsioje, drėgnoje vietoje. Tada sutarė, kad gerai pailsės prieš išsiskiriant ir einant savo keliais.

„Kaip gaila, kad nesame didesnės, − pasakė Osakos varlė, − tada iš čia galėtume pamatyti abu miestus ir pasakyti, ar verta mums eiti toliau.“

„O, tai lengva padaryti, – atsakė Kyoto varlė. − Tereikia atsistoti ant užpakalinių kojų ir įsikibti vienai į kitą, o tada kiekviena galėsime pažvelgti į miestą, į kurį keliaujam“.

Ši idėja Osakos varlei taip patiko, kad ji iškart pašoko ir uždėjo priekines kojas ant savo draugės pečių, kuri taip pat buvo pakilusi. Štai jos abi stovėjo, išsitiesusios kuo aukščiau ir tvirtai laikydamos viena kitą, kad nenukristų. Kyoto varlė pasuko nosį į Osaką, o Osakos varlė pasuko nosį į Kyoto; bet kvailutės pamiršo, kad atsistojus jų didžiulės akys buvo pakaušyje, ir, nors jų nosys buvo nukreiptos į vietas, į kurias jos norėjo eiti, jų akys matė vietas, iš kurių buvo atėję.

„O varge! – sušuko Osakos varlė, − Kyotas lygiai toks pat kaip Osaka. Tikrai nevertas tokios ilgos kelionės. Grįšiu namo!“

„Jei būčiau žinojusi, kad Osaka yra tik Kyoto kopija, niekada nebūčiau keliauvusi visą šį kelią“, – sušuko varlė iš Kyoto ir kalbėdama nukėlė rankas nuo draugės pečių. Juodvi nukrito ant žolės. Tada jos mandagiai atsisveikino viena su kita ir vėl išvyko namo. Iki savo gyvenimo pabaigos tikėjo, kad Osaka ir Kyotas, kurie skiriasi tiek, kiek gali skirtis du miestai, yra vienodi kaip du žirniai.

Iš anglų kalbos vertė Austėja Sakalauskaitė, 8 kl.

ON MY WAY TO BUY EGGS
by Chih-Yuan Chen

“May I go outside and play?” Shau-yu asks.

“I need you to go to the store first,” her father replies. “We're out of eggs.”

Shau-yu puts the money in the right pocket of her skirt. (There are no holes in that pocket.)

Outside, she follows the cat's shadow. He's walking on the roof. She peeks around the wall. “Woof, woof,” she barks, just as Harry usually does.

She picks up a lost marble. It's blue, the colour of cats' eyes. Looking through the blue eye... The windows are blue; the walls are blue. The houses are blue; the sky is blue. The world becomes a blue ocean world. "I am a little fish, swimming in the big, blue sea. (Shau-yu means “little fish.”)

Stepping on the falling leaves, “Chi-cha, chi-cha,” Shau-yu's steps sound like people eating crunchy cookies.

Under the tree sits a pair of glasses that wants someone to wear them. Shau-yu looks like Mother now. Everything is blurry. It's a blurry world. But Shau-yu knows the way. There's the shop, over there, near that pole.

“Hello shopkeeper. I would like to buy some eggs please, eggs for making fried rice. I am cooking fried rice and eggs for my family tonight.”

“Here are your eggs, madam. And maybe your little girl, Shau-yu, would like some chewing gum?”

“Hmmm. I think she would.”

“Does the chicken lay the egg first? Or does the egg hatch into a chicken?”

Shau-yu wonders. Shau-yu notices two beautiful flowers on the corner of the wall. The water on their petals sparkles like diamonds. “I should bring these flowers home,” she thinks.

The gum has lost its flavour. It's still good for blowing bubbles, though.

Pop!

It wakes Harry like magic. Ding, dong.

“Hello! I've had such a busy day.”

EINU PIRKTI KIAUŠINIŲ
Chih-Yuan Chen

– Ar galiu eiti į lauką pažaisti?– paklausė Shau-yu.

– Man pirma reikia, kad nueitum į parduotuvę, – atsakė tėvas, – pasibaigė kiaušiniai.

Shau-yu įsidėjo pinigus į sijono dešininę kišenę. (Toje kišenėje skylių nėra). Lauke ji seka katino šešėlį. Katinas vaikšto ant stogo. Mergaitė vaikšto palei sieną.

– Au, au,– ji sulojo taip, kaip Haris dažniausiai suloja.

Mergaitė pakėlė pamestą stiklinį rutuliuką. Jis mėlynas kaip katės akys. Ji pradėjo pro jį žiūrėti. Langai patapo mėlyni, sienos irgi melsvos, visi namai mėlyni, dangus irgi. Pasaulis patapo mėlynosios jūros pasauliu.

„Aš esu maža žuvytė, kuri plaukioja didelėje, mėlynoje jūroje.“(Shau-yu reiškia maža žuvytė).

Vaikštant ant nukritusių lapų, trakšt-trakšt, trakšt-trakšt, Shau-yu žingsniai skamba lyg žmonės valgytų traškius sausainius.

Po medžiu guli akiniai, kurie nori, kad kas nors juos nešiotų. Shau-yu jaučiasi kaip mama dabar. Viskas susilieja. Tai susiliejęs pasaulis, bet Shau-yu žino kelią. Štai ten jau parduotuvė netoli to stulpo.

- Sveiki, pardavėjau. Aš norėčiau kiaušinių, prašau kiaušinių, su kuriais galėčiau kepti ryžius. Aš šiandien kepu savo šeimai ryžius su kiaušiniais.

– Štai tavo kiaušiniai, ponia. Ir gal kaip maža mergaitė norėtum kramtomosios gumos, Shau-yu? Mmm... manyčiau, kad norėtum.

Toliau Shau-yu eidama galvojo:

„Ar pirmiau višta padeda kiaušinį? Ar pirmiau višta išsirita iš kiaušinio?“

Shau-yu pamato dvi gražias gėles prie namo kampo. Vanduo ant jų žiedlapių spindi kaip deimantai.

„Man reiktų jas parsinešti,“– pagalvojo ji.

Guma prarado savo skonį. Bet vis tiek gera pūsti burbulus. Pop!

Tai pakelia Harį kaip magija. Ding, dong.

– Labas! Aš turėjau tokią ilgą dieną.

Iš anglų kalbos vertė Rusnė Raškevičiūtė, 4 kl.

MAN EINANT PIRKTI KIAUŠINIŲ
Chih-Yuan Chen

− Ar galiu išeiti į lauką pažaisti? – paklausė Šau-ju.

− Iš pradžių man reikia, kad nueitum į parduotuvę, − atsakė tėtis. − Mums pasibaigė kiaušiniai.

Šau-ju įsidėjo pinigus į sijono kišenę. (Šioje kišenėje nėra skylių.)

Lauke ji seka katino šešėlį. Jis eina ant stogo. Ji apsidairo aplink sieną. „Au au“,− ji suloja taip, kaip Haris dažniausiai daro.

Ji pakelia pamestą stiklinį rutuliuką. Jis mėlynas kaip kačių akių spalva. Žiūri per mėlyną akį... Langai mėlyni, sienos mėlynos. Namai mėlyni, dangus mėlynas. Pasaulis tapo mėlynu jūros spalvos pasauliu.

„Aš esu maža žuvytė, plaukiojanti didelėje, mėlynoje jūroje.“ (Šau-ju reiškia „maža žuvytė.“)

Vaikšto ant nukritusių lapų, „Či-či, či-či.“ Šau-ju žingsnių garsas kaip žmonių, valgančių traškius sausainius.

Po medžiu guli akiniai, kurie nori, kad kažkas juos nešiotų. Dabar Šau-ju atrodo kaip mama. Viskas yra susilieję. Tai susiliejęs pasaulis. Bet Šau-ju žino kelią. Parduotuvė čia, netoli stulpo.

− Laba diena, pardavėja. Aš norėčiau nusipirkti kiaušinių, man reikia kiaušinių keptų ryžių gaminimui. Aš kepsiu ryžius ir kiaušinius savo šeimai vakarienei.

− Štai jūsų kiaušiniai, ponia. Ir galbūt maža mergaitė Šau-ju norėtų kramtomosios gumos?

− Hm. Manau, ji norėtų.

„Ar višta padeda kiaušinį pirma? Ar višta pirma išsirita iš kiaušinio?“ − Šau-ju nežino.

Šau-ju pamatė dvi gražias gėles ant sienos kampo. Vanduo ant žiedlapių spindi kaip deimantai.

„Aš galėčiau šias gėles parsinešti namo,“ − ji mąsto.

Guma prarado savo skonį. Nors pūsti burbulus vis tiek smagu. Pokšt!

Tai pažadino Harį kaip magija. Din, dilin.

− Labas! Aš turėjau labai užimtą dieną.

Iš anglų kalbos vertė Lėja Sabulytė, 4 kl.

PAKELIUI PIRKTI KIAUŠINIŲ
Chih-Yuan Chen

− Ar galiu išeiti į lauką pažaisti? – paklausė Šau-ju.

− Man reikia, kad tu pirmiau nueitum į parduotuvę, − atsake tėvas. – Mums baigėsi kiaušiniai.

Šau-ju įsideda pinigus į dešinę kišenę. (Toje kišenėje nėra skylių.) Lauke ji seka katino šešėlį. Jis vaikšto ant stogo. Ji žvilgteli į sieną.

− Au, au, − suloja ji kaip Haris. Ji paima pamestą stiklo rutuliuką. Jis mėlynas, katino akių spalvos. Pažvelgia pro mėlyną akį... Langai mėlyni, sienos mėlynos. Namai mėlyni, dangus mėlynas. Pasaulis tampa mėlynojo vandenyno pasauliu. „Aš esu maža žuvelė, plaukioju didelėje mėlynoje jūroje.“ (Šau-ju reiškia „maža žuvelė“.) Ji žingsniuoja ant nukritusių lapų. „Trakšt – trakšt, trakšt - trakšt“. Šau-ju žingsniai skamba taip, kaip žmonės valgo traškius sausainius. Po medžiu padėti akiniai, kurie nori, kad juos kas nors nešiotų. Šau-ju dabar atrodo kaip mama. Viskas miglota. Tai neaiškus pasaulis. Bet Šau-ju žino būdą. Ten, šalia, prie stulpo, yra parduotuvė.

− Sveika, pardavėja, norėčiau nusipirkti kiaušinių, kiaušinių keptiems ryžiams gaminti. Aš gaminsiu keptus ryžius su kiaušiniais savo šeimai šįvakar.

− Štai jūsų kiaušiniai, ponia. Gal jūsų mažylė Šau-ju norėtų kramtomosios gumos?

− Hm, manau, kad taip.

„Ar višta pirmiau padeda kiaušinį? Ar iš kiaušinio išsirita viščiukas?“ – stebisi Šau-ju. Ji pamato dvi gražias gėles kampe. Vanduo ant jų žiedlapių blizga kaip deimantai.

− Turėčiau parsinešti šias gėles namo, − pagalvoja ji. Guma prarado savo skonį. Tačiau ji vis tiek tinka burbulams pūsti. Pokšt! Tai pažadina Harį kaip magija. Ding dong.

− Sveiki, turėjau tokią užimtą dieną.

Iš anglų kalbos vertė Gabija Tekoriūtė, 4 kl.

PAKELIUI PIRKTI KIAUŠINIŲ
Chih-Yuan Chen

„Ar aš galiu eiti į lauką pažaisti?“− paklausė Šau-ju.

„Man reikia, kad tu pirma nueitum į parduotuvę, − atsakė jos tėtis. − Mes nebeturime kiaušinių.“

Šau-ju įsideda pinigų į sijono dešinę kišenę.(Kišenėje nėra skylių.) Lauke ji seka katės šešėlį. Jis vaikšto ant stogo. Ji žvilgčioja aplink sieną. „Au, au,“− ji loja, kaip paprastai daro Haris.

Ji pakelia pamestą stiklinį rutuliuką. Jis mėlynas, kačių akių spalvos. Žiūrint per mėlyną akį….Langai yra mėlyni; sienos yra mėlynos. Namai yra mėlyni; dangus yra mėlynas. Pasaulis tampa mėlynu vandenyno pasauliu. „Aš esu maža žuvelė, plaukianti didelėje mėlynoje jūroje.“ (Šau-ju reiškia „maža žuvelė“)

Žingsniuojant ant krentančių lapų, „trikšt-trakšt, trikšt-trakšt“, Šau-ju žingsniai skamba taip, lyg žmonės valgytų traškius sausainius.

Po medžiu padėti akiniai, kurie nori, kad kas nors juos dėvėtų. Šau-ju dabar atrodo kaip mama. Viskas yra neryšku. Tai yra neryškus pasaulis. Bet Šau-ju žino kelią. Parduotuvė ten, prie stulpo.

„Labas, pardavėja. Aš norėčiau nusipirkti kiaušinių, kad galėčiau pagaminti keptų ryžių. Vakare aš kepu ryžius ir kiaušinius savo šeimai.

„Štai Jūsų kiaušiniai, ponia. Gal tu, maža mergaite, Šau-ju, norėtum kramtomos gumos?“

„Hmm. Manau, kad ji norėtų.“

„Ar višta pirmiausiai padeda kiaušinį? Ar iš kiaušinio išsirita viščiukas?“ − Šau-ju spėlioja. Šau-ju kampe prie sienos pastebi dvi gražias gėles. Vanduo ant žiedlapių spindi kaip deimantai. Ji galvoja: „Aš turėčiau šias gėles parsinešti namo“.

Guma prarado savo skonį. Tačiau ji dar tinkama pūsti burbulus. Puf! Tai pažadina Harį kaip magija. Ding, dong.

„Sveiki! Aš turėjau tokią užimtą dieną.“

Iš anglų kalbos vertė Jokūbas Petrauskas, 4 kl.

MANO KELIAS PIRKTI KIAUŠINIUS
Chih-Yuan Chen

−Ar galėčiau nueiti pažaisti į lauką? − Shau -yu paklausė.

−Man reikia, kad tu pirma nueitum į parduotuvę, − atsakė jos tėtis. – Mes nebeturime kiaušinių.

Shau-yu įsideda pinigus į savo sijono dešinę kišenę. (Kišenėje nėra skylių). Lauke ji seka katės šešėlį. Jis vaikšto ant stogo. Ji žvilgteli į sieną.

–Au, au, − ji loja. Kaip Haris dažniausiai daro. Ji paima pamestą stiklinį rutuliuką. Jis yra mėlynas kaip katės akys. Žiūri pro mėlyną akį… Langai mėlyni, sienos mėlynos. Namai mėlyni, dangus mėlynas. Pasaulis patampa mėlynu jūros pasauliu.

–Aš esu maža žuvytė, plaukiojanti didelėje mėlynoje jūroje. (Shau-yu reiškia mažą žuvį). Lipant ant krentančių lapų, Shau-yu žingsniai „trekšt, trekšt, trekšt“ skamba taip, lyg žmonės valgytų traškius sausainius.

Po medžiu guli akiniai, kurie nori, kad kažkas juos užsidėtų. Shau-yu atrodo kaip mama. Viskas neryšku. Pasaulis yra neryškus. Bet Shau-yu žino kelią. Yra parduotuvė, ten šalia, prie to stulpo.

−Labas, pardavėja. Aš norėčiau nusipirkti kiaušinių. Prašau kiaušinių, kad pagaminčiau ryžius. Šiandien aš virsiu ryžius ir kiaušinius savo šeimai.

−Štai tavo kiaušiniai, ponia. Ir gal maža mergaitė Shau-yu norėtų kramtomos gumos?

−Hmm, gal ir norėtų.

„Ar pirmiau višta padeda kiaušinius? Ar višta išsiperi iš kiaušinio?“ – Shau-yu galvoja. Shau-yu pamato dvi gražias gėles ant sienos kampo. Vanduo ant jų lapų blizga kaip deimantai.

„Aš turėčiau parsinešti šias gėles į namus,“ − ji galvoja.

Guma prarado savo skonį. Ji vis dar tinka burbulams pūsti. Pop! Tai pažadina Harį kaip magija. Ding dong.

−Labas, aš turėjau labai darbingą dieną.

Iš anglų kalbos vertė Eltė Krasauskaitė, 4 kl.

PAKELIUI PIRKTI KIAUŠINIŲ
Chih-Yuan Chen

−Ar galiu išeiti į lauką pažaisti? − paklausė Shau-yu.

„Reikia, kad pirma nueitum į parduotuvę, - atsakė jos tėtis. - Mums baigėsi kiaušiniai.“

Shau-yu įsidėjo pinigus į dešinę savo sijono kišenę. (Sijone nebuvo skylių.)

Lauke ji sekė katino šešėlį. Jis vaikščiojo ant stogo. Ji žvilgtelėjo į sieną. „Au, au“, - ji suloja, kaip įprastai daro Haris.

Ji pakelia pamestą stiklinį rutuliuką. Jis mėlynas kaip ir katino akių spalva. Žiūri pro mėlyną akį... Langai mėlyni; sienos mėlynos. Namai mėlyni; dangus mėlynas. Pasaulis tampa mėlyno vandenyno pasauliu. „Aš esu maža žuvis, plaukiojanti didelėje, mėlynoje jūroje.“ (Shau-yu verčiama „maža žuvis.“)

Žingsniuojant ant krentančių lapų, „Chi-cha, chi-cha,“ Shau-yu žingsniai skamba lyg žmonių, valgančių traškius sausainius, garsai.

Po medžiu guli akiniai, kurie nori, kad kas nors juos nešiotų. Shau-yu dabar atrodo kaip mama. Viskas neryšku. Tai neryškus pasaulis. Bet Shau-yu žino kelią. Parduotuvė yra ten, šalia stulpo.

„Sveiki, pardavėjau, norėčiau nusipirkti kiaušinių, kiaušiniai bus keptiems ryžiams. Aš gaminsiu keptus ryžius ir kiaušinius savo šeimai šiandien.“

„Štai jūsų kiaušiniai, ponia. O gal jūsų mažoji mergaitė Shau-yu norėtų kramtomosios gumos?“

„Hmmm. Manau, norėtų.“

„Ar pirma višta padeda kiaušinį? Ar pirma iš kiaušinio išsirita viščiukas?“ - Shau-yu susidomėjo.

Shau-yu kampe pamato dvi gražias gėles. Vanduo ant jų žiedlapių spindi kaip deimantai. „Manau, parnešiu šias gėles į namus,“ - ji pagalvojo.

Guma prarado skonį. Bet ji vis tiek tinka burbulams pūsti.

Pop!

Tai pažadina Harį kaip magija. Ding, dong.

„Labas! Turėjau tokią sunkią dieną.“

Iš anglų kalbos vertė Kamilė Šidlauskaitė, 5 kl.

WHY THE EVERGREEN TREES NEVER LOSE THEIR LEAVES
by Florence Holbrook

Winter was coming, and the birds had flown far to the south, where the air was warm and they could find berries to eat. One little bird had broken its wing and could not fly with the others. It was alone in the cold world of frost and snow. The forest looked warm, and it made its way to the trees as well as it could, to ask for help.

First it came to a birch tree. “Beautiful birch tree,” it said, “my wing is broken, and my friends have flown away. May I live among your branches till they come back to me?”

“No, indeed,” answered the birch tree, drawing her fair green leaves away. “We of the great forest have our own birds to help. I can do nothing for you.”

“The birch is not very strong,” said the little bird to itself, “and it might be that she could not hold me easily. I will ask the oak.” So the bird said: “Great oak tree, you are so strong, will you not let me live on your boughs till my friends come back in the springtime?”

“In the springtime!” cried the oak. “That is a long way off. How do I know what you might do in all that time? Birds are always looking for something to eat, and you might even eat up some of my acorns.”

“It may be that the willow will be kind to me,” thought the bird, and it said: “Gentle willow, my wing is broken, and I could not fly to the south with the other birds. May I live on your branches till the springtime?”

The willow did not look gentle then, for she drew herself up proudly and said: “Indeed, I do not know you, and we willows never talk to people whom we do not know. Very likely there are trees somewhere that will take in strange birds. Leave me at once.”

The poor little bird did not know what to do. Its wing was not yet strong, but it began to fly away as well as it could. Before it had gone far a voice was heard. “Little bird,” it said, “where are you going?”

“Indeed, I do not know,” answered the bird sadly. “I am very cold.”

“Come right here, then,” said the friendly spruce tree, for it was her voice that had called.

“You shall live on my warmest branch all winter if you choose.”

“Will you really let me?” asked the little bird eagerly.

“Indeed, I will,” answered the kind-hearted spruce tree. “If your friends have flown away, it is time for the trees to help you. Here is the branch where my leaves are thickest and softest.”

“My branches are not very thick,” said the friendly pine tree, “but I am big and strong, and I can keep the North Wind from you and the spruce.”

“I can help, too,” said a little juniper tree. “I can give you berries all winter long, and every bird knows that juniper berries are good.”

So the spruce gave the lonely little bird a home; the pine kept the cold North Wind away from it; and the juniper gave it berries to eat. The other trees looked on and talked together wisely.

“I would not have strange birds on my boughs,” said the birch.

“I shall not give my acorns away for any one,” said the oak.

“I never have anything to do with strangers,” said the willow, and the three trees drew their leaves closely about them.

In the morning all those shining, green leaves lay on the ground, for a cold North Wind had come in the night, and every leaf that it touched fell from the tree.

“May I touch every leaf in the forest?” asked the wind in its frolic.

“No,” said the Frost King. “The trees that have been kind to the little bird with the broken wing may keep their leaves.”

This is why the leaves of the spruce, the pine, and the juniper are always green.

KODĖL AMŽINAI ŽALIUOJANTYS MEDŽIAI NIEKADA NENUMETA LAPŲ?

Žiema artėjo ir paukščiai išskrido į tolimuosius pietus, kur oras šiltas ir jie gali prasimaitinti. Vienas mažas paukštelis buvo lūžusiu sparnu ir negalėjo skristi su kitais. Jis buvo vienas šaltame šalčio ir sniego pasaulyje. Miškas atrodė šiltas, ir jis patraukė prie medžių, kad galėtų paprašyti pagalbos.

Pirmiausia jis priėjo prie beržo.

– Gražusis berže, − jis pasakė. − Mano sparnas lūžęs, o mano draugai išskrido. Ar galėčiau pagyventi tarp jūsų šakų iki kol jie sugrįš pas mane?

− Ne, − atsakė beržas, mesdamas savo šviesius lapus. – Mes iš didžiojo miško turime savo paukščiams padėti. Aš tau niekuo negaliu padėti.

− Beržas nelabai stiprus, − pasakė mažasis paukštelis sau, − ir kažin, ar jo šakos mane nulaikys. Aš paklausiu ąžuolo. Paukštis pasakė:

− Puikusis ąžuole, tu esi stiprus, ar leistum man pagyventi ant tavo šakų iki kol mano draugai grįš pavasarį?

− Pavasarį! – šūktelėjo ąžuolas. – Tai ilgas laiko tarpas. Kaip man žinoti, ką tu gali veikti visą tą laiką? Paukščiai visada ieško ką sulesti, ir jūs netgi galite sulesti mano giles.

„Gali būti, kad gluosnis bus man malonus“, – pagalvojo paukštelis ir pasakė:

− Švelnusis gluosni, mano sparnas yra lūžęs, ir aš negalėjau išskristi į pietus su kitais paukščiais. Gal galėčiau pagyventi ant jūsų šakų iki pavasario?

Gluosnis neatrodė švelnus, nes jis išdidžiai atsitraukė ir pasakė:

− Iš tikrųjų aš tavęs nepažįstu ir mes, gluosniai, nekalbam su nepažįstamaisiais. Labai tikėtina, kad kažkur yra medžių, kurie priims keistą paukštį. Palik mane vieną.

Vargšas paukštelis nežinojo ką daryti. Jo sparnas nebuvo dar stiprus, bet jis pradėjo skristi šalin kaip tik galėdamas. Dar nenuskridus toli pasigirdo balsas.

− Mažasis paukšteli,− pasakė jis, − kur tu skrendi?

− Iš tikrųjų, aš nežinau, − atsakė paukštelis liūdnai. – Man labai šalta.

− Ateik čia, – pasakė draugiška eglė, tai buvo jos balsas, kuris kvietė.

− Tu galėtum gyventi ant mano šilčiausių šakų visą žiemą, jei norėtum.

− Ar tikrai leistum? – paklausė paukštelis nekantriai.

− Iš tikrųjų leisčiau, − atsakė geraširdė eglė, − Jei tavo draugai išskrido, laikas medžiams padėti. Čia yra šakų, kur mano spygliai storiausi ir minkščiausi.

− Mano šakos nėra tokios storos, − pasakė draugiška pušis, − Bet esu didelė ir stipri, ir aš galiu apsaugoti tave ir eglę nuo šiaurės vėjo.

− Aš taip pat galiu padėti, − pasakė mažasis kadagys, − aš galiu duoti uogų visą žiemą, ir kiekvienas paukštis žino, kad kadagio uogos yra geros.

Taigi eglė vienišam paukšteliui davė namus; pušis saugojo nuo šiaurės vėjo, o kadagys uogų prasimaitinti. Kiti medžiai žiūrėjo ir kartu pašnibždomis kalbėjosi.

− Aš nenorėčiau turėti svetimo paukščio ant savo šakų, − pasakė beržas.

− Aš niekam neatiduočiau savo gilių, − pasakė ąžuolas.

− Aš niekada neturėsiu nieko bendra su nepažįstamais, − pasakė gluosnis, ir visi trys medžiai numetė savo lapus glaudžiai aplink save.

Ryte visi tie spindintys, žali lapai gulėjo ant žemės, nes naktį atėjo šaltas šiaurės vėjas ir nupūtė lapus nuo medžių.

− Ar galiu paliesti kiekvieną lapą miške? – paklausė vėjas šėliodamas.

− Ne, − pasakė šalčio karalius. – Medžiai buvo malonūs mažam paukšteliui sulūžusiu sparnu, todėl jie gali išlaikyti savo lapus.

Štai kodėl eglių, pušų ir kadagių lapai visada žali.

Iš anglų kalbos vertė Meda Stankaitytė, 10 kl.

KODĖL AMŽINAI ŽALIUOJANTYS MEDŽIAI NIEKADA NENUMETA SAVO LAPŲ

Florence Holbrook

Artėjo žiema, ir paukščiai išskrido toli į pietus, kur buvo šiltas oras ir jie galėjo rasti uogų. Vienas mažas paukštelis susilaužė sparną ir negalėjo skristi kartu su kitais. Jis buvo vienas šaltame šalčio ir sniego pasaulyje. Miškas atrodė šiltas, todėl kaip įmanydamas ėjo prie medžių, prašydamas pagalbos.

Pirmiausia priėjo prie beržo.

− Gražusis berže, – pasakė paukštelis, − mano sparnas lūžo, o draugai išskrido. Ar galiu pagyventi tarp tavo šakelių, kol jie sugrįš pas mane?

− Ne, – atsakė beržas, nubraukdamas savo šviesius žalius lapus, − mes iš didžiojo miško turime savo paukščius, kuriems padedam. Aš negaliu tau padėti.

„Berželis nėra labai stiprus, − pasakė sau paukštelis, − ir galbūt jis negalėjo manęs išlaikyti. Paklausiu ąžuolo. Taigi paukštis tarė:

− Puikusis ąžuolai, tu toks stiprus, ar neleisi man pagyventi ant savo šakelių, kol pavasarį grįš mano draugai?

− Pavasarį! − sušuko ąžuolas. – Taigi jis labai toli. Kaip aš galiu žinoti, ką tu gali veikti per visą tą laiką? Paukščiai visada ieško ko nors užkąsti ir tu gali net suvalgyti kai kurias mano giles.

„Gal gluosnis man bus malonus,“ – pagalvojo paukštis ir pasakė:

− Švelnusis gluosni, mano sparnas sulaužytas, ir aš negalėjau išskristi į pietus su kitais paukščiais. Ar galiu pagyventi ant tavo šakų iki pavasario?

Gluosnis neatrodė draugiškai, jis išdidžiai atsistojo ir pasakė:

− Aš tavęs nepažįstu, o mes, gluosniai, niekada nekalbame su tais, kurių nepažįstame. Labai tikėtina, kad kažkur yra medžių, kurie priims keistus paukščius. Palik mane iš karto.

Vargšas paukštelis nežinojo, ką daryti. Jo sparnas dar nebuvo stiprus, bet pradėjo skristi kuo puikiausiai. Dar nenuskridus toli pasigirdo balsas.

− Paukšteli, − pasakė jis,− kur tu skrendi?

− Nežinau, − liūdnai atsakė paukštis, − man labai šalta.

− Tada ateik čia, – tarė draugiška eglė, nes tai jos balsas jį pašaukė. − Gali gyventi ant mano šilčiausios šakos, jei tik norėsi.

− Ar tikrai man leisi? – nekantriai paklausė paukštelis.

− Tikrai taip, – atsakė geraširdė eglė. − Jei tavo draugai išskrido, metas medžiams tau padėti. Štai šaka, ant kurios mano lapai storiausi ir minkščiausi.

− Mano šakos nėra labai storos, − pasakė draugiška pušis, − bet esu didelė ir stipri, galiu apsaugoti tave ir eglę nuo Šiaurės vėjo.

− Aš taip pat galiu padėti, − pasakė mažas kadagys, − galiu duoti uogų visą žiemą, o kiekvienas paukštis žino, jog kadagio uogos yra skanios.

Taigi eglė vienišam paukšteliui suteikė namus, pušis apsaugojo jį nuo šiaurės vėjo, o kadagys davė uogų. Kiti medžiai žiūrėjo ir išmintingai kalbėjosi.

− Aš neleisčiau svetimam paukščiui būti ant mano šakų, − pasakė beržas.

− Niekam neduosiu savo gilių, – pasakė ąžuolas.

− Neturiu nieko bendro su nepažįstamais, – pasakė gluosnis, ir trys medžiai glaudžiai suglaudė savo lapus.

Ryte visi tie spindintys, žali lapai gulėjo ant žemės, nes naktį atėjo šaltas šiaurės vėjas ir kiekvienas lapas, kurį palietė, nukrito nuo medžio.

− Ar galiu paliesti kiekvieną lapą miške? – paklausė vėjas savo šėlsme.

− Ne, − pasakė Šalčio karalius, − medžiai, kurie buvo malonūs paukšteliui su sulaužytu sparnu, gali išlaikyti savo lapus.

Štai kodėl eglių, pušų ir kadagių lapai visada žali.

Iš anglų kalbos vertė Gabrielė Japertaitė, 8 kl.

THE FAIRY'S NEW YEAR GIFT
by Emilie Poulsson

Two little boys were at play one day when a Fairy suddenly appeared before them and said: “I have been sent to give you New Year presents.”

She handed to each child a package, and in an instant was gone.

Carl and Philip opened the packages and found in them two beautiful books, with pages as pure and white as the snow when it first falls.

Many months passed and the Fairy came again to the boys. “I have brought you each another book?” said she, “and will take the first ones back to Father Time who sent them to you.”

“May I not keep mine a little longer?” asked Philip. “I have hardly thought about it lately. I'd like to paint something on the last leaf that lies open.”

“No,” said the Fairy; “I must take it just as it is.”

“I wish that I could look through mine just once,” said Carl; “I have only seen one page at a time, for when the leaf turns over it sticks fast, and I can never open the book at more than one place each day.”

“You shall look at your book,” said the Fairy, “and Philip, at his.” And she lit for them two little silver lamps, by the light of which they saw the pages as she turned them.

The boys looked in wonder. Could it be that these were the same fair books she had given them a year ago? Where were the clean, white pages, as pure and beautiful as the snow when it first falls? Here was a page with ugly, black spots and scratches upon it; while the very next page showed a lovely little picture. Some pages were decorated with gold and silver and gorgeous colours, others with beautiful flowers, and still others with a rainbow of softest, most delicate brightness. Yet even on the most beautiful of the pages there were ugly blots and scratches.

Carl and Philip looked up at the Fairy at last.

“Who did this?” they asked. “Every page was white and fair as we opened to it; yet now there is not a single blank place in the whole book!”

“Shall I explain some of the pictures to you?” said the Fairy, smiling at the two little boys.

“See, Philip, the spray of roses blossomed on this page when you let the baby have your playthings; and this pretty bird, that looks as if it were singing with all its might, would never have been on this page if you had not tried to be kind and pleasant the other day, instead of quarrelling.”

“But what makes this blot?” asked Philip.

“That,” said the Fairy sadly; “that came when you told an untruth one day, and this when you did not mind mamma. All these blots and scratches that look so ugly, both in your book and in Carl's, were made when you were naughty. Each pretty thing in your books came on its page when you were good.”

“Oh, if we could only have the books again!” said Carl and Philip.

“That cannot be,” said the Fairy. “See! they are dated for this year, and they must now go back into Father Time's bookcase, but I have brought you each a new one. Perhaps you can make these more beautiful than the others.”

So saying, she vanished, and the boys were left alone, but each held in his hand a new book open at the first page.

And on the back of this book was written in letters of gold, “For the New Year.”

FĖJOS NAUJŲJŲ METŲ DOVANA
Emilie Poulsson

Du maži berniukai žaidė, kai staiga prieš juos atsirado fėja ir tarė:

−Mane atsiuntė jums įteikti naujametinių dovanų.

Ji padavė kiekvienam vaikui po dėžutę ir iškart pradingo.

Karlas ir Pilypas atidarė dėžutes ir rado jose dvi gražias knygas su baltais, kaip pirmą kartą iškritęs sniegas, lapais.

Daug mėnesių praėjo, ir fėja vėl grįžo pas berniukus.

−Aš atnešiau jums kiekvienam po kitą knygą, − pasakė ji, − o pirmąsias knygas grąžinsiu Tėvui Laikui, kuris jis atsiuntė jums.

−Ar galėčiau ją ilgiau paturėti?, – paklausė Pilypas. − Aš seniai apie tai galvojau. Norėčiau nupiešti ką nors ant paskutinio atversto lapo.

−Ne,− pasakė fėja, – aš privalau paimti ją tokią, kaip yra.

−Kaip norėčiau dar kartą pažiūrėti į savąją,− pasakė Karlas. −Aš pamačiau tik vieną puslapį tuo metu, kai lapas užsiverčia. Jis prilimpa labai greitai, ir aš negaliu atversti knygos ne daugiau kaip vieną kartą per dieną.

−Pažiūrėk į savo knygą, − pasakė fėja, − ir Pilypas tegul pažiūri.

Ir ji uždegė jiems mažas sidabrines lemputes, kurių šviesoje jie matė vartomus puslapius.

Berniukai susimąstę žiūrėjo. „Ar gali būti, kad tai buvo tos pačios šviesios knygos, kur ji buvo davusi prieš metus laiko? Kur dingo švarūs, balti puslapiai, tyri ir gražūs kaip pirmas sniegas? Štai puslapis su bjauriomis, juodomis dėmėmis ir subraižymais; tuo tarpu kitame puslapyje buvo mielas, mažas paveikslėlis, kai kurie puslapiai buvo puošti auksu ir sidabru bei nuostabiomis spalvomis, kiti su gražiomis gėlėmis, dar kiti su švelniausiomis vaivorykštėmis“.

Karlas ir Pilypas pagaliau pasižiūrėjo į fėją.

−Kas tai padarė?− paklausė jie. −Visi puslapiai buvo balti ir šviesūs, kai mes atvertėme; dabar tenai nėra nė vienos tuščios vietos visoje knygoje!

−Ar turėčiau paaiškinti kai kuriuos paveikslėlius jums? − paklausė fėja, šypsodamasi dviem mažiems berniukams.

−Matai, Pilypai, rožių puokštė pražydo šiame puslapyje, kai tu leidai kūdikiui turėti savo žaislus; ir tas gražus paukštis, kuris, atrodo, kad gieda iš visų jėgų, niekada nebūtų buvęs šiame puslapyje, jeigu nebūtum stengęsis būti malonus ir mielas kitą dieną, užuot ginčijęsis.

−Bet kas padarė tą dėmę?− paklausė Pilypas.

−Šitą? − liūdnai paklausė fėja. −Šita atsirado, kai tu pamelavai vieną dieną, o šita – kai nepasakei mamai. Visos šitos dėmės ir subraižymai atrodo labai bjauriai tiek tavo knygoje, tiek Karlo. Jos atsirado, kai buvot nedori. Kiekvienas gražus darbas jūsų knygose ant puslapių, kai buvot geri.

−O! Jei tik galėtume vėl turėti knygas! − pasakė Karlas ir Pilypas.

−Taip negali būti, − pasakė fėja. −Žiūrėkit! Jos visos yra skirtos šiems metams, ir jos privalo grįžti atgal į Tėvo Laiko knygų spintą, bet aš atnešiau kiekvienam po naują. Gal šitas galėsite padaryti gražesnes nei anas?

Tai pasakiusi ji dingo, ir berniukai liko vieni, bet kiekvienas laikė rankose naują knygą su atverstu pirmu puslapiu. Ir ant knygos buvo parašyta auksinėmis raidėmis „Naujiesiems metams”.

Iš anglų kalbos vertė Erikas Šumskij, 10 kl.

VERTIMAI IŠ RUSŲ KALBOS

SKRUZDĖLĖS STAMBIU PLANU

Skruzdėles, aišku, matė visi: miške, sode, tiesiog pievoje arba po medžiu. O pabandykime pažiūrėti į šitą mažytį vabzdį iš arčiau.

Skruzdėlės – vienos seniausių mūsų planetos gyventojų. Mokslininkai sako, jog jos atsirado dar prieš 130 milijonų metų. Šitos mažylės tokios pat senos, kaip ir dinozaurai. Bet skirtingai nuo paskutiniųjų jos sugebėjo prisitaikyti prie visų pasikeitimų planetoje ir išgyventi.

Skruzdėlės gyvena visuose Žemės kampeliuose, išskyrus Arktiką, Antarktidą, Grenlandiją ir dar nedaugelį kitų salų. Mokslininkams sunkiai pavyksta suskaičiuoti, kiek rūšių skruzdėlių yra – įvardijama apie 12-13 tūkstančių. Mūsų planetoje gyvena maždaug 10 kvadriljonų (tiksliau 10 000 000 milijardų) skruzdžių. Kiekvienam žmogui tenka apie milijoną šių vabzdžių.

Pagal savo bendruomeninį elgesį skruzdėlės žemėje artimiausios žmogui. Jos stato bendrą gyvenamąjį būstą ir gyvena didelėmis šeimomis. Skruzdėlynus stato grunte su nedideliu pylimu ant žemės arba supila, suneša ant paviršiaus, tokie skruzdėlynai gali būti nuo kelių dešimčių centimetrų iki 1,5 – 2 metrų. Skruzdėlės sudaro dideles šeimas su tiksliu vaidmenų pasidalinimu. Skruzdėlyne pagrindinė yra patelė-karalienė, dedanti kiaušinėlius ir paliekanti palikuonis. Dar yra skruzdėlės-tiekėjos, kurios pristato maistą, darbininkės, skruzdėlės-auklės, prižiūrinčios lėliukes ir kiaušinėlius.

Skruzdėlės – patys protingiausi vabzdžiai. Jų smegenys, nors ir nedideli, susideda iš 250 tūkstančių ląstelių. Skruzdėlės gali mokytis – tai įrodė mokslininkai. Beje, yra atskiras mokslas, tiriantis skruzdėles, – mirmekologija. Mirmekologijos mokslininkai eksperimentais įrodė, kad skruzdėlės turi gerą atmintį. Skruzdėlės-tiekėjos, pačios ieškančios maisto, gerai įsimena kelią namo. Jeigu jų takelį užtverti painiu labirintu, tai, po jį paklaidžiojusios, jos randa išėjimą ir prisimena kelią dar keturias dienas. Skruzdėlių gabumai nevienodi. Tarp mokslininkų populiarus labirintas, sudarytas iš permatomų cilindrų, per kurių sieneles patogu stebėti vabzdžius. Viliojantį maistą uždengia mažiausiu cilindru ir daro siaurą praėjimą po sienele, po to uždengia didesniu cilindru, bet išėjimą daro iš kitos pusės, ir tokiu būdu naudoja 5 – 6 cilindrus. Skruzdėlės per skirtingą laiką randa priėjimą prie viliojančio maisto, bet, jei randa, greitai atsiveda prie jo keletą savo draugų.

Skruzdėlių laiko pojūtis išvystytas. Netoli nuo maisto takelio griežtai numatytu laiku padėjus maisto, skruzdėlės greitai prisimindavo, kada tai būna, ir susirinkdavo ten numatytu laiku, netgi po eksperimento.

Skruzdėlės orientuojasi pagal kvapus, kurie kiekvienos kolonijos saviti. Svetima, iš kitos kolonijos, bet priklausanti tai pačiai biologinei rūšiai, kvepia kitaip ir laikoma priešu.

Skruzdėlės mėgsta paplušėti. Jos pakelia maždaug 100 kartų sunkesnį už save svorį. Jas vadina miško sanitarėmis, ir tai neatsitiktinai. Skruzdėlės sugeba apsaugoti medžius nuo vabzdžių-kenkėjų. Vidutinio dydžio skruzdėlių šeima suvalgo iki 5 milijonų vabzdžių kenkėjų. Be to, jos išvalo miškus nuo ligotų, supuvusių ir nuvirtusių medžių. Dabar aišku, kad skruzdėlių vaidmuo gamtoje labai svarbus.

Iš rusų kalbos vertė Smiltė Vaišneiderytė, 5 kl.

SKRUZDĖLĖS STAMBIU PLANU

Žinoma, skruzdėlę matė visi: miške, sode, tiesiog žolėje ar po medžiu. Pabandykime pažvelgti į šį mažytį vabzdį atidžiau.

Skruzdėlės yra seniausi mūsų planetos gyventojai. Mokslininkai mano, kad jos atsirado Žemėje maždaug prieš 130 milijonų metų. Šie mažyliai yra tokie pat seni, kaip dinozaurai. Bet skirtingai nei pastariesiems, joms pavyko prisitaikyti prie visų planetos pokyčių ir išgyventi.

Skruzdėlės gyvena visuose Žemės kampeliuose, išskyrus Arktį, Antarktidą, Grenlandiją ir kt. kai kurias salas. Mokslininkams sunku suskaičiuoti, kiek rūšių skruzdėlių egzistuoja – jie įvardina skaičių – 12-13 tūkst. Mūsų planetoje gyvena apie 10 kvadriljonų (tuomet yra 10 000 000 milijardų) skruzdėlių. Kiekvienam žmogui tenka apie milijoną vabzdžių.

Pagal savo socialinę struktūrą skruzdėlės yra arčiausiai žmogaus esantys padarai Žemėje. Jos stato bendrą būstą ir gyvena didelėse šeimose. Skruzdėlynai statomi žemėje su nedideliu pylimu virš žemės arba supilami, sunešami ant paviršiaus, tokie skruzdėlynai gali būti nuo kelių dešimčių centimetrų iki 1,5 – 2 metrų aukščio. Susiformuoja skruzdėlių sudėtingos šeimos, turinčios aiškų vaidmenų pasiskirstymą. Pagrindinė skruzdėlyno karalienė yra patelė, dedanti kiaušinius ir didinanti palikuonis. Yra ir skruzdėlės, kurios pristato maistą, skruzdėlės darbininkės, skruzdėlės, prižiūrinčios lėliukes ir lervas.

Skruzdėlės yra protingiausi vabzdžiai. Jų smegenys, nepaisant nedidelio dydžio, susideda iš 250 tūkstančių ląstelių. Skruzdėlės geba mokytis – tai įrodė mokslininkai. Beje, yra atskiras mokslas, tiriantis skruzdėles, mirmekologija. Mirmekologai eksperimentais įrodė, kad skruzdėlės turi gerą atmintį. Maitinančios skruzdėlės vykdo savarankišką maisto paiešką, puikiai atsimena kelią namo. Jei jų kelią užblokuotų sudėtingu labirintu, tada klaidžiodamos po jį jos randa išeitį ir prisimena kelią keturias dienas. Skruzdėlės turi skirtingus sugebėjimus. Tarp mokslininkų yra populiarus labirintas, sudarytas iš skaidrių cilindrų, pro jo sieneles patogu stebėti vabzdžius. Masalas uždengiamas mažiausiu cilindru ir po sienele daromas siauras praėjimas, kurį uždengia didesniu cilindru, bet išėjimas padaromas kitoje pusėje ir tokiu būdu naudojami 5-6 cilindrai. Skruzdėlės kelią prie masalo randa skirtingu metu, bet, jei jos randa, labai greitai atveda kelis savo bendražygius.

Skruzdėlės turi gerai išvystytą laiko pojūtį. Netoli nuo tako pradžios griežtai tuo pačiu laiku padėjus maisto, skruzdėlės greitai prisimindavo, kada tai atsitiks, ir susirinkdavo ten tam tikru laiku, net pasibaigus eksperimentui.

Skruzdėlės orientuojasi pagal kvapą, nes kiekviena kolonija turi savo kvapą. Svetima, iš kitos kolonijos, priklausanti tai pačiai biologinei rūšiai, kitaip kvepia ir yra suvokiama kaip priešas.

Skruzdėlės darbščios. Jos pakelia maždaug šimtą kartų sunkesnį krovinį už savo svorį. Jos vadinamos miško tvarkdariais, ir tai nėra atsitiktinumas. Skruzdėlės sugeba apsaugoti medžius nuo kenkėjų. Vidutinė skruzdžių kolonija suvalgo iki penkių milijonų kenksmingų vabzdžių. Be to, jos išvalo mišką nuo sergančių, supuvusių ir suniokotų medžių. Dabar aišku, kad skruzdėlių vaidmuo gamtoje yra milžiniškas.

Iš rusų kalbos vertė Kamita Korneičiuk, 7 kl.

KAIP JUOKDARYS KAŽKADA SUSIGINČIJO...

Hercogas Lorenco, žinomas kaip Nuostabusis, niekada nesėsdavo vienas prie stalo. Jis sakydavo, kad tik šuo gali sugauti kaulą, slėptis su juo kampe ir graužti ant visų urgzdamas, o žmogui turi būti malonu vaišinti draugus. Be to, prie įdomaus pokalbio visi patiekalai atrodydavo skanesni. Būtent dėl to Lorenco pilyje kiekvieną vakarą prie stalo sėdėdavo mokslininkai, poetai, muzikantai, kilmingi miestiečiai. Vienus domindavo protingos kalbos per vakarienę, kiti patys norėjo pasisakyti, o treti neprieštaravo tiesiog skaniai pavalgyti.

Vieno iš tokių pasisėdėjimų metu svečiai pradėjo kalbėti, kad Florencija žinoma ne tik nuostabiais pastatais, fontanais, statulomis, bet ir profesionaliais meistrais. Senas teisėjas, kuris visada apsirengdavo labai puošniai, kad net iš jo pasišaipydavo, pareiškė, kad mieste daugiausiai yra tekstilės gamintojų. Jaunas dvariškis, kuris dažniausiai čiupdavo špagos rankeną ir išgarsėjo dvikovomis, pasakė, kad mieste daugiausia yra ginklininkų. Graži dama, išsipuošusi brangenybėmis, aiškino, kad mieste virš šimto juvelyrinių parduotuvėlių, kurias ji apvažiavo ieškodama nuostabaus žiedo. Ir čia hercogas pasiteiravo to paties savo juokdario, kuris sėdėjo prie jo kojų ant mažo suolelio. Juokdarys Gonela ilgai negalvodamas atsakė, kad mieste daugiausiai yra daktarų. Hercogas paprieštaravo, kad tarp Florencijos gyventojų yra tik trys daktarai: jo asmeninis dvaro daktaras Antonijo Ambrodžo ir du kitiems likusiems. Gonela nesutiko su savo ponu ir toliau tvirtino, kad miestiečiai nieko kito nedaro, tik serga ir gydosi, ir jis tai įrodys per rytojaus vakarienę už šimtą auksinių. Hercogas atskaičiavo į gražią sidabrinę vazą šimtą auksinių, o juokdarys apžvelgė svečius piktu žvilgsniu, ir šiems nieko kito neliko, kaip ištraukti storas pinigines.

Kitą rytą Gonela apsirišo skruostą stora vilnone skarele ir išėjo iš rūmų. Jis skundėsi dantų skausmu, sakė, kad jo burnoje įkaitęs švinas, aštrusis pipiras ir karšta ugnis. Pirmą jis pamatė pirklį. Pirklys pasiūlė keturių gatvių sankryžoje sugauti juodąjį katiną, išrauti iš uodegos tris pūkelius, sudeginti juos ir pauostyti pelenus, skausmą kaip ranka nuims. Juokdarys padėkojo pirkliui ir stropiai užsirašė patarimą. Kitą Gonelą sutiko vienuolį. Vienuolis pasiūlė gurkštelėti pašildyto raudono vyno ir tyliai melstis, skausmas greitai turi praeiti. Gonela užsirašė ir tą patarimą, ir jo autoriaus vardą. Toliau patarimai pasipylė kaip iš gausybės rago. Mokslininkai, amatininkai, silkės pardavėjai, kareiviai, paprasti miestiečiai sustodavo pamatę aikčiojantį Gonelą ir patardavo, kaip išgydyti danties skausmą. O link vakaro, kai juokdarys, griūdamas iš nuovargio, grįžo į rūmus, ant laiptų jis sutiko patį hercogą. Hercogas užjautė ir pasakė, kad danties skausmą galima išgydyti kompresu su šalaviju, skalaujant ramunėlių arbata ar šildant šiltu smėliu drobiniame maišelyje. Gonela, aišku, viską užsirašė.

Per vakarienę Gonela ištiesė hercogui patarimų, kaip išgydyti dantų skausmą, ir jų autorių sąrašą. Sąraše jų buvo virš trijų šimtų: gerbiamas pirklys Lučiano, tėvas vienuolis Benedeto ir daug kitų vardų, o „daktarų“ sąrašo pabaigoje kilniausio hercogo Lorenco vardas. Svečiai iš širdies juokėsi iš visų patarimų, o sidabrinės vazos turinys, savaime suprantama, perėjo į juokdario Gonelos kišenes.

Iš rusų kalbos vertė Smiltė Vaišneiderytė, 5 kl.

KAIP JUOKDARYS KAŽKADA SUSIGINČIJO...

Hercogas Lorenco, žinomas kaip Nuostabusis, niekada nesėsdavo vienas prie stalo. Jis sakydavo, kad tik šuo gali sugauti kaulą, slėptis su juo kampe ir graužti ant visų urgzdamas, o žmogui turi būti malonu vaišinti draugus. Be to, prie įdomaus pokalbio visi patiekalai atrodydavo skanesni. Būtent dėl to Lorenco pilyje kiekvieną vakarą prie stalo sėdėdavo mokslininkai, poetai, muzikantai, kilmingi miestiečiai. Vienus domindavo protingos kalbos per vakarienę, kiti patys norėjo pasisakyti, o treti neprieštaravo tiesiog skaniai pavalgyti.

Vieno iš tokių pasisėdėjimų metu svečiai pradėjo kalbėti, kad Florencija žinoma ne tik nuostabiais pastatais, fontanais, statulomis, bet ir profesionaliais meistrais. Senas teisėjas, kuris visada apsirengdavo labai puošniai, kad net iš jo pasišaipydavo, pareiškė, kad mieste daugiausiai yra tekstilės gamintojų. Jaunas dvariškis, kuris dažniausiai čiupdavo špagos rankeną ir išgarsėjo dvikovomis, pasakė, kad mieste daugiausia yra ginklininkų. Graži dama, išsipuošusi brangenybėmis, aiškino, kad mieste virš šimto juvelyrinių parduotuvėlių, kurias ji apvažiavo ieškodama nuostabaus žiedo. Ir čia hercogas pasiteiravo to paties savo juokdario, kuris sėdėjo prie jo kojų ant mažo suolelio. Juokdarys Gonela ilgai negalvodamas atsakė, kad mieste daugiausiai yra daktarų. Hercogas paprieštaravo, kad tarp Florencijos gyventojų yra tik trys daktarai: jo asmeninis dvaro daktaras Antonijo Ambrodžo ir du kitiems likusiems. Gonela nesutiko su savo ponu ir toliau tvirtino, kad miestiečiai nieko kito nedaro, tik serga ir gydosi, ir jis tai įrodys per rytojaus vakarienę už šimtą auksinių. Hercogas atskaičiavo į gražią sidabrinę vazą šimtą auksinių, o juokdarys apžvelgė svečius piktu žvilgsniu, ir šiems nieko kito neliko, kaip ištraukti storas pinigines.

Kitą rytą Gonela apsirišo skruostą stora vilnone skarele ir išėjo iš rūmų. Jis skundėsi dantų skausmu, sakė, kad jo burnoje įkaitęs švinas, aštrusis pipiras ir karšta ugnis. Pirmą jis pamatė pirklį. Pirklys pasiūlė keturių gatvių sankryžoje sugauti juodąjį katiną, išrauti iš uodegos tris pūkelius, sudeginti juos ir pauostyti pelenus, skausmą kaip ranka nuims. Juokdarys padėkojo pirkliui ir stropiai užsirašė patarimą. Kitą Gonela sutiko vienuolį. Vienuolis pasiūlė gurkštelėti pašildyto raudono vyno ir tyliai melstis, skausmas greitai turi praeiti. Gonela užsirašė ir tą patarimą, ir jo autoriaus vardą. Toliau patarimai pasipylė kaip iš gausybės rago. Mokslininkai, amatininkai, silkės pardavėjai, kareiviai, paprasti miestiečiai sustodavo, pamatę aikčiojantį Gonelą ir patardavo, kaip išgydyti danties skausmą. O link vakaro, kai juokdarys, griūdamas iš nuovargio, grįžo į rūmus, ant laiptų jis sutiko patį hercogą. Hercogas užjautė ir pasakė, kad danties skausmą galima išgydyti kompresu su šalaviju, skalaujant ramunėlių arbata ar šildant šiltu smėliu drobiniame maišelyje. Gonela, aišku, viską užsirašė.

Per vakarienę Gonela ištiesė hercogui patarimų, kaip išgydyti dantų skausmą, ir jų autorių sąrašą. Sąraše jų buvo virš trijų šimtų: gerbiamas pirklys Lučiano, tėvas vienuolis Benedeto ir daug kitų vardų, o „daktarų“ sąrašo pabaigoje – kilniausio hercogo Lorenco vardas. Svečiai iš širdies juokėsi iš visų patarimų, o sidabrinės vazos turinys, savaime suprantama, perėjo į juokdario Gonelos kišenes.

Iš rusų kalbos vertė Ainoras Šimatonis, 5 kl.

ĮDOMIOS SKULPTŪROS

Lietuvoje daug skirtingų skulptūrų: vienos iš jų puošia sostinės aikštes, kitos vaizduoja žymius žmones, bet yra ir tokių, kurios įgyja simbolinę reikšmę arba netgi, kaip kalbama, turi magiškų savybių, pildo norus. Nagi nusikelkime į kelionę po mūsų šalies miestus ir miestelius ir viską patys išsiaiškinkime.

Lietuvos rekordų knygoje parašyta, kad tai – pati didžiausia gyvūno skulptūra: skulptūra sveria 7 tonas, jos ilgis – 15 metrų, o aukštis – 6,6 metrai. Tai geležinė lapė Šiauliuose. Vietoje širdies pas ją kapsulė su varine plokštele, ant kurios išgraviruoti žodžiai – kreipimasis į palikuonis. Skulptūra buvo pastatyta 2009 metų gruodžio 23 dieną ant Talkšos ežero kranto Lietuvoje. Dizaineris Vilius Puronis juokavo, kad Vilnius gali didžiuotis legenda apie Geležinį vilką, o šiauliečiai – Geležine lape – proto ir gudrumo simboliu.

Neringoje, Kuršių Nerijoje, Nacionalinio parko direkcijos kieme, galima pamatyti briedžio, vieno iš pačių didžiausių Lietuvos gyvūnų, skulptūrą. Jis laikomas tų vietų simboliu. Kalba, kad, jei patrinsi briedžio skulptūros nosį, būtinai miške pamatysi tikrą.

Netoli nuo „Žaliakalnio‘‘ turgaus Kaune galima pamatyti meno kūrinį – šuns senbernaro figūrą, vardu Bitė. Bitė buvo gerai žinoma Kauno gyventojams ir netgi jo svečiams. Ją dažnai matė miesto gatvėse, kuomet ji nešė krepšelį su pirkiniais savo šeimininkui. Bitė labai draugiškai bendravo su praeiviais ir gerai orientuodavosi mieste. Bet ji buvo įžymi ir kilniais darbais: skęstančio vaiko ištraukimu iš upės arba viščiukų išgelbėjimu iš po važiuojančios mašinos ratų.

Jeigu jūs susiruošite į pasivaikščiojimą po Ąžuolyno parką Kaune, tai, tikėtina, kad, pamatysite bizono – miško karaliaus – figūrą. Bronzinė skulptūra, sukurta 1979 metais, tiksliai mus nukelia keletą šimtmečių atgal, kada šie didingi gyvūnai gyveno Lietuvos teritorijoje.

Įžymus šuo Keksas iš Ukmergės jau tapo savotišku miesto simboliu, objektu, kuris dažniausiai pakliūva į fotoaparato objektyvą arba mobilaus telefono kamerą. Šuns figūrėlė, išsirinkusi sau vietą prie miesto žibinto, miesto centre, Vienuolyno gatvėje, pasirodė 2013 metais. Nors skulptūra nedidelė (60 centimetrų aukščio, sveria apie 100 kilogramų) ir mieste ne itin seniai, bet apie ją jau sklando legendos. Pagal miesto legendą, tą, kuris pasilenks ir paglostys šuns nosį, šis atsimins ir saugos visą gyvenimą, padėdamas įgyvendinti jo norus. Be Kekso Ukmergėje galima rasti keletą kates ir geriančius balandžius vaizduojančių skulptūrų.

O senoje Klaipėdos miesto dalyje, prie miesto sankryžos, pastatyta miniatiūrinė skulptūra iš bronzos ir akmens – nuostabus peliukas. Skulptūrinę figūrėlę juosia bronzinė juosta su užrašu, o gal ir užkeikimu: „Mintis paversk į žodį, o žodį – į stebuklą“. Skulptūros autoriai – Svajūnas Jurkus ir Sergėjus Plotnikovas – tvirtina, kad peliukas gali išpildyti gerus norus, reikia tik juos pašnabždėti gyvūnėliui į ausį.

Jeigu užsinorėsi praturtėti – nuvyk į Kupiškį, prie skulptūros „Ėriukas“. Prie „Ėriuko“ reikia pridėti piniginę, o geriau maišą su pinigais, ir viskas – lauk turtų. Ėriuko figūra sukurta 1998 metais. Bet tai – skulptūros kopija, kuri stovėjo šitoje vietoje. Palikdami pastatą, šeimininkai išvežė nedidelę skulptūrą, ir teko skubiai sukurti naują. Kai vietiniai gyventojai pamatė Ėriuką įprastoje vietoje, tuoj pat nusprendė – Kupiškiui finansinė krizė negresia.

Tu mėgsti skaityti knygas? Jeigu atsargiai atsakysi, kad nelabai, tai tau reikia nuvykti su ekskursija į Alytų. Tenai skvere, netoli knygų keitimo namelio, ant suoliuko, su knyga išdidžiai sėdi bronzinė voverė. Ant jos knygos parašyta: „Knyga – geriausias būdas tapti išmintingesniu, nei buvai vakar“. Kai tiktai tu paglostysi tą mielą žvėrelį – tuoj pat atsiras nenumaldomas noras skaityti. O kita išmintinga voverė su savo voveriuku taip pat įsikūrė šiame mieste. Skulptūrų grupę puošia užrašas „Laimę sukuriame patys“.

Tampa aišku, kad, norint sužinoti nemažai įdomybių, nebūtinos tolimos kelionės, tiesiog reikia labiau domėtis savo kraštu, kuriame gyveni.

Iš rusų kalbos vertė Marta Šulcaitė, 9 kl.

VERTIMAI IŠ VOKIEČIŲ KALBOS

HUGO BOSS, EINE MARKE, DIE SICH IHRER DUNKLEN VERGANGENHEIT ENTLEDIGTE

Hugo Boss ist eine der größten Marken unserer Zeit. Die Kultmarke begann mit einer kleinen Schneiderei, die sich mittlerweile zu einem Industrieriesen mit über 13.700 Mitarbeitern entwickelt hat. Sie gehört zu den führenden Unternehmen der Modebranche und bietet eine breite Palette von Produkten an, darunter Kleidung, Schuhe, Parfums und Accessoires. Kleidungsstücke und Accessoires für Damen und Herren, die durch ihre Perfektion hinsichtlich der Qualität, Schnittführung und Passform bestechen, werden von dem Unternehmen hergestellt. Von eleganten Abendoutfits bis zur stilvollen Businesskleidung werden auch sportliche und unkonventionelle Artikel von dem Label designt.

Hugo Ferdinand Boss (1885-1948) hat die Firma in Metzingen im Jahre 1924 ins Leben berufen. Er produzierte Berufskleidung. Während Hugo Boss als Modemarke momentan von einem Erfolg zum nächsten eilt, muss sich das Unternehmen auch mit den dunklen Seiten seiner Geschichte auseinandersetzen. Nach entsprechenden Gerüchten vor mehr als zehn Jahren wurde eine erste Studie über die Rolle des Konzerns im Nationalsozialismus in Auftrag gegeben, aber unter Verschluss gehalten. Nun stellte ein Historiker - wieder im Auftrag des Unternehmens - neue Untersuchungen an, die veröffentlicht werden. In den 30er Jahren bestand die Unternehmensleitung aus bekennenden Nationalsozialisten und verarbeitete Aufträge für Herstellung der Uniformen an SA, SS, Wehrmacht und Hitlerjugend. Dazu beschäftigte die Firma Zwangsarbeiter aus West- und Osteuropa. Nach dem Kriegsende war das Unternehmen gezwungen, eine hohe Geldstrafe zu bezahlen.

Im Jahre 1949 starb Hugo Ferdinand. Erst nach der Übernahme der Firmenleitung von seinem Schwiegersohn Eugen Holy begann das Unternehmen, Anzüge für Herren zu produzieren. Der Anzug, der mit dem Logo von Hugo Boss verziert ist, wurde 1954 hergestellt.

Die Enkel von Hugo beschlossen, das Familienunternehmen berühmt zu machen. Und es ist ihnen gelungen, da es heutzutage eine der trendigsten Marken ist. Alle von Hugo Boss entworfenen Kleidungsstücke machen die Menschen selbstbewusst. Und das hat sicherlich etwas mit „Boss“ zu tun. Auch ein ausgewogenes Branding sorgt für den Erfolg. Das Logo von Hugo Boss ist leicht zu lesen und einzuprägen, weshalb es auf der ganzen Welt bekannt ist.

Heute dient Hugo Boss als Synonym für hohe Qualität, Luxus und Eleganz.

Unter die Marke Hugo Boss wurde auch Kosmetikwaren wie Parfums, Cremes und Duschgels hergestellt.

Besonders populär sind die Düfte für Herren. Zum Beispiel das Parfum Boss No.6 Bottled Eau de Toilette für Herren ist für erfolgreiche Männer mit gesundem Selbstbewusstsein bestimmt.

Im Entnazifizierungsverfahren wurde Hugo Ferdinand Boss zunächst als „Belasteter“, dann als „Mitläufer“ eingestuft; die anfänglich verhängte Geldstrafe über 100.000 Reichsmark wurde auf 25.000 Reichsmark reduziert. Im Juni 2000 trat Hugo Boss der Stiftungsinitiative der Deutschen Wirtschaft zur Entschädigung der Zwangsarbeiter bei. Eine erste, vom Unternehmen Ende der 1990er Jahre in Auftrag gegebene und finanzierte Studie über die Situation im „Dritten Reich“ wurde vom Konzern nicht veröffentlicht. Die Autorin, Elisabeth Timm, stellte diese später selbst ins Internet. Eine zweite, ebenfalls unternehmensseitig finanzierte Studie wurde in Buchform veröffentlicht.

Die Marke bemüht sich ihrer düsteren Vergangenheit zu stellen. Aus diesem Grund trat Hugo Boss AG 2000 der Stiftungsinitiative der „Deutschen Wirtschaft zur Entschädigung der Zwangsarbeiter“ bei und beteiligte sich finanziell an Studien über die Situation im Dritten Reich.

HUGO BOSS, PREKĖS ŽENKLAS, PANEIGĘS SAVO TAMSIĄJĄ PRAEITIES PUSĘ

Hugo Boss yra vienas didžiausių mūsų laikų prekių ženklas. Kultinis prekės ženklas prasidėjo nuo mažos siuvyklos, kuri dabar tapo pramonės milžinu, joje dirba daugiau nei 13 700 darbuotojų. Tai viena iš pirmaujančių mados pramonės įmonių, kuri siūlo platų gaminių asortimentą, įskaitant drabužius, batus, kvepalus ir aksesuarus. Moteriški ir vyriški drabužiai bei aksesuarai, pagaminti šios įmonės, stebina savo tobulu kirpimu ir kokybe. Nuo elegantiškų vakarinių iki stilingų verslo drabužių, sportiška ir netradicinė apranga, sukurta pagal etiketę.

Hugo Ferdinandas Bosas (1885–1948 metais) įkūrė įmonę Metzingene 1924 m. Jis gamino darbo drabužius. Nors Hugo Boss, kaip mados prekės ženklas, šiuo metu žengia nuo vienos sėkmės prie kitos, įmonei tenka susidurti ir su tamsiosiomis istorijos pusėmis. Remiantis gandais sakoma, kad daugiau nei prieš dešimt metų pirmasis tyrimas apie įmonės veiklą buvo susijęs su nacionaliniu socializmu, bet laikomas paslaptyje. Šiuo metu vienas istorikas pasirašė sutartį dėl įmonės tyrimų atnaujinimo, kuriuos vėliau paviešins. 30 taisiais metais įmonės vadovybė, kurią sudarė nacionalsocialistai vykdė užsakymus gaminti SA, SS, Vermachto ir Hitlerio jaunimui uniformas. Toje įmonėje buvo priverstinai įdarbinti žmonės iš Vakarų ir Rytų Europos. Pasibaigus karui, įmonė buvo priversta sumokėti didelę baudą.

Hugo Ferdinandas mirė 1949 m. Įmonės valdymą perėmus žentui Eugenui Holiui buvo įkurta įmonė, gaminanti vyriškus kostiumus. Kostiumas su Hugo Boss prekiniu ženklu buvo pagamintas 1954 metais.

Šeimos verslą išgarsinti nusprendė Hugo anūkai. Ir tai jiems pavyko, nes jis tapo vienas iš madingiausių prekės ženklų. Drabužiai, kuriuos sukūrė Hugo Boss, privertė žmones labiau pasitikėti savimi. Ir tai tikrai turi kažką bendro su „Bosu“. Išskirtinis prekės ženklas veda į sėkmę. „Hugo Boss“ logotipą lengva perskaityti ir įsiminti, todėl jis yra žinomas visame pasaulyje.

Šiandien Hugo Boss prekės ženklas tarnauja kaip sinonimas aukštai kokybei, prabangai ir elegancijai.

Kosmetika, tokia kaip kvepalai, kremai ir dušo želė, taip pat buvo gaminama su Hugo Boss prekės ženklu. Ypač populiarūs yra vyriški kvepalai. Pavyzdžiui, kvepalai Boss No.6 „Bottled Eau de Toilette“ skirti sėkmingiems, savimi pasitikintiems vyrams.

Denacifikacijos procese Hugo Ferdinandas Bosas iš pradžių buvo įvardytas kaip „nusikaltėlis“, o vėliau kaip „sekėjas“ tad jam buvo priteista 100 000 reichsmarkių bauda, o vėliau sumažinta iki 25 000. 2000 m. birželį Hugo Bosas prisijungė prie Vokietijos pramonės fondo iniciatyvos, kuri buvo skirta kompensuoti žalą priverstinai dirbusiems darbuotojams. Pirmasis finansuotas tyrimas apie padėtį „Trečiame Reiche“, kurį bendrovė užsakė 1990-ųjų metų pabaigoje, nebuvo paviešintas. Autorė Elisabeth Timm vėliau pati tyrimą paviešino internete. Antrasis finansuotas tyrimas buvo paviešintas knygos pavidalu.

Prekės ženklas stengiasi susidoroti su savo niūria praeitimi. Dėl šios priežasties Hugo Boss fondo iniciatyva 2000 m. buvo pradėti Vokietijos ekonomikos kompensavimo priverstiniam darbuotojui tyrimai, kuriuos finansiškai rėmė.

Iš vokiečių kalbos vertė Ūla Vanskavičiūtė, 8 kl.

PETER

„Also, ich bin gespannt wie ein Regenschirm, was es heute Mittag gibt“, erklärte Peter, als sich Arno von ihm verabschiedete. Arno seinerseits wackelte mit den Ohren, weil er das stets tat, wenn ihm nicht wohl war, und sagte: „Meine Vier im Diktat hat mich satt gemacht. Mein Alter wird furchtbar ausholen, wenn er die Zensur sieht.“ Peter hieb ihm eins auf den Schulranzen und lachte. Aber Arno blickte ihn böse an, machte „Bäh!“ und ging seines Wegs.

Peter pfiff sich die Treppen hinan, klingelte dreimal und murmelte fortwährend vor sich hin: „Denk’ dir, Muttchen! Ich hab’ im Diktat die Eins.“ Er klingelte sicherheitshalber noch zweimal und beschloss dabei, von Arnos Vier, noblerweise, nichts zu sagen. Obwohl es natürlich guten Effekt gemacht hätte ...

Er klopfte in kurzen Abständen sechsmal und klingelte wieder. - Er legte das Ohr an die Tür. Drinnen schlug ein angelehntes Fenster. – Er wurde ungeduldig, rundete den Mund dicht am Schlüsselloch und rief: „Mama! Mama, Ma-ma!“

Aber sie kam nicht.

Er trommelte mit der Faust an den Briefkasten und klingelte wie das Telefon klingelt, wenn es allein in der Wohnung ist. Dann wurde er unruhig, bekam es mit der Angst und trat mit dem Stiefel gegen die Tür!

Nichts rührte sich. Wo sie nur stecken mochte? Wenn sie nur beim Fensterputzen nicht auf die Straße - ... Doch das hätten die Leute ja merken müssen. Und dabei roch es so gut nach Eierkuchen! Jetzt freilich hätte er gar keinen Eierkuchen gemocht.

Er klingelte noch einmal. Aber ganz behutsam, als wollte er nicht stören ... Dann setzte er sich auf die Treppe, holte tief Atem, stopfte die Fäuste unters Kinn und guckte zum Schlüsselloch hinüber, als sei es ein verzaubertes Auge ...

Na ja, und dann stand mit einem Mal ein Schutzmann da. Alle Wetter! Der zwirbelte seinen Schnurrbart, zog das Notizbuch zwischen den Uniformknöpfen heraus und fragte: „Welche Hausnummer ist das hier?“

Peter antwortete: „Achtundvierzig.“ Der Schutzmann presste den Bleistift in die Unterlippe, murmelte: „So, so. Hm. Sechs mal acht ist achtundvierzig“, blätterte in seinem Buch, zuckte die Achseln und meinte: „Meldungen liegen nicht vor.“ Peter traten die Tränen in die Augen.

„Heul bloß nicht“, bat der Schutzmann, griff in die Tasche und holte ein ganz, ganz kleines Automobil heraus. Das hielt er an den Mund blies die Backen auf. Er sah dabei aus wie einer vom Posaunenchor. Und das Auto wurde immer größer und immer größer, bis es auf der Treppe kaum noch Platz hatte. Der Schutzmann setzte sich ans Steuer und sagte: „Hopp! Jetzt wollen wir die Mama suchen.“

Peter kletterte in den Wagen. Der Motor begann zu laufen, und dann rumpelten sie die Treppe hinunter. Das war kein Spaß. Vor allem die Kurven machten Schwierigkeiten.

Unten kam gerade Frau Pfennigwert aus dem Keller. Sie hatte Kohlen und Briketts geholt und verlor vor Schreck die Eimer. Und Augen machte sie! Peter musste sich wegdrehen.

Sie fuhren viele Straßen entlang. Peter musterte alle Leute, und manchmal dachte er wirklich, die Mutter war’s! Sie war es aber nicht.

Sooft der Schutzmann hupte, nahmen die vorübergehenden Frauen die Hüte ab, damit man sie besser anschauen konnte.

„Noch nicht gefunden?“, fragte der Schutzmann.

„Nein“, sagte Peter, „noch nicht.“

Tante Haubold begegneten sie, aber die wusste auch nichts und entschuldigte sich wegen ihrer Eile, aber sie müsse schleunigst zum Zahnarzt, um sich von ihm die Hühneraugen ziehen zu lassen. Es wäre nicht mehr zum Aushalten.

Ein paarmal fuhren sie auch direkt in die Geschäfte hinein, in denen die Mutter für gewöhnlich einkaufte. Im Konsumverein war sie nicht, bei Fleischer Augustin nicht und bei Bäcker Ziesche auch nicht. Der Schutzmann grüßte immer durch Anlegen der rechten Hand an die Kopfbedeckung, und Peter

machte es ihm nach. Die Ladenfräuleins im Konsumverein wollten gleich mitfahren. Aber der Lagerhalter sagte, dann würde er weinen. Und da blieben sie eben im Laden.

Als sie wieder auf der Straße waren, borgte der Schutzmann Peter sein Taschentuch, ließ den Schnurrbart tieftraurig hängen und meinte: „Wir wollen mal nach der Hauptwache fahren, ob sie doch abgegeben worden ist.“ Er schaltete den dritten Gang ein, und dann sausten sie, wie es das sonst nur noch im Kino gibt, nach der Polizeihauptwache.

Der Portier rief: „Hurra“. Sie sausten an ihm vorbei, die Freitreppen hinauf und Gänge entlang und in ein Zimmer hinein, an dessen Tür „Fundbüro“ geschrieben stand!

Drin saß ein Beamter vor einem Schreibtisch, frühstückte, klapperte dazu mit einem großen Schlüsselbund und fragte, warum sie draußen am Strohdeckel die Autoreifen nicht abgeputzt hätten und was sie eigentlich wollten. Als sie es ihm erklärt hatten, ging er mit seinem großen Schlüsselbunde zu einer langen Reihe riesiger Schränke, die an der Wand standen, und schloss sie auf.

Das waren ja nun wirklich komische Schränke!

Sie hatten große, breite Fächer, und in diesen Fächern standen Knaben und Mädchen, und Männer und Frauen, und warteten, dass sie von ihren Angehörigen abgeholt würden.

Ein kleiner Junge war schon über eine Woche da und hatte verweinte Augen. Er hatte vergessen, wie er hieß! Es hilft eben nichts, man muss sich seinen Namen merken ...

Peter ging vor den Schränken hin und her und suchte. Er sah ganz kleine Kinder, die auf Topfstühlchen saßen und Schlagsahne löffelten; und er sah einen Professor, der sich einbildete, er sei ein abgegebener Regenschirm. Und ein anderer Herr war da, der hatte sich, spaßeshalber nur, seinen Vollbart abnehmen lassen, und wie er nach Hause kam, warf ihn seine eigene Frau die Treppe hinunter und behauptete, er sei gar nicht ihr Mann! Nun stand er hier im Schrank und wartete, bis er wieder einen Vollbart bekäme.

Viele Kinder waren da, die beim Einholen das Geld verloren hatten und sich nicht nach Hause wagten.

Alles in allem, es waren merkwürdige Schränke.

Aber Peters Mutter war nicht darin. Und da meinte der Schutzmann betrübt, weiter könne er nun auch nichts tun. Er wolle ihn wieder nach Hause bringen.

Unterwegs fuhren sie an einem langen Gebäude vorüber. Es hatte kein Dach. Die Fenster fehlten. Und Peter fragte, was das denn sei. Der Schutzmann blickte sich nicht um, antwortete nichts, sondern wendete nur den Wagen und ratterte durch das Haustor in den Hof. Sie stiegen aus, und Peter las ein Schild, auf dem stand: „Kaserne für böse Eltern“. Er wollte gleich wieder umkehren. Doch der Schutzmann sagte, es käme oft vor, dass versehentlich auch gute Eltern hierhergebracht würden. Man könne ja ganz schnell einmal durchgehen.

Zuerst führte sie der Inspektor in die „Station für leichtere Fälle“. Hier waren Männer und Frauen - in Kinderanzügen, mit Haarschleifen und Matrosenmützen - gerade dabei, aus Zeitungspapier Schiffe und Helme zu falten, andere kreiselten. Andere mussten an Reckstangen den Aufschwung und die Kniewelle üben. Andere sagten Schillers „Lied von der Glocke“ her, bis sie es, ohne steckenzubleiben, konnten. Einer, erzählte der Inspektor, deklamiere nun schon drei Tage und drei Nächte hintereinander, ohne zu pausieren . Und wieder andere mussten das große Einmaleins vor- und rückwärts herunterschnurren oder dreißig Pfund Pudding essen.

Sie wurden hier behandelt, wie sie ihre Kinder behandelt hatten, und durften nicht eher wieder nach Hause gehen, bis sie schriftlich erklärten, gute Eltern werden zu wollen.

Es wäre trotzdem besser, wenn sie bald gingen. Denn vermutlich werde gleich die Brüllerei anfangen. Peter rannte wie besessen auf die Straße heraus.

Und nun, sagte der Schutzmann, wäre er mit seinen Kenntnissen zu Ende. - Er brachte Peter wieder auf die Treppe zurück, gab ihm die Hand, ließ die Luft aus seinem Auto, steckte es in die Tasche und ging.

Jetzt saß der Junge wieder auf seiner kalten Stufe und war recht unglücklich. Die Eierkuchen dufteten durchs Schlüsselloch, dass der Magen wie ein kleiner geärgerter Hund zu knurren anfing; und

Peter wurde immer trauriger. Nirgends war die Mama zu finden gewesen. Wo mochte sie nur sein? Ihm war, er wartete schon viele, viele Stunden.

Dann schlug unten die Haustür, und er dachte: Das ist sie! Es war aber ein schwerer, langsamer Schritt, als ob jemand ein Klavier heraufschleppe. Und dann wars der Briefträger. Er stellte einen Riesenkarton neben die Tür und fragte: „Mutter zu Hause?“

„Nein“, sagte Peter, „was bringen Sie denn da Schönes?“ Der Briefträger wusste es nicht, obwohl er es gern gewusst hätte, und zeigte auf den Karton. Dort stand in großen bemalten Buchstaben: „Vorsicht! Lebendig!“ Peter nahm sein Taschenmesser und schnitt den Strick durch. Der Briefträger hätte zu gern gewartet, aber er hatte noch viele Wege vor und musste weiter.

Peter hob den Deckel ab und sah nichts als Holzwolle. Mit beiden Händen griff er hinein und warf sie auf die Treppenstufen.

Als er wieder in den Karton hineinlangte, kriegte er eine Nase zu packen und erschrak mordsmäßig. Und dann bewegte sich die Holzwolle - irgendetwas krabbelte drin herum, pustete, hob sich empor - und das war: Peters Mama!

Er stand wie versteinert. Sie aber lachte herzlich, weil sie ihn so überrascht hatte, hopfte vollends aus dem Karton, stupste ihn vor die Nase ...

Es war schon so. Die Mama gab ihm einen Nasenstüber und rief fröhlich: „Aber wer wird denn auf der Treppe einschlafen!“

„Donnerlüttchen!“, sagte Peter, „endlich. Also, wo ich dich überall gesucht habe! Im Konsum, bei Augustins, bei Ziesches, auf dem Fundbüro.“

Aber da merkte er, dass der Karton und die Holzwolle nicht mehr auf der Treppe lagen. Er schüttelte den Kopf und fragte: „Wo warst du nur so lange?“

„Bei Frau Rößler!“, rief sie, „die soll mein blaues Kleid umändern! Und heute gibt’s Eierkuchen!“

„Hab’ ich längst gerochen“, meinte er stolz.

„Mit Preiselbeeren oder mit Pflaumen?“ „Mit Quittenmarmelade!“

„O, das ist fein! - Was wollte ich doch noch sagen . Ja! Denk’ dir, Muttchen, ich hab’ im Diktat die Eins.“

„Du bist ein tüchtiger Junge.“

„Und Arno - du kennst doch Arno! - Arno hat die Vier!“

„Der arme Kerl“, sagte die Mutter und schloss die Tür auf.

PETERIS

„Na, aš tikrai nekantrauju pamatyti, kas šią popietę bus pietums“, – pasakė Peteris, kai Arno išėjo.

Arnas su juo atsisveikino. Jis, savo ruožtu, sukluso, nes visada taip darydavo, kai nesijausdavo gerai, ir pasakė: „Mano gautas ketvertas už diktantą mane nuvylė. Mano senelis siaubingai mane smerks, kai pamatys mano įvertinimą“. Peteris trenkė jam per kuprinę ir nusijuokė. Bet Arno pažvelgęs į jį kreivai tarė: „Fui!“ ir nuėjo tolyn.

Peteris švilpdamas užlipo laiptais į viršų, tris kartus paspaudė durų skambutį vis sau murmėdamas: „Pagalvok apie tai, Mama! Iš diktanto gavau vienetą“. Kad būtų saugus, jis dar du kartus paspaudė skambutį ir nusprendė kilniaširdiškai nieko nesakyti apie Arno ketvertą. Nors, žinoma, tai būtų padarę gerą įspūdį.

Jis trumpais intervalais pasibeldė šešis kartus ir vėl paskambino. Priglaudė ausį prie durų. Viduje daužėsi pravertas langas. Jis tapo nekantrus, priglaudė burną prie rakto skylutės ir sušuko:

„Mama! Mama, mama, mama!“

Bet ji neatėjo.

Jis trenkė kumščiu į pašto dėžutę ir paskambino taip, kaip skamba telefonas, kai jis vienas būna bute. Tuomet jis tapo neramus, išsigando ir koja spyrė į duris!

Niekas nejudėjo. Kur ji galėtų būti? Įdomu, ko ji nematė gatvėje, kai valė langus? ... Bet žmonės turėjo tai pastebėti. Ir taip kvepėjo blynais! Dabar, žinoma, jam visai nebūtų patikę blynai.

Jis vėl paspaudė durų skambutį. Bet labai švelniai, tarsi nenorėdamas trukdyti... Tada jis atsisėdęs ant laiptų giliai įkvėpė, suspaudė kumščius po smakru ir pažvelgė pro rakto skylutę tarsi į užburtą akį...

Na, o tada staiga atsirado apsauginis. Bet koks oras! Jis pasukiojo ūsus, išsitraukė užrašų knygelę iš tarpo tarp uniformos sagų ir paklausė: „Koks šio namo numeris?“.

Peteris atsakė: „Keturiasdešimt aštuoni“.

Apsaugos darbuotojas prispaudė pieštuką prie apatinės lūpos ir sumurmėjo: „Aišku, aišku. Hm. Šeši kart aštuoni yra keturiasdešimt aštuoni“, pavartė užrašų knygelę, gūžtelėjo pečiais ir tarė: „Jokių pranešimų nėra“. Peterio akyse pasirodė ašaros.

„Neverk“, – maldavo policininkas ir išsitraukė iš kišenės labai labai mažą automobilį. Jis pridėjo jį prie burnos ir išpūtė skruostus. Jis atrodė kaip vienas iš trombonų choro narių. Automobilis vis didėjo ir didėjo, kol ant laiptų beveik nebeliko vietos. Policininkas atsisėdo prie vairo ir pasakė: „Šok! Dabar ieškokime mamos“.

Peteris įlipo į mašiną. Užsivedė variklis ir jie nuriedėjo laiptais žemyn. Nebuvo smagu. Ypač sunku buvo įveikti posūkius.

Ponia Pfennigwert tuo metu lipo iš rūsio. Ji nešėsi anglių ir briketų ir išsigandusi išmetė kibirus. Ir akys, kurias ji išvydo! Peteris turėjo nusisukti.

Jie važiavo per daugybe gatvių. Peteris žiūrėjo į visus žmones ir kartais tikrai pagalvodavo, kad tai buvo jo mama! Bet tai buvo ne ji.

Kai sargybinis garsiai signalizuodavo, pro šalį einančios moterys nusiimdavo skrybėles, kad geriau į jas įsižiūrėtų.

„Dar neradote?“ paklausė policininkas.

„Ne“, – tarė Peteris, – „dar ne“.

Jie sutiko tetą Haubold, bet ji taip pat nieko nežinojo ir atsiprašė, kad skuba. Ji turėjo kuo greičiau nueiti pas odontologą ir išrauti dantį. Kitaip tai būtų nepakeliama.

Porą kartų jie nuvažiavo tiesiai į parduotuves, kuriose dažniausiai apsipirkdavo mama. Ji nebuvo vartotojų asociacijoje, nei pas mėsininką Augustiną, nei pas kepėją Ziesche. Policininkas visada pasisveikino uždėjęs dešinę ranką ant kepurės, o Peteris jį mėgdžiojo. Vartotojų asociacijos parduotuvės merginos iš karto panoro važiuoti su jais. Bet sandėlininkas pasakė, kad jis liūdės. Taigi taip jie tiesiog liko parduotuvėje.

Jiems grįžus į gatvę, policininkas pasiskolino Peterio nosinaitę, giliai nuliūdęs nuleido ūsus ir tarė: – Eikime į pagrindinį komisariatą ir pažiūrėkime, ar ten yra kas perduota. Jis įjungė trečią pavarą ir jie nuvažiavo į policijos nuovadą taip, kaip nutinka tik filmuose.

Durininkas sušuko: „Valio!“ Jie praskriejo pro jį, pakilo laiptais ir koridoriais į kambarį, ant kurio durų buvo užrašyta „Pamesti ir rasti“!

Viduje prie stalo sėdėjo pareigūnas, pusryčiavo, barškino didelį raktų ryšulį ir klausė, ar jie nenuvalė automobilio padangų ir ko iš tikrųjų nori. Kai jie jam paaiškino, jis su didele raktų sauja nuėjo prie ilgos eilės didžiulių spintų, stovinčių prie sienos, ir jas atrakino.

Tai buvo tikrai keistos spintos!

Jose buvo dideli, platūs skyriai, kuriuose stovėjo berniukai ir mergaitės, vyrai ir moterys, laukiantys, kol juos pasiims giminaičiai.

Mažas berniukas ten buvo daugiau nei savaitę ir jo akys buvo ašarotos. Jis pamiršo savo vardą! Tai nepadeda, reikia prisiminti jo vardą...

Peteris vaikščiojo pirmyn ir atgal po spintas ir ieškojo. Jis matė labai mažus vaikus, sėdinčius ant kėdžių su puodukais ir valgančius plaktą grietinėlę; ir jis pamatė profesorių, kuris įsivaizdavo, kad yra rankinis skėtis. Buvo dar vienas džentelmenas, kuris savo malonumui nusiskuto visą barzdą, o kai grįžo namo, žmona numetė jį nuo laiptų ir pareiškė, kad jis net nėra jos vyras! Dabar jis stovėjo čia, spintoje ir laukė, kol vėl užaugs gausi barzda.

Apskritai tai buvo keistos spintos.

Tačiau Peterio motinos jose nebuvo. Ir tada policininkas liūdnai pasakė, kad nebegali nieko padaryt. Jis tik gali sugrąžinti jį namo.

Pakeliui jie pravažiavo ilgą pastatą. Jis neturėjo stogo. Trūko langų. Peteris paklausė, kas tai. Policininkas neatsigręžė, nieko neatsakė, tik apsuko automobilį ir pro priekinius vartus įvažiavo į kiemą. Jie išlipo ir Peteris perskaitė ženklą: „Blogų tėvų kalėjimas“. Jis norėjo tuoj pat atsigręžti. Tačiau policininkas sakė, kad taip nutinka dažnai, kad per klaidą čia būna atvežti ir geri tėvai. Galime čia apsižvalgyti labai greitai.

Pirmiausia inspektorius nuvedė į „lengvų situacijų“ skyrių. Čia buvo vyrai ir moterys – vaikiškais drabužiais, su plaukų kaspinais ir jūreivio kepurėmis – dabar lankstantys iš laikraščio popieriaus laivelius ir šalmus , o kiti sukinėjosi. Dar kiti turėjo praktikuoti pakilimą ir kelio bangą ant strypų. Kiti mokėsi Schillerio „Varpelių dainą“ iki kol, be sustojimų išmoks atmintinai. Inspektorius pasakojo, kad vienas deklamuoja jau trys dienas ir trys naktis iš eilės, be sustojimų. Ir dar kiti turėjo išmokti didžiąją daugybos lentelę pirmyn ir atgal, arba suvalgyti dešimties svarų pudingo.

Čia su jais buvo elgiamasi taip, kaip jie elgėsi su savo vaikais, ir jiems nebuvo leista grįžti namo, kol jie raštu nepareiškė, kad nori tapti gerais tėvais.

Vis dėlto būtų geriau, jei jie greitai išvyktų. Greičiausiai netrukus prasidės šauksmai. Peteris išbėgo į gatvę kaip išprotėjęs. Ir dabar, – pasakė apsaugininkas, – jis baigė savo darbą/žinias. – Jis nuvedė Piterį atgal prie laiptų, paspaudė jam ranką, išleido orą iš automobilio, įsidėjo jį į kišenę ir išėjo.

Dabar berniukas vėl sėdėjo ant šaltų laiptų ir buvo labai nelaimingas. Pro rakto skylutę kvepėjo blynais taip, kad jo skrandis ėmė riaumoti kaip mažas įsiutęs šuo, o Peteris darėsi vis liūdnesnis ir liūdnesnis. Mamos niekur nebuvo. Kur ji galėtų būti? Jis žinojo, kad laukė daugybę valandų.

Tada apačioje trinktelėjo lauko durys, ir jis pagalvojo: „Tai ji! Tačiau tai buvo sunkus, lėtas žingsnis, tarsi kas nors būtų nešęs į viršų pianiną. Tada atėjo paštininkas. Jis pastatė didžiulę dėžę prie durų ir paklausė: „Mama namie?“

„Ne“, – tarė Piteris, – „ką tu atnešei?“ Paštininkas nežinojo, nors jis būtų norėjęs sužinoti, ir parodė į dėžutę. Ten didelėmis dažytomis raidėmis buvo parašyta: „Atsargiai! Gyvas!“. Piteris paėmė kišeninį peiliuką ir nupjovė virvę. Paštininkas būtų norėjęs palaukti, bet jam dar reikėjo daug kur nueiti ir jis turėjo judėti toliau.

Peteris pakėlė dangtį ir nematė nieko, tik medžio drožles. Ištiesė ranką ir numetė dėžę ant laiptų.

Kai jis vėl įkišo ranką į dėžutę, palietė kažkieno nosį ir išsigando. Tada medžio drožlės pajudėjo – kažkas šliaužė viduje, pūtė, pakilo – ir tai buvo: Peterio mama!

Jis stovėjo priblokštas. Bet ji nuoširdžiai juokėsi, nes taip jį nustebino, visiškai iššoko iš dėžės ir dūrė jam į nosį...

Taip ir buvo. Mama papurtė jam nosį ir džiaugsmingai sušuko: „Bet kas gi miega ant laiptų!“

„Dieve mano!“, – tarė Petras, – „pagaliau! Taigi, aš tavęs visur ieškojau! Prekybos centre, pas Augustiną, pas Ziesche's, pamestų daiktų biure“.

Bet tada jis pastebėjo, kad ant laiptų nebėra kartoninės dėžės ir medžio drožlių. Jis papurtė galvą ir paklausė: „Kur taip ilgai buvai?“

„Pas ponią Roessler!“ – sušuko ji, – „ji turėtų pataisyti mano mėlyną suknelę! O šiandien valgysime blynus!“

„Jau seniai užuodžiau jų kvapą“, v išdidžiai pasakė jis. „Su spanguolėmis ar su slyvomis?“

„Su svarainių džemu!“

„O, tai gerai! – Ką ketinau pasakyti. Taip! Atmink, mama, iš diktanto gavau penketą“.

„Tu esi geras berniukas“.

„Ir Arno – juk pažįsti Arno! Arno gavo ketvertą!“

„Vargšas vaikinas“, – pasakė motina ir atrakino duris.

Iš vokiečių kalbos vertė Emilija Buinevičiūtė, 9 kl.

DER NACHTVOGEL

Ein Junge hatte immer große Angst, wenn er nachts allein in der Wohnung sein musste. Seine Eltern gingen oft am Abend fort.

Dann konnte der Junge vor Angst nicht einschlafen. Er hörte etwas rauschen, und das war, als ob jemand im Zimmer atmete. Er hörte ein Rascheln und ein Knacken, und das war, als ob sich etwas unter seinem Bett bewegte.

Aber viel schlimmer war der Nachtvogel.

Der Junge sah ihn immer ganz still draußen auf der Fensterbank sitzen, und wenn unten ein Auto vorüberfuhr, schlug der Vogel mit den Flügeln, und der Junge sah den riesigen Schatten von den Flügeln an der Zimmerdecke.

Der Junge erzählte seinen Eltern von der Angst. Aber sie sagten nur: „Stell dich doch nicht an! Du bildest dir das alles nur ein!“

Und sie gingen immer wieder am Abend fort, weil sie den Vogel nicht sehen konnten, weil sie das alles nicht glaubten.

Einmal war der Junge wieder allein, und es schellte an der Wohnungstür.

Der Junge wurde steif vor Angst.

Wieder schellte es.

Es schellte und schellte.

Dann war es still, lange Zeit war es ganz still.

Dann kratzte etwas an der Hauswand. Das war der Vogel!

Jetzt kletterte er mit seinen Krallen an der Mauer hoch. Jetzt war er an der Fensterbank. Und jetzt schlug er mit seinem Schnabel an die Scheibe! Einmal, zweimal, immer wieder, immer lauter, und gleich würde das Glas zerbrechen, gleich würde der Vogel ins Zimmer springen!

Der Junge packte die Blumenvase vom Tisch neben dem Bett. Er schleuderte sie zum Fenster.

Das Glas zersplitterte. Wind fuhr ins Zimmer, dass der Vorhang hoch an die Wand schlug, und der Vogel war fort.

Auf der Straße unten hörte der Junge seine Eltern rufen.

Er rannte auf den Flur, er fand im Dunkeln sofort den Lichtschalter und den Knopf vom Türöffner. Er riss die Wohnungstür auf und lief den Eltern entgegen.

Er lachte, so froh war er, dass sie da waren. Aber sie schimpften. Ihre schönen Ausgehkleider waren nass vom Blumenwasser.

„Was soll denn das wieder heißen?“, fragte der Vater. „Jetzt ist die Scheibe kaputt!“

„Und mein Mantel! Sieh dir das an!“, rief die Mutter. „Der Nachtvogel war am Fenster“, sagte der Junge.

„Der Nachtvogel hat mit seinem Schnabel ans Fenster gepickt.“

„Unsinn!“, sagte der Vater. „Wir hatten den Schlüssel vergessen, und du hast das Schellen nicht gehört. Darum haben wir mit einer Stange vom Bauplatz an dein Fenster geklopft.“

„Es war der Nachtvogel, wirklich!“, sagte der Junge. „Der Nachtvogel war es!“

Aber die Eltern verstanden das nicht. Sie gingen immer wieder am Abend fort und ließen den Jungen allein.

Er hatte immer noch Angst, er hörte immer noch das Rauschen und Rascheln und Knacken. Aber das war nicht so schlimm.

Denn der Nachtvogel kam nie mehr wieder, den hatte er vertrieben. Er selbst hatte ihn vertrieben, er ganz allein.

NAKTINIS PAUKŠTIS

Berniukas visada labai bijodavo, kai jam tekdavo būti vienam bute naktį. Jo tėvai dažnai išeidavo vakarais.

Tada berniukas negalėdavo užmigti iš baimės. Jis girdėdavo kažką šniokščiant ir atrodė, kad kažkas kvėpavo kambaryje. Jis išgirdo šnabždesį ir triukšmą, ir atrodė, kad kažkas judėjo po jo lova.

Tačiau daug blogiau buvo naktinis paukštis.

Berniukas visada matydavo jį labai ramiai sėdintį lauke ant palangės, o kai pro šalį nuvažiavo mašina, paukštis suplasnojo sparnais ir berniukas pamatė didžiulį šešėlį ant lubų.

Berniukas papasakojo tėvams apie baimę. Bet jie tiesiog pasakė: „Neapsimetinėk! Tai tik tavo vaizduotė!"

Ir jie visada vėl išeidavo vakare, nes nematydavo paukščio, ir tuo netikėjo.

Kartą berniukas vėl liko vienas, kai suskambo durų skambutis.

Berniukas sustingo iš baimės. Vėl suskambo. Skambėjo ir skambėjo… Tada buvo tylu, ilgą laiką buvo labai tylu. Tada kažkas subraižė namo sieną. Tai buvo paukštis!

Dabar jis lipo į sieną nagais. Dabar jis buvo prie palangės. O dabar jis snapu daužėsi į stiklą! Kartą, du, vėl ir vėl, vis garsiau ir garsiau. „Išdauš stiklą ir tada paukštis įšoks į kambarį!"

Berniukas pagriebė nuo stalo vazą su gėlėmis. Jis numetė ją prie lango.

Stiklas sudužo. Vėjas veržėsi į kambarį taip, kad uždanga trenkėsi aukštai į sieną, o paukštis buvo dingęs.

Apačioje berniukas išgirdo šaukiančius tėvus.

Berniukas Išbėgo į koridorių, tamsoje iškart rado šviesos jungiklį ir durų atidarymo mygtuką. Jis atidarė buto duris ir nubėgo pasitikti tėvų.

Jis nusijuokė ir džiaugėsi, kad jie ten buvo. Bet jie pyko. Jų gražūs rūbai buvo šlapi nuo gėlių vazos, kurią metė berniukas.

„Ką tai turėtų reikšti? - paklausė tėvas. - Dabar langas išdaužtas!"

„Ir mano paltas! Pažiūrėk!" - sušuko mama.

„Naktinis paukštis buvo prie lango, - pasakė berniukas. - Naktinis paukštis su savo snapu išdaužė langą".

„Nesąmonė! - pasakė tėvas. - Mes pamiršome raktus, o tu negirdėjai skambučio. Taigi mes pabeldėme į jūsų langą su lazda iš statybvietės."

„Tai buvo naktinis paukštis, tikrai!" - pasakė berniukas. –„Tai buvo naktinis paukštis!"

Bet tėvai nesuprato. Jie vis tiek visada išeidavo vakare ir palikdavo berniuką vieną.

Jis vis dar buvo išsigandęs, vis dar girdėjo šnypštimą, ošimą ir traškėjimą... Bet tai nebuvo taip blogai.

Kadangi naktinis paukštis niekada negrįžo, jis jį išvijo. Jis pats jį išvarė, jis visiškai vienas.

Iš vokiečių kalbos vertė Danielė Elinskaitė, 9 kl.

AUF DER SUCHE NACH DER RUHE

Du hast dich geärgert heute. Und du bist nun sehr aufgeregt. Ärger und Wut aber passen nicht zu dir, und du kommst damit auch nicht zurecht.

Wütend und aufgewühlt gehst du nach Hause. Du nimmst einen Umweg durch den Park, denn du willst in Ruhe wieder zu dir selbst finden.

Doch weil du so sehr voller Wut und Groll bist, findest du die Ruhe auch hier erst nicht.

„Hey, du!“

Von irgendwo her aus dem bunten Blätterdach der alten Buche ertönt plötzlich ein fröhliches Stimmchen.

„Hey, du!“, ruft es dir zu.

Hey du? Meint es dich?

Du blickst in die Krone des Baumes, schaust, suchst, lauschst.

Da ist niemand.

„Hey, du!“, rufst du ins Blätterbunt hinauf. „Wer bist du und wo bist du?“

„Ich bin ich!“, antwortet es von irgendwo da oben.

„Du bist du?“ Du wirst ein wenig ungeduldig. Nach solchen Spielchen steht dir an Tagen wie diesen nicht der Sinn.

„Weißt du denn überhaupt, wer du bist?“, rufst du ein bisschen verärgert.

Die Antwort kommt schnell.

„Weißt DU denn, WER DU bist?“, hallt es zurück.

Was für eine Frage! Wer du bist? …

Wer ich bin? …

Du überlegst, ob du dich vorstellen sollst. Aber ob das die Bäume hier im Park interessiert?

Nachdenklich starrst du in das frühherbstliche Bunt der Blätter.

Wie dicht sie wachsen! Mit wie vielen grünen, gelben, braunen, rostroten Farbtönen sie das Blattwerk des Baumes zu einem ganz besonderen Bunt vereinen!

Sonnenstrahlen schmücken mit zarten, flimmernden Lichtpünktchen diese farbenfrohe Vielfalt. Sie machen die kleine Baumwelt hell und heiter.

Auch die Blätter glänzen im vielfältigen Farbenspiel hell und heiter zu dir herab.

Es ist ein freundliches Spiel mit Licht und Schatten.

Freundlich und fröhlich.

Du merkst, wie du ruhig wirst.

Und ruhig stehst du unter der großen, alten Buche und blickst in die Krone hinauf.

Psssst!

Ganz ruhig und leicht fühlst du dich nun.

Irgendwie bist du nun auch wieder immer mehr im Reinen mit dir.

Du spürst, wie das Fremde in dir, die Wut und das Unwohlsein, klein und kleiner werden und dich verlassen.

Und da weißt du es auch wieder: Du bist du! …

Ich bin ich! …

Tief atmest du durch und blickst in die Baumkrone hinauf.

Dir ist, als lächelten dir die Blätter fröhlich zu.

Da lächelst auch du und lauschst.

Hörst du es noch, das Stimmchen, das dich vorhin zum Anhalten und Innehalten verlockt hat?

Psssst!

Ruhig und tief atmest du ein und aus und lauschst.

Psssst!

Nein, du hörst es nicht mehr, das fremde Stimmchen.

Oder doch?

Ist da ein leises, fröhliches Kichern?

„Ich bin ich!“, rufst du zurück. „Danke!“

IEŠKANT RAMYBĖS

Tu šiandien buvai susierzinęs. Ir esi labai susijaudinęs. Pyktis ir įniršis tau netinka, ir tu taip pat negali su jais susitvarkyti.

Eini namo piktas ir nusiminęs. Tu važiuoji aplink keliu pro parką, nes nori vėl rasti savyje ramybę.

Bet kadangi esi toks kupinas įniršio ir pykčio, ramybės sau čia taip pat nerandi.

„Ei, tu!”– kažkur tarp spalvingų buko lapų staiga pasigirsta linksmas balselis.

„Ei, tu!”, – tau sušunka.

Ei tu? Ar tu čia man?

Tu pakeli akis į medžio viršūnę, žiūri, ieškai, klausai.

Čia nieko nėra.

„Ei, tu!”,– sušunki spalvotų lapų krūvai. – „Kas tu toks esi ir kur tu esi?”

„Aš esu aš!”,– atsako iš kažkur viršuje.

„Tu esi tu?”– daraisi šiek tiek nekantrus. Tokiomis dienomis nesinori žaisti tokių žaidimų.

„Ar tu išvis žinai, kas tu esi?”,– sušunki šiek tiek susierzinęs.

Atsakymas ateina greitai.

„Ar TU žinai, KAS TU esi?” – ataidi atgal.

Kas per klausimas! Kas tu esi?

... Kas aš esu? ...

Apsvarstai, kaip prisistatyti. Bet ar domina medžiai čia, parke?

Tu susimąstęs žiūri į spalvingas lapų spalvas ankstyvą rudenį.

Kaip tankiai jie auga! Su tiek žalių, geltonų, rudų, raudonų atspalvių jie sujungia medžio lapiją į labai ypatingą spalvą!

Saulės spinduliai puošia šią spalvingą įvairovę subtiliais, mirgančiais šviesos spinduliais. Jie daro mažą medžių pasaulį šviesų ir linksmą.

Lapai taip ryškiai ir linksmai spindi įvairiomis spalvomis.

Tai draugiškas žaidimas su šviesa ir šešėliais.

Draugiškas ir laimingas.

Pastebi, kaip tu nusiramini.

O tu ramiai stovi po dideliu, senu buku ir pažvelgi aukštyn į karūną.

Psssst!

Dabar jautiesi labai ramus ir lengvas.

Kažkaip tu dabar viduje vis labiau taikaisi su savimi.

Tu jauti, kaip svetimas tavyje pyktis ir negalavimas vis mažesnis ir mažesnis.

Ir tada tu vėl tai žinai: Tu esi tu!

... Aš esu aš! ...

Giliai įkvepi ir pažvelgi į medžių viršūnes.

Jauti, kad lapai tau linksmai šypsosi.

Tu taip pat šypsaisi ir klausaisi.

Ar vis dar girdi tą mažą balselį, kuris gundė tave sustoti ir stabtelėti anksčiau?

Psssst!

Lėtai ir giliai įkvepi ir iškvepi ir klausaisi.

Psssst!

Ne, nebegirdi mažo nepažįstamo balselio.

Ar girdi?

Ar girdi ramų, linksmą kikenimą?

„Aš esu aš!”, – šauki tu atgal. – „Ačiū!”

Iš vokiečių kalbos vertė Austėja Sakalauskaitė, 8 kl.

LAIŠKAI DRAUGAMS Į KITĄ ŠALĮ

Sveikas, nežinomas drauge!

Patekai į Kėdainius ir nieko nepažįsti? Nebijok, aš Tau padėsiu. Supažindinsiu Tave su dalykais, kurie garsina Kėdainių miestą.

Eidamas nuo autobusų stoties Jono Basanavičiaus gatve, pasuk į Didžiąją gatvę ir pasieksi pirmąjį tašką – Kėdainių krašto muziejų. Jame apsilankęs sužinosi mūsų krašto istoriją ir galėsi išbandyti virtualią realybę. Tęsdamas kelionę Didžiąja gatve, jos pabaigoje prieisi kitą svarbų objektą – Didžiąją Rinką. Šioje aikštėje yra miesto Rotušė. Perėjęs per pėsčiųjų tiltą į kitą Nevėžio upės pusę, praeisi mokyklą ir pasieksi švento Jurgio bažnyčią, seniausią bažnyčią Kėdainiuose. Ji buvo pastatyta 15 amžiuje.

Pasivaikščiojęs vėl grįžk į Didžiąją Rinką ir eidamas Didžiąja gatve sustok prie Grėjaus namo. Tai viešbutis, kuriame galėsi pavalgyti ir pailsėti.

Geros kelionės, drauge! Iki kito karto!

Julius Pupkevičius, 5 kl.

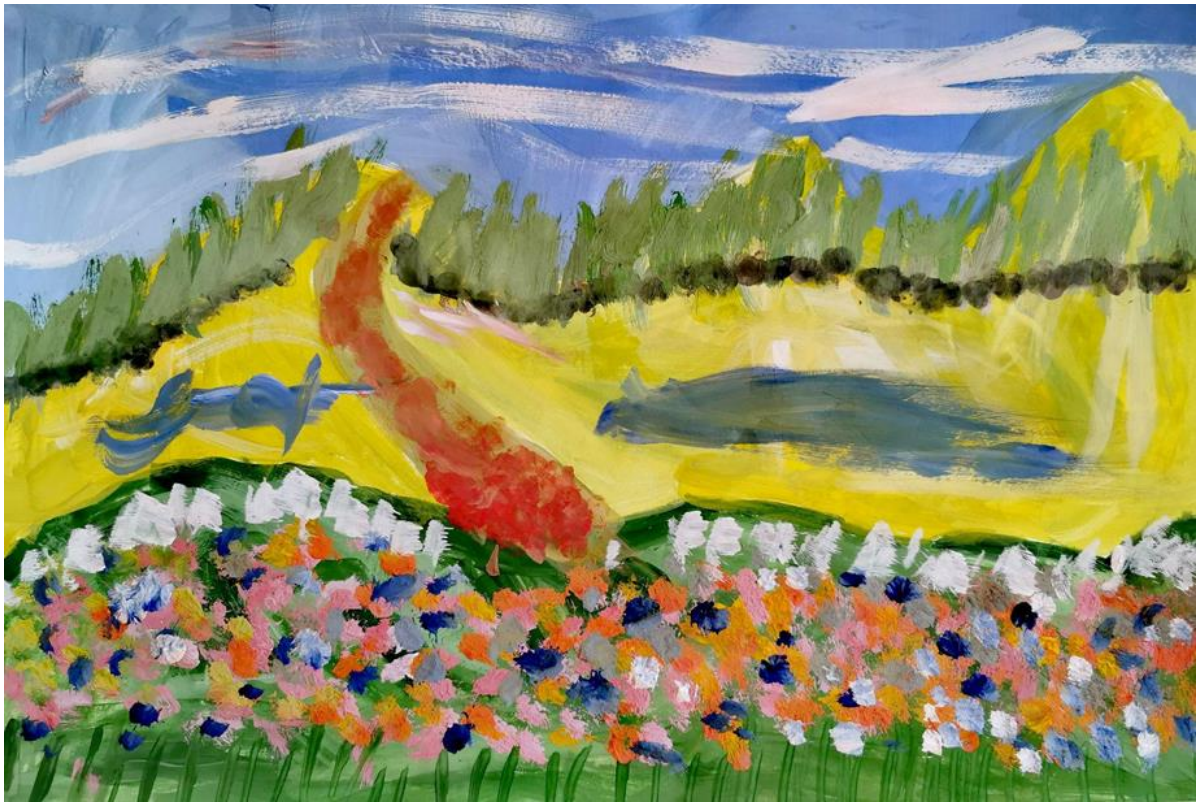

Labas, drauge, sveikas atvykęs į Kėdainių miestą!

Dabar Tu esi autobusų stotyje, bet, jei nori nueiti iki miesto centro, turėsi eiti tiesiai J. Basanavičiaus gatve ir prie LIDL parduotuvės nusileisti nuo kalno. Tada eik Josvainių gatve tiesiai apie 20 minučių, kol pamatysi fontaną. Tai ir bus miesto centras. Norint nueiti iki Didžiosios Rinkos, Tau reikės aikštėje prie fontano (ji vadinasi Knypavos aikštė), susirasti parduotuvėlę „ Gėlių fėja“ ir nuo jos pasukti į dešinę. Eisi tiesiai Radvilų gatve, kol prieisi didelę aikštę. Tai ir bus Didžioji Rinka. Apsidairęs Didžiojoje Rinkoje, pamatysi Radvilos paminklą. Nuo jo pasukęs į kairę pateksi į Didžiąją gatvę ir ja galėsi keliauti iki Krašto muziejaus. Tau teks praeiti namą su paveikslėliais ir kavinę „Kavamanija“.

Išėjęs iš muziejaus aplankyk švento Jurgio bažnyčią. Iki jos eik tuo pačiu keliu atgal, kol prieisi Karūnos tiltą. Pereik upę, pereik gatvę ir pasukęs į kairę keliauk iki bažnyčios. Laiptais užkopęs į kalnelį aplankyk bažnyčią. Atgal grįžk tuo pačiu keliu ir prie Krašto muziejaus užsuk į viešbutį „Grėjaus namas“. Jame pavalgyk ir pailsėk.

Įdomios kelionės!

Dovydas Stanišauskas, 5 kl.

Labas, mielas drauge, sveikas atvykęs į Kėdainius!

Siūlau Tau pasivaikščioti po mūsų nuostabų miestą!

Šiuo metu Tu esi Kėdainių autobusų stotyje. Pasuk į dešinę ir keliauk. Eidamas pamatysi daug parduotuvių: Maxima, Lidl, Norfa. Prie Lidl parduotuvės galėsi pasirinkti, kur eiti: toliau tiesiai pirmyn ar leistis nuo kalno žemyn. Siūlau Tau leistis žemyn ir sukti į kairę, tada eiti tiesiai, kol prieisi aikštę su fontanu. Tai Knypavos aikštė. Tada eik tiesiai toliau. Kairėje pamatysi piceriją, o dešinėje – Kėdainių muzikos mokyklą.

Pasuk sankryžoje į dešinę ir atsirasi senamiestyje. Ten labai gražu: daug mažų parduotuvėlių su gėrimais, saldainiais, kavinių, kvepiančių bandelėmis...

Norėdamas pasiekti Didžiąją Rinką, eik tiesiai Didžiąja gatve upės link. Beeidamas užsuk į „Uršulę“, pavalgyk, pailsėk. Kai pasistiprinsi, pasivaikščiok po Didžiąją Rinką. Būtinai užsuk į biblioteką, kurioje saugoma daug knygų. Antrame bibliotekos aukšte yra kompiuterių klasė ir visokių kitokių vaikams įdomių dalykų.

Kai susiruoši keliauti toliau, truputį grįžk Didžiąja gatve iki Kėdainių krašto muziejaus. Aplankyk jį. Muziejuje, manau, irgi patirsi daug įspūdžių.

Kai jausiesi pavargęs, keliauk į viešbutį. Iš muziejaus eik atgal upės link iki sankryžos ir pasuk į kairę. Šiek tiek kairiau pamatysi viešbutį „Smilga“. Jame ir apsistok.

Sėkmės!

Ariana Drackaja, 5 kl.

VOKIEČIŲ IR RUSŲ KALBŲ PROJEKTAS APIE SEPTYNIS GARSIUOSIUS SENOVĖS ANTIKOS STEBUKLUS

DIE SIEBEN BERÜHMTE WELTWUNDER DER ANTIKE

Kalbų mokyklos I kurso vokiečių ir rusų kalbų besimokantys mokiniai su mokytojomis Ramune ir Violeta įgyvendino projektą „7 garsieji senovės pasaulio stebuklai“ („Die sieben berühmte Weltwunder der Antike“).

Mokiniai iliustracijose pavaizdavo Egipto piramides, Halikarnaso mauzoliejų, Rodo kolosą, Aleksandrijos švyturį, Efeso Artemidės šventyklą, Olimpijos Dzeuso statulą ir kabančius Babilono sodus. Kurdami iliustracijas susipažino su pasaulio paveldu, istorija, tradicijomis, plačiau nagrinėjo meno kūrinius.

Vokiečių kalbos besimokanti Emilija Buinevičiūtė pasakoja apie projektą ir savo sukurtas iliustracijas: „Istorija man visada buvo labai įdomi, ypač istoriniai architektūriniai paminklai. Dėl šios priežasties nusprendžiau dalyvauti projekte. Man labai įdomu pagilinti ne tik savo žinias apie septynis pasaulio stebuklus, bet ir mokytis vokiečių kalbos. Kadangi mėgstu ir piešti, manau, kad tai puiki galimybė daugiau sužinoti, kaip atrodo šie architektūriniai paminklai ir patirti džiaugsmą juos piešiant“.

DIE HÄNGENDEN GÄRTEN VON BABYLON

Ich bin der zweite Welltwunder. Ich wurde von König Nebukadnezar von Babylon erbaut. Ich war im Grunde Terrassen, die wie Gärten bepflanzt wurden. Zwischen den Säulenreihen standen die schönsten Bäume roh. Hunderte von Sklaven schöpften den ganzen Tag Wasser aus dem Euphrat, um die Gärten zu bewässern, und drehten ein großes Rad, das Wasser mit Ledereimern anhob. Die Gärten waren nach Nordwesten ausgerichtet, wo ein kühler Wind wehte. Ihr Geruch, Schatten und ihre Kühle erschienen den Menschen im waldlosen und unberührten Babylon wie ein Wunder.

DIE ZEUSSTATUE VON OLIMPIA

Hallo, ich bin die Statue des Zeus! Ich wurde in einem Zeus geweihten Tempel gemacht. Mein Baumeister war Phidias, der größte Bildhauer der damaligen Zeit. Ich stand auf einem ein Meter hohen Sockel und maß so insgesamt 13 Meter in der Höhe. Ich war aus Elfenbein und Gold gemacht. In meiner rechten Hand halte ich eine geflügelte Figur der Göttin Nike, die den Sieg bei den Olympischen Spielen symbolisierte, und auf der linken Seite ein mit Metall geschmücktes Zepter, das Macht bedeutete. Ich stand 800 Jahre im Tempel. Der römische Kaiser Caligula, der in Olympia ankam, befahl, mich nach Rom nach Konstantinopel verlegt. Es gab ein Feuer in Konstantinopel, das mich zerstörte.

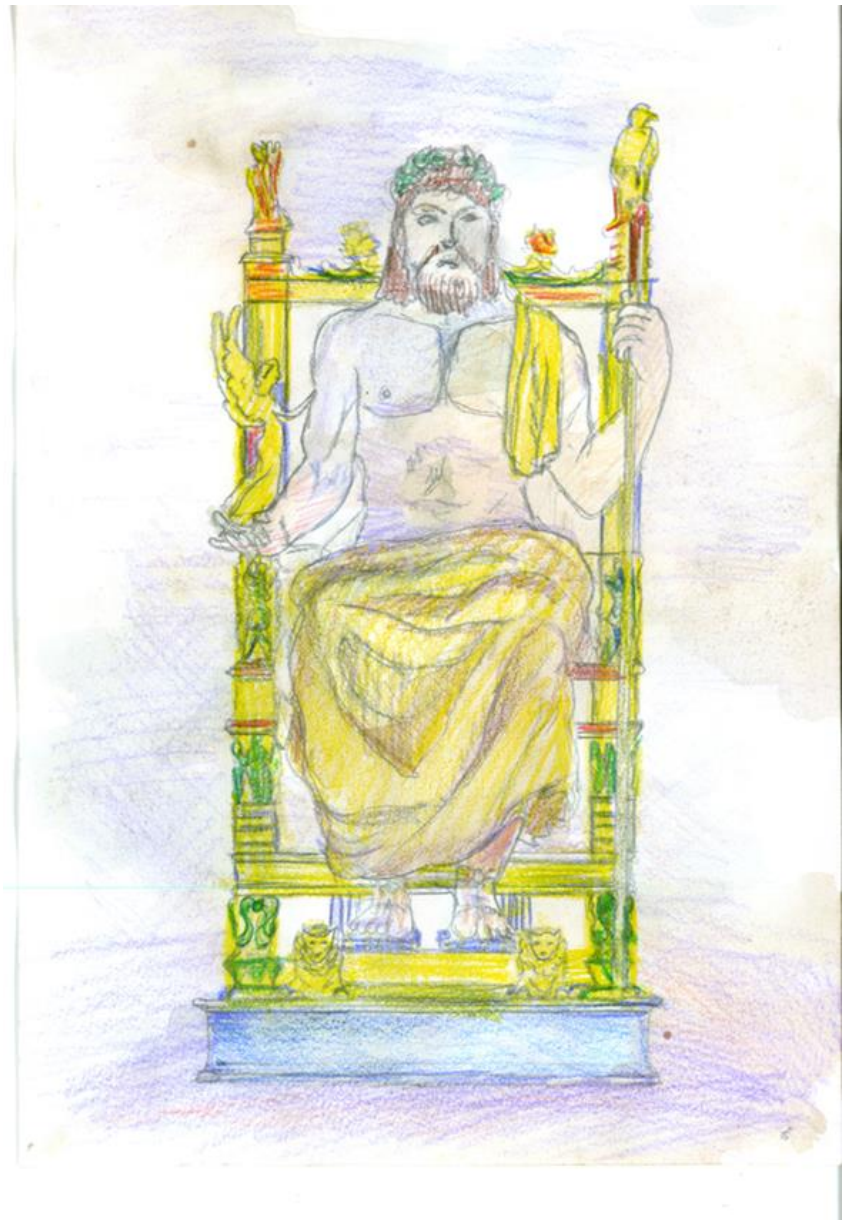

DIE PYRAMIDEN VON GIZEH

Hallo. Ich bin die Pyramide von Gizeh. Ich komme von griechischen Wort Pyramis was bedeutet, dass ich Fuß nenne. Ich wurde im 26 Jahrhundert vor Christus nicht weit vom Nil in der Wüste Agyptens gebaut. Ich wurde von 100 000 Männern aus Kakstein, Mörtel und Granit erbaut. Insgesaumt baute mich 20 Jahre. Lange Zeit war ich das höchste Gebäude der Welt. Man vermutet, dass ich als Grabmale für die Pharaonen Cheops, Chephren und Mykerinos erbaut wurde. Jeder hält mich für die älteste Pyramide der Welt, deshalb bekomme ich viel Aufmerksamkeit. Ich wurde geschaffen, um Menschen zu begraben.

DER LEUCHTTURM VON ALEXANDRIA

Ich bin der Leuchtturm von Alexandria. Mein Gebäude wurde im dritten Jahrhundert vollendet. Meine Konstruktion war etwa 20 Jahre verschollen und ich wurde 283 v. Chr. vollendet. Es wurde damals von Ptolemaios II. regiert. Ich war der siebte Weltwunder und der berühmteste Leuchtturm der Welt. Ich stand 1.500 Jahre lang auf der kleinen Insel Faro bei Alexandria. Mein Ziel war den Schiffen zu helfen, die zum Hafen von Alexandria segelten. Ich war 117 Meter groß. Der Leuchtturm war aus weißem Marmor und drei Stufen hoch: Die 65 Quadratmeter große Basis, die von Arbeitern und Soldaten bewohnt wurde, darauf - ein achteckiger Turm 30 Meter hoch, auf den dritten. Turm war 9 Meter hohe Kuppel, die von Marmorsäulen getragen wurde, unter denen mein Feuer brannte. Abschließend wurde mein Oberteil mit einer Bronzeskulptur geschmückt, worüber sich alle streiten, da war Zeus oder Poseidon oder Triton.

DER KOLOSS VON RHODOS

Ich bin eine große Skulptur des griechischen Sonnengottes Helia. Ich war die größte Bronzestatue der Antike. Ich wurde zu Ehren des Gottes Helios erbaut. Ich befand mich im frühen dritten Jahrhundert auf der Insel Rhodos. Ich wurde vom Bildhauer Cares de Lindos geschaffen. Meine Körpergroße beträgt etwa 35 Meter groß. Ich habe 12 Jahre gebraucht, um mich zu bauen. Ich wurde durch ein Erdbeben zerstört. Auf vielen Bildern sieht man mich mit gespreizten Beinen, so dass Schiffe unter ihm herfahren konnten. Ich stand an der Hafeneinfahrt, ähnlich wie heute die Freiheitsstatue bei New York. Nach nur 66 Jahre stürzte mich durch ein Erdbeben ins Meer, die 15 Tonnen Bronze und 9 Tonnen Eisen wurden abmontiert und von einem syrischen Händler in seine Heimat verkauft.

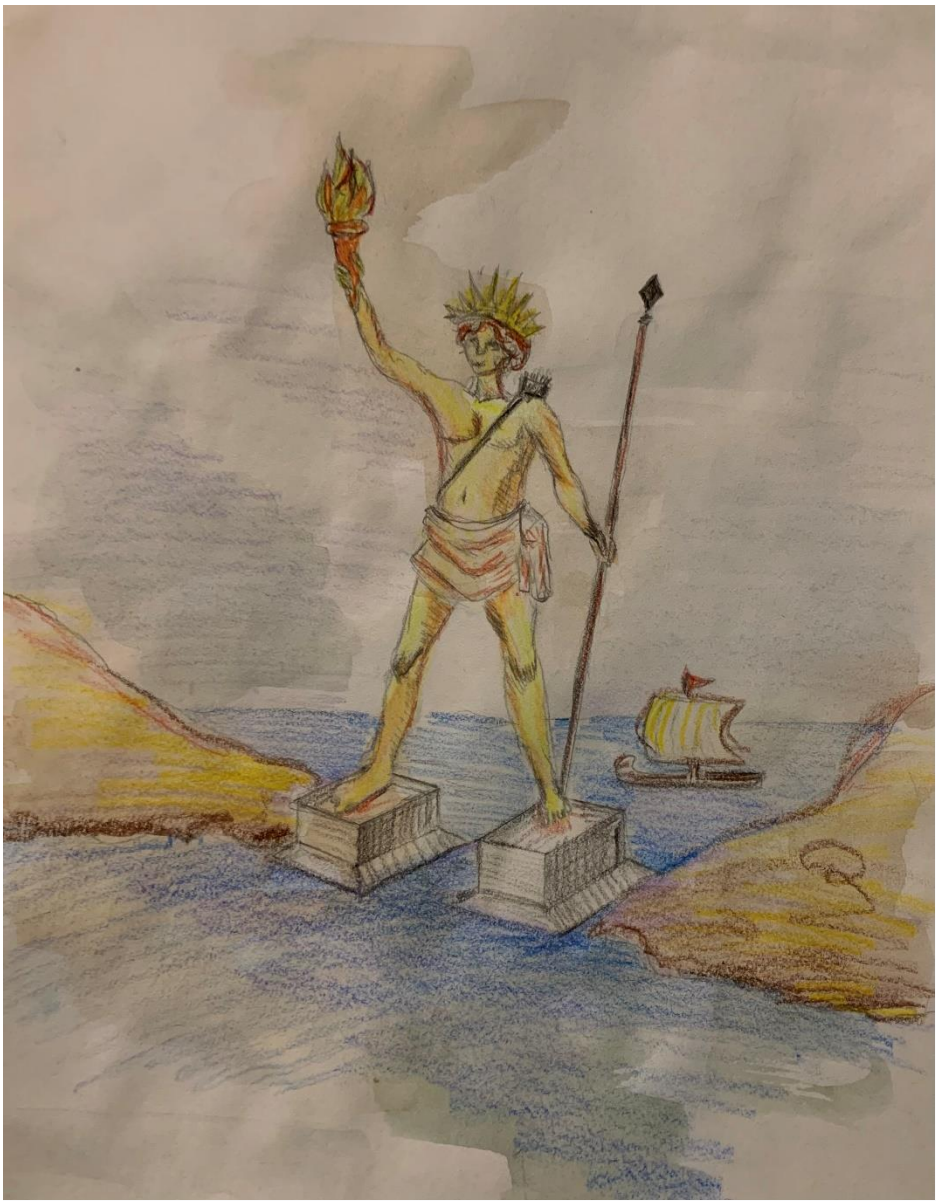

DER TEMPEL DER ARTEMIS

Ich stand in der Stadt Ephesus und war der größte Tempel der antiken Welt, der Tempel der Artemis. Ich galt als Tochter des Göttervater Zeus. Ich wurde als Göttin der Fruchtbarkeit, der Jagd und des Krieges verehrt. Ich wurde mit Prachtbau aus weißem Marmor errichtet. Mein Tempel war 78Meter breit und 131 Meter lang. Ich bestand aus mehreren Säulenreihen und auf meinem Dach standen vier Amazonen Statuen. Man nannte diesen großen Tempel auch Artemision. 262 nach Christus wurde ich der zerstört. Die Ruine des Bauwerks den Einwohnern als Steinbruch, um eigene Häuser zu bauen. Ein Engländer entdeckte die Überreste des Tempels 1869. Noch heute arbeiten Archäologen in Ephesus und versuchen weitere Überreste zu finden.

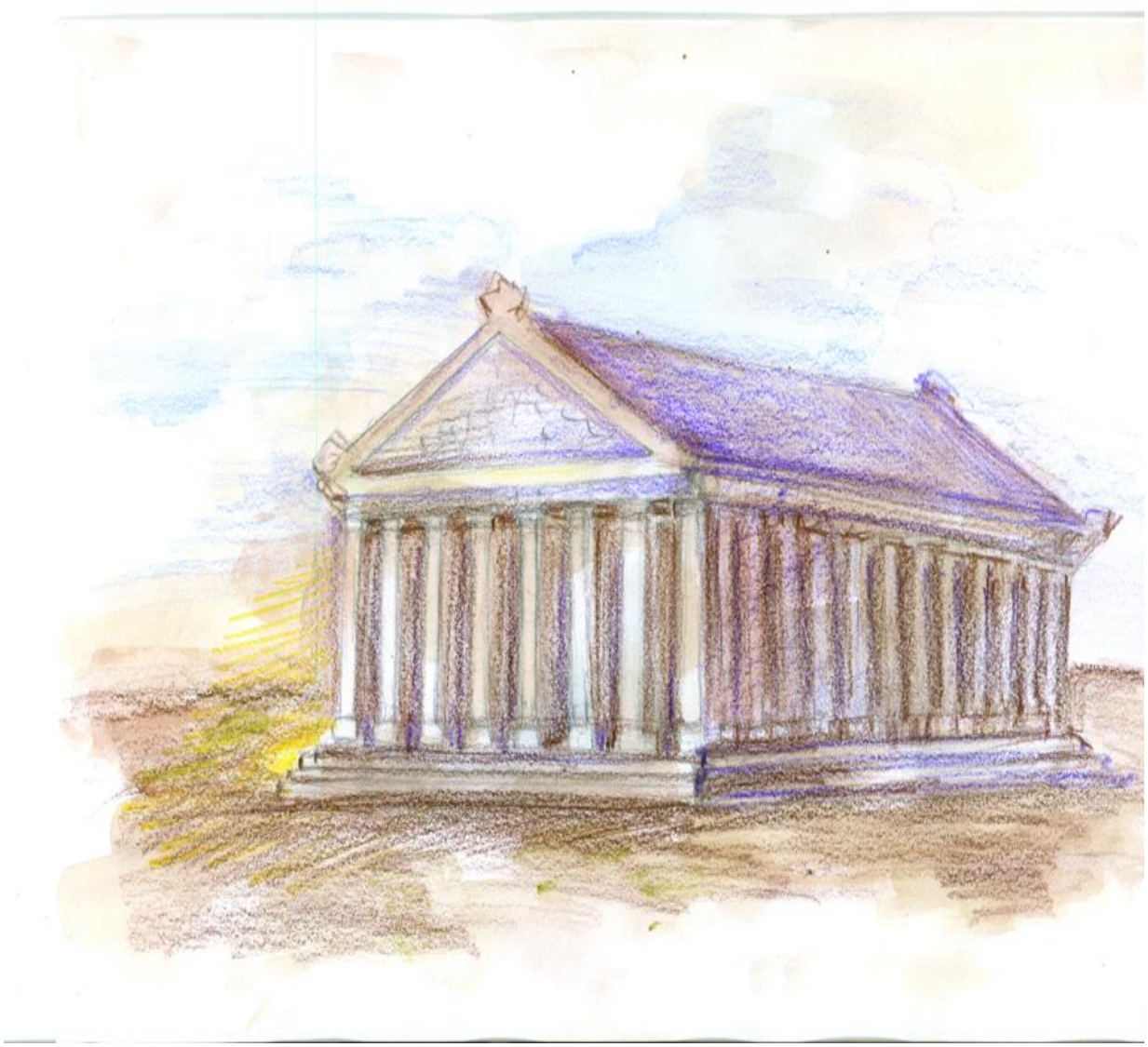

DAS MAUSOLEUM VON HALIKARNASSOS

Eigentlich bin ich ein Grambal des Stadthalters und Königs Mausolos, der um 377 v. das Amt des Satraps von Karien übernahm. Ich wurde von zwei griechischen Baumeistern errichtet. Ich befand mich auf einem Sockel. Er war 33 Meter breit und 39 Meter lang und 50 Meter hoch. Einige Teile meines Frieses kann man noch heute im Britischen Museum in London bewundern. Mein Grabtempel besaß 36 Säulen, alle im griechischen Stil, weiter ging es dann zum Dach, zu einer 24 stufigen Pyramide mit Wasser speienden Löwen. Als Spitze hatte ich eine Quadriga. Mein Baumeister war Pythos, aber die Verzierungen machten fünf Bildhauer. Der prächtige Bau war reich verziert und mit vielen lebensgroßen Skulpturen versehen. Ein schweres Erdbeben brachte das Mausoleum im 13. Jahrhundert zum Einsturz. Das eingestürzte Mausoleum wurde von späteren Bewohnern als Steinbruch genutzt.

СТАТУЯ ЗЕВСА

Я – бог Зевс. Моя статуя стояла в городе Олимпия. Её высота – 17 метров. Сделана она из золота, дерева и слоновой кости, а глаза – крупные драгоценные камни. Статуя стояла в храме, который строили 10 лет. В руках я держал богиню победы Нику и скипетр с орлом. В 435 году до н. э. посмотреть на открытие статуи собралось множество богатых греков. У моих ног был большой бассейн с водой и оливковым маслом на поверхности. Именно в бассейне отражались солнечные лучи и, казалось, что свет падает от бога на людей.

ХРАМ АРТЕМИДЫ

Меня строили в городе Эфесе в честь богини плодородия Артемиды в течение 120 лет. Крышу поддерживали 127 колонн по 18 метров. В центре была статуя самой Артемиды, а храм украшали рельефы, скульптуры и картины. Тут проводились и религиозные, и деловые мероприятия. Все путники, путешествуя от Персии до Индии, приносили дары богине: золото, украшения, художественные изделия. Меня разрушали и поджигали. Мини-копия в масштабе 1:25 и сейчас стоит в парке миниатюр в Стамбуле, но настоящие обломки можете увидеть в Британском музее в Лондоне.

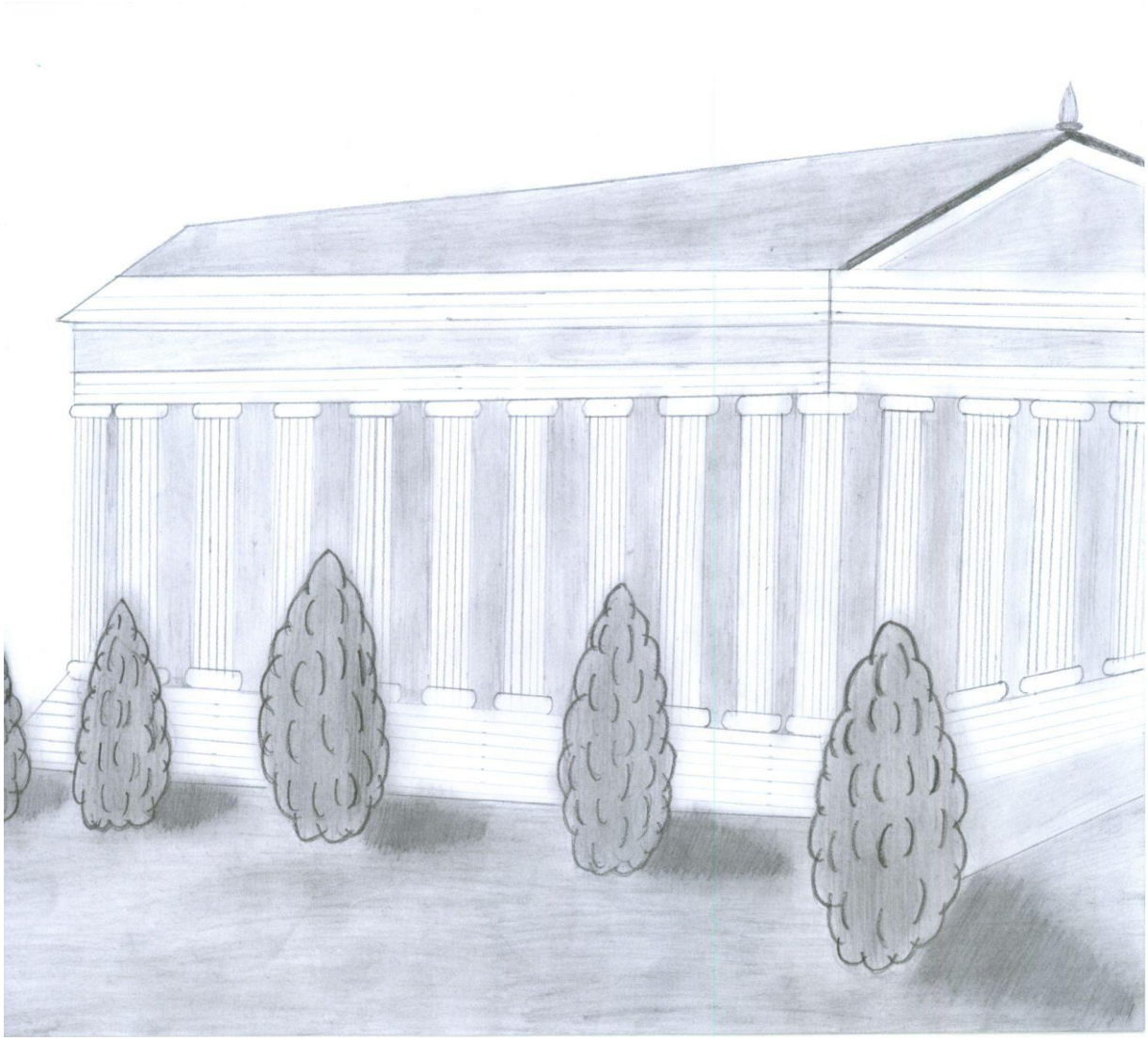

КОЛОСС РОДОССКИЙ

Я стоял на острове Родос в Греции. Мой рост – 33 метра. Статуя сделана из камня и мрамора, а покрыта бронзой и металлом. На это ушло 8 тонн железа и 13 тонн бронзы. У меня в руке был факел, и я стоял у ворот морского порта. Строили статую 12 лет, а разрушили землетрясения. Говорят, что остатки вывозили на спинах 900 верблюдов. Когда моя статуя рухнула, несколько человек не могли обнять руками мой большой палец. Именно по моему подобию строили статую Свободы в Америке.

ВИСЯЧИЕ САДЫ В ВАВИЛОНЕ

Говорят, что нет истинных доказательств, что мы существовали. Говорят, что это только фантации греческих поэтов и историков. Но это не так. Вавилонский царь приказал соорудить сад на территории дворца, чтобы порадовать жену. Своей конструкцией сады напоминали зелёный холм или оазис. Сотни рабов круглосуточно вращали колесо, которое подавало воду из реки. На колоннах, террасах и стенах дворца росли деревья и текла вода. Об этом зрелище рассказывали все, кто побывал в легендарном Вавилоне.

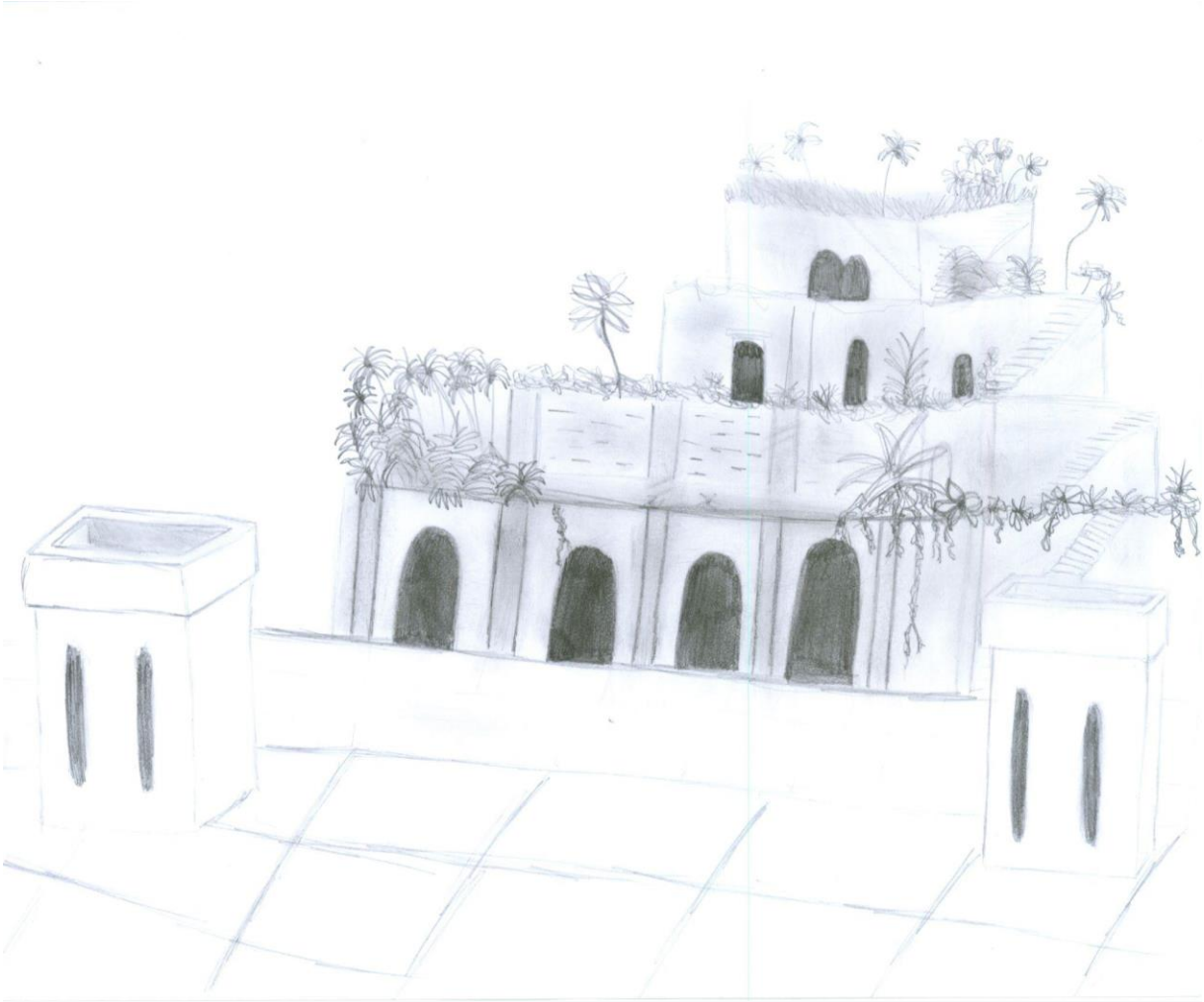

АЛЕКСАНДРИЙСКИЙ МАЯК

Сейчас тут стоит крепость Кайт-Бей, но раньше был я – маяк 120 метров. Меня возвели на острове Фарос в 1,3 км от Александрии. Строили из камня, а покрывали мрамором. Центральная часть в виде восьмиугольника была украшена статуями. Я был самым высоким сооружением своего времени. Наверху было зеркало, которое отражало свет солнца днём и свет огня костра ночью. Путь мореплавателям я показывал почти 1000 лет, но был разрушен землетрясением. Моё изображение печатали даже на римских монетах.

ПИРАМИДА ХЕОПСА

Я крупнейшая из пирамид Египта. Я стою до сих пор. Мой возраст примерно 4500 лет. Ширина и длина – 10 метров. На протяжении более 3000 лет я была самой высокой постройкой на Земле. Я – часть всемирного наследия Юнеско. Первоначально я была покрыта более твёрдым, чем основные блоки, белым известняком, на верху сиял позолоченный камень. Облицовка сияла на солнце, словно чудо, которому сам бог солнца Ра отдал все свои лучи. В 1168 году город Каир был разграблен и сожжён. Жители Каира сняли с меня облицовку, чтобы построить новые дома.

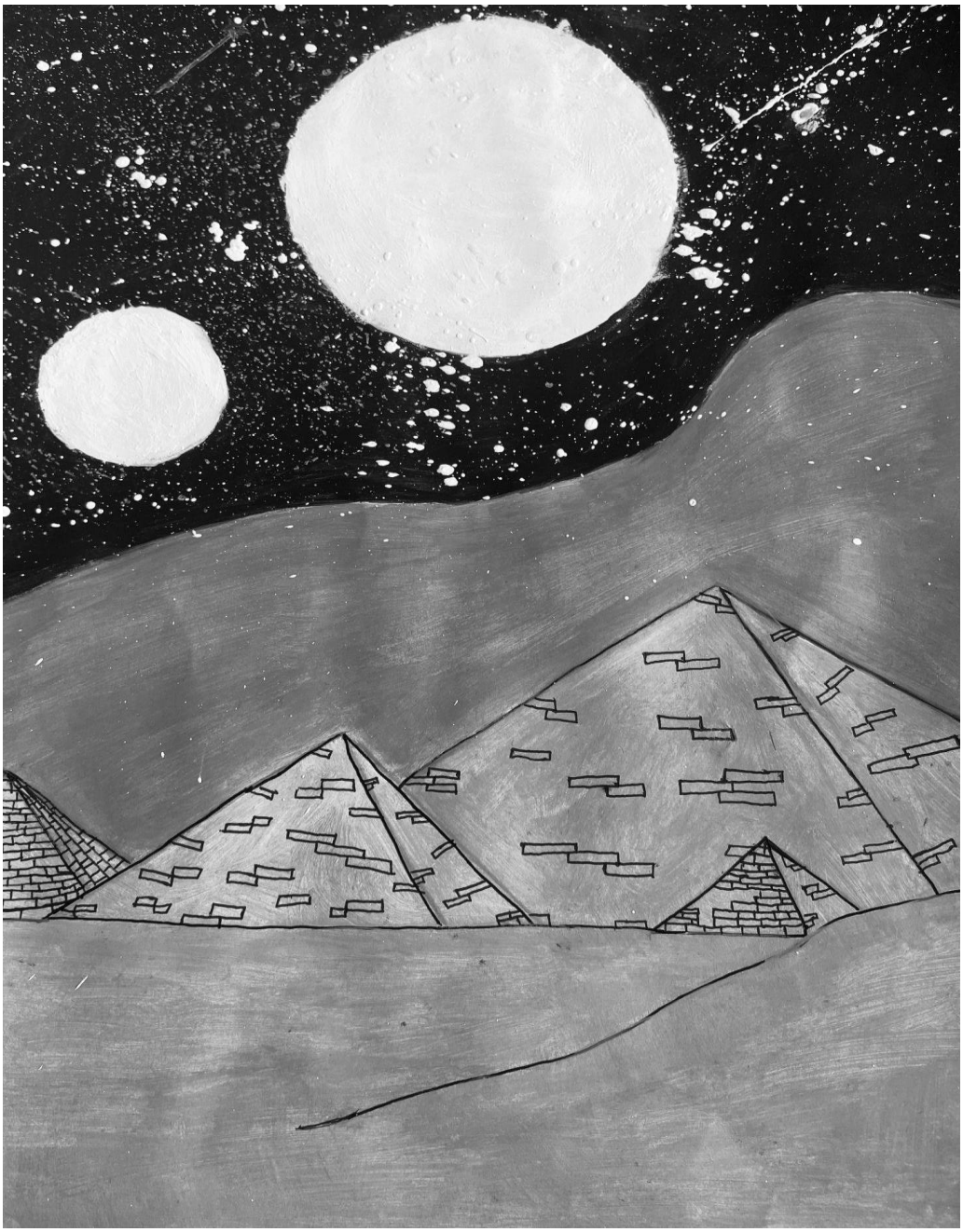

МАВЗОЛЕЙ В ГАЛИКАРНАСЕ

Меня нет, но остатки вы ещё можете увидеть в Турции в городе-курорте Бодруме. Некоторые украшения и статуи хранятся в Британском музее в Лондоне. Меня строили как храм, гробницу и памятник. «Мавзолей» происходит от слова Мавсола – властного и жестокого правителя, семье которого и строили мавзолей. Я простоял 1,5 тыс. лет. Строение было формы прямоугольника 40 на 30 метров. Высота – 45 метров. Второй ярус украшали 36 колонн, третий – пирамида. Я удивлял всех своими статуями натуральной величины, которые изображали людей, львов, коней и других животных.

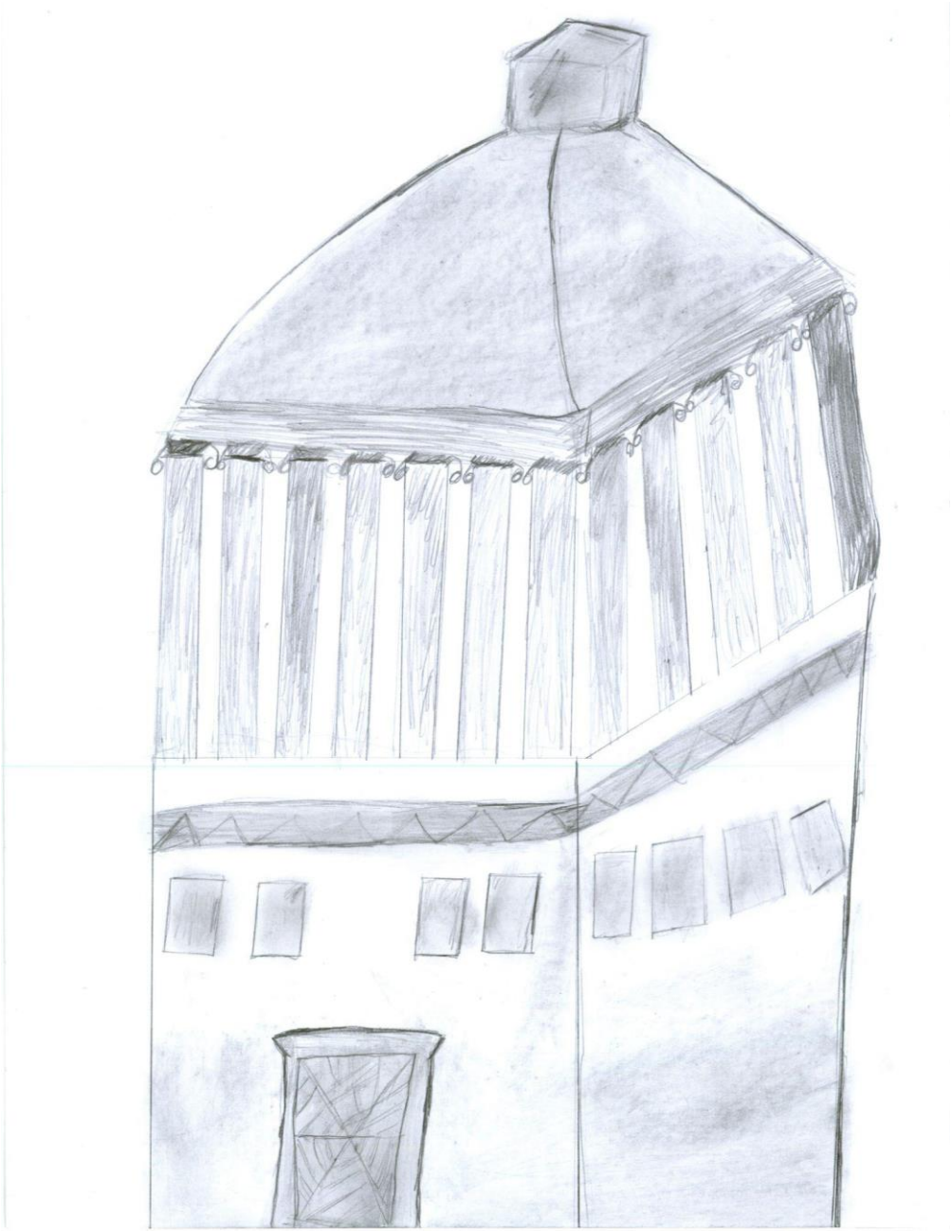

RAŠINIAI LIETUVIŲ KALBA IR VERTIMAI Į ANGLŲ KALBĄ

SEKMADIENIO RYTAS

Žiūriu pro langą ir matau krentantį šešėlį ant sienos nuo saulės spindulių. Pro jį matau pastatą su rožine siena ir stogą su nedideliu kaminu. Stebiu žydrą, mėlyną dangų, plaukiojančius baltus debesis. Jaučiausi rami, bet pavargusi.

I look through the window and I see a shadow falling on the wall from the sun's rays. I see a building with a pink wall and a roof with a small chimney through it. I'm watching the blue sky, floating clouds. I feel calm, but tired.

Roberta

PAVAKARYS PRIE JŪROS

Šioje nuotraukoje įamžintas mano vasaros įspūdingiausias pavakarys prie jūros. Labai gražiai ir ryškiai švietė saulė. Ji buvo oranžinė ir nuspalvino pusę dangaus. Šį vaizdą ypač pagražino jūra, kuri buvo nepakartojamai graži. Jaučiau ypatingą ir užburiančią ramybę. Ramuma prie jūros man garantuoja gerą nuotaiką. Žiūrėdama į šią nuotrauką, visada prisiminsiu tą nuotaiką, kurią ten jaučiau.

This photo captures my summer's most spectacular evening by the sea. The sun shone very gorgeously and brightly. The sunlight was orange and colored half of the sky in that warm colour. This image was especially beautiful because of the sea which was stunnning. I felt a special and charmed peace. The tranquility by the sea guarantees me a calm frame of mind. Looking at this photo, I will always remember the state of my mind I felt there.

Saulė

UPELIS PRIE TILTO

Tolumoje skaisčiai šviečia saulė, vaikštinėja ir šnekučiuojasi žmones. Daug tvirtų medžių stovi ir laukia, kol grįš jų visas grožis. Netoliese stovi biblioteka, kurioje galbūt keli vaikai renkasi knygas... Prie pat tilto teka upė, į kurią atsispindi šilta saulė. Upėje auga daug įvairiausių augalų ir žolių, plaukioja žuvelės. Keliu važinėja automobiliai, kurių savininkai keliauja iš taško A į tašką B. Girdisi balsai – turbūt jie vaikų, išėjusių iš mokyklos ir grįžtančių namo...

In the distance, the sun shines brightly, people are talking while walking around. Lots of sturdy trees stand and wait, until all their beauty returns. There is a library nearby where several children may be collecting books... There is a river right next to the bridge which reflects the warm sun. Many different plants grow by the river. Cars are driving on the road whose owners are trying to get from point A to point B. Voices are heard – they are probably from children who have left school and are returning home…

Lukas

RYTO SAULĖ

Rytas. Kyla saulė. Ji išryškina namų kontūrus tolumoje. Saulės spinduliai apšviečia kambarį ir pakelia iš miego naujai dienai. Dangus nušvinta oranžine ir mėlyna spalvomis. Girdisi, kaip gieda paukščiai, juokiasi vaikai, einantys į darželį. Naujo ryto grožis visus nustebina ir kviečia dieną pradėti su gera ir šviesia nuotaika.

Early in the morning. The sun is rising. Its rays wake me up from sleep to a new day. The rays illuminate the room. They highlight the contours of the house in the distance. The sky is illuminated in orange and blue colours. You hear the birds singing, the children laughing while going to the kindergarten. Its beauty surprises us and as if it invites us to start the day with a good and bright mood.

Joana

SNIEGE PALIKTI PĖDSAKAI

Salomėjos Nėries eilėraščio „Senelės pasaka“ ištrauka „Balta, balta – kur dairais“ labai tinka šiai nuotraukai. Kur bepažiūrime, vis matome sniegą, pusnis, apsnigtus objektus. Tolumoje jaučiame saulę, kuri pasislėpusi tarp juodų debesų. Jie netrukdo saulės spinduliams prasiskverbti ir apšviesti žibantį sniegą.

Įžvelgiame medžiu be lapų, juodus ir baugius, tačiau jie nuotraukai suteikia tam tikro savitumo, ramybės ir jaukumo. Taip pat pastebime kapus ir suolelius, apsnigtus ir tarsi pasislėpusius. Jie neprimena mums paprastų kapų, keliančių liūdesį ir slogią nuotaiką... Viduryje įmintos didelės pėdos, simbolizuojančios kelią, kuris nesibaigia...

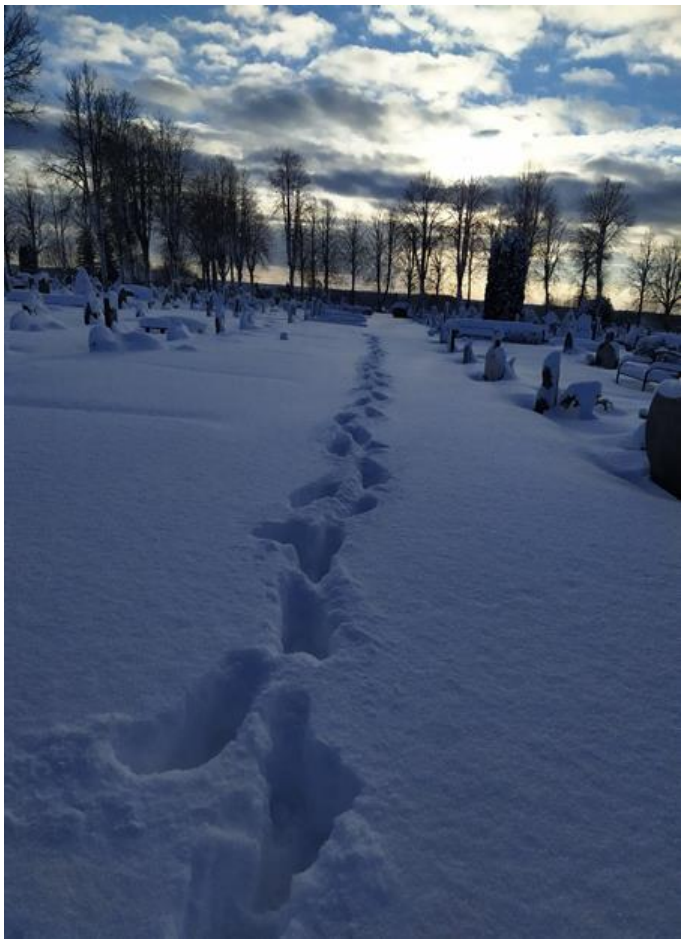

The excerpt from Salomėja Nėris' poem "Grandmother's Tale" "White and white – wherever you look around" is very suitable for this photo. Wherever we look, we can see snow, snow drifts and snowy objects. In the distance, we feel the sun seemingly hidden among the black clouds that do not prevent the sunrays from penetrating and illuminating the glowing snow. We can see the trees, which are leafless, black and scary, but they give the photo a certain uniqueness, peace and coziness. We also notice graves and benches, snow-covered as if hidden. They do not remind us of simple graves that cause sadness and a bad mood... Large footmarks are imprinted in the middle, symbolizing a path that does not end...

Rusnė

VAKARO RAMYBĖ

Vasara. Nuotraukoje matyti besileidžianti saulė, kuri dangų dažo mėlynai ir geltonai. Dangus giedras, vos pora debesėlių. Tolumoje regimi medžiai, kurie atrodo it vienas didelis kalnas. Ežeras ramiai banguoja, jame gražiai žaidžia saulės spinduliai. Vandenyje auga meldai, kurie priduoda žalumos ir gyvybės. Pasibaigus meldams galime matyti smėlio krantą. Smėlyje gausu atostogautojų paliktų pėdsakų. Jame stūkso dvi didelės pušys. Vaizdas primena pasakiškus vasaros vakarus, kuomet nėra jokių rūpesčių ir aplink girdisi gamtos muzika.

Summer. The photo shows the setting sun, which paints the sky blue and yellow. The sky is clear, just a couple of clouds. In the distance you can see the trees, which look like a big mountain. The lake is calmly flowing, and the sunrays play beautifully in it. Reeds grow in the water, bringing greenery and life. At the end of the rushes we can see the sandy shore. The sand is rich in traces left by holidaymakers. There grow two large pine trees. The image is reminiscent of fabulous summer evenings when there are no worries and nature music is heard around.

Aistė

PASLAPTINGAS MIESTAS

Vasaros diena užburiančiame mieste... Tolumoje – blankus, aukštų kalnų kontūras. Dešinėje Romos simbolis koliziejus. Kairėje pusėje yra daug architektūrinių pastatų. Jų taip pat yra ir dešinėje pusėje, tik šiek tiek mažiau. Per vidurį eina pėsčiųjų takas, kuriuo vaikštinėja daug žmonių. Nuotrauką labai pagyvina ryškios žalios pušys, kurių forma primena grybus. Žydrame danguje plaukioja pavieniai purūs debesėliai. Oras labai gražus, šviečia saulė... Man ši nuotrauka yra svarbi, nes tai mano pirmoji kelionė į užsienį.

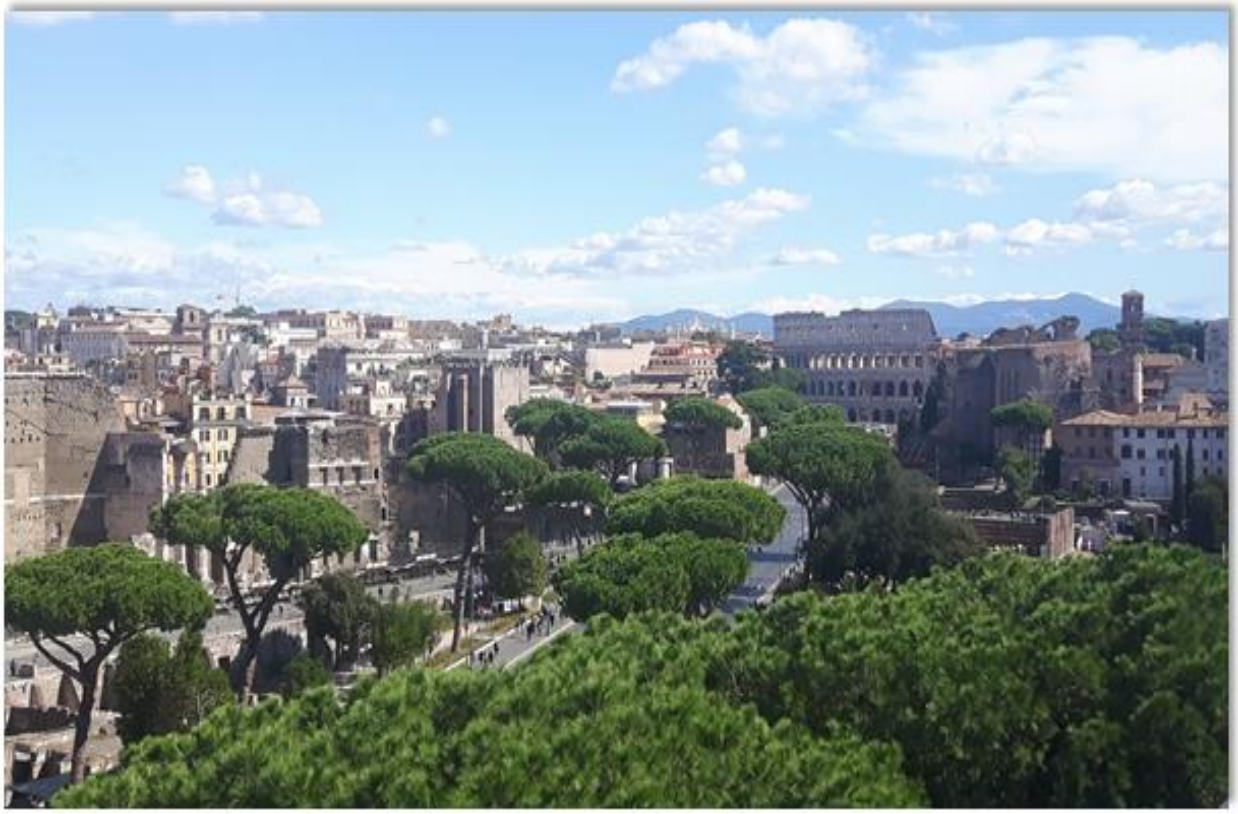

A summer day in a charming city... In the distance you can see a pale, high mountain contour. On the right there is the Roman symbol of the Colosseum. There are many architectural buildings on the left. They are also on the right side, but just fewer of them. In the middle there is a hiking trail that plenty of people walk along. The photo is very enlivened by bright green pines, the shape of which resembles mushrooms. Single fluffy clouds float in the blue sky. The weather is very beautiful and the sun is shining... This photo is important to me because it is my first trip abroad.

Eimantė

RUDUO

Saulė šviečianti danguje,
Palieka ežere šešėlį
Krištolo skaidrumu vandenyje
Vėl matosi dugno paslaptys šiame tamsume.

Įvairiaspalvės spalvos
Horizonto liniją uždengia
Apšviesdamos jas saulės spinduliais
Ir štai stovi jie čia
Labai aukštai ir išdidžiai.

Gyvoji gamta ir šviesa,
Baltas kelias per vandenį driekias,
Veda jis iš žalio kilimo mus
Į medžių tankynę išsišiepęs.

The shining sun in the sky
Leaves a shadow in the lake.
In crystal clear water
The secrets of the bottom
Are seen again in the darkness.

Multi-coloured colours
Cover the horizon line
By illuminating them with sunlight
And here the trees stand very proud and tall.

Wildlife and light,
A white road through water stretches
It leads us from the green carpet
To the thicket of trees with a grin.

Taja

UGNIES SPALVOMIS

Kartais beskubėdami žmonės nepastebi, koks dangus jiems yra virš galvos. Jie praleidžia progą pamatyti gamtos sukurtus peizažus. Jau temstant, kai debesis keičia žvaigždės, saulę – mėnulis, dangus ima ir nusidažo ugnies spalvomis. Žmonės sako, jog mes turėtume džiaugtis tuo, ką matom, o ne traukti mobiliųjų telefonų ir fotografuoti. Manau, kad mes kaip tik turėtume įamžinti šį grožį. Vakare išėję į lauką kartais galime pamatyti ugninį dangų ir belapius medžius, bandančius siekti dangų. Pavykus nufotografuoti tokį dangų, medžių šakos atrodo kaip juodi siūleliai, norintys pasilikti sau tuos gražius debesis.

Sometimes in a hurry people don’t notice what kind of sky is above their heads. They miss the opportunity to see the landscapes created by nature. Already at dusk, when the clouds change stars and the sun changes the moon, the sky turns into the colours of fire. People say we should enjoy what we see instead of pulling out cell phones and taking pictures. I think we should just retain this beauty. When we go outside in the evening, we can see a fiery sky and leafless trees trying to reach the sky. When you manage to photograph such a sky, the branches of the trees look like black threads that want to keep those beautiful clouds for themselves.

Meda

PAVASARIS

Pavasarėja. Giedras dangus, mažai debesuota, saulės spinduliai, apšviesdami medžius, suformuoja šešėlius. Medžiai ir krūmai ruošiasi sprogti ir pasipuošti sodria žaluma. Tolumoje matyti pastatas, šalia jo įsitaisę maži kalniukai ir seni apsamanoję laiptai. Žolė palengva dažosi ryškia žalia spalva, kuri gaivina gamtą.

Spring is coming. Clear skies with few clouds and the sunlight is illuminating the trees and depicting shadows. Trees and shrubs are getting ready to burst into leaf and turn into lush greenery. In the distance you can see a building, small hills and old mossy steps. The grass gradually acquires a bright green colour that refreshes nature.

Aivija

MOKINIŲ RAŠINIAI ANGLŲ KALBA

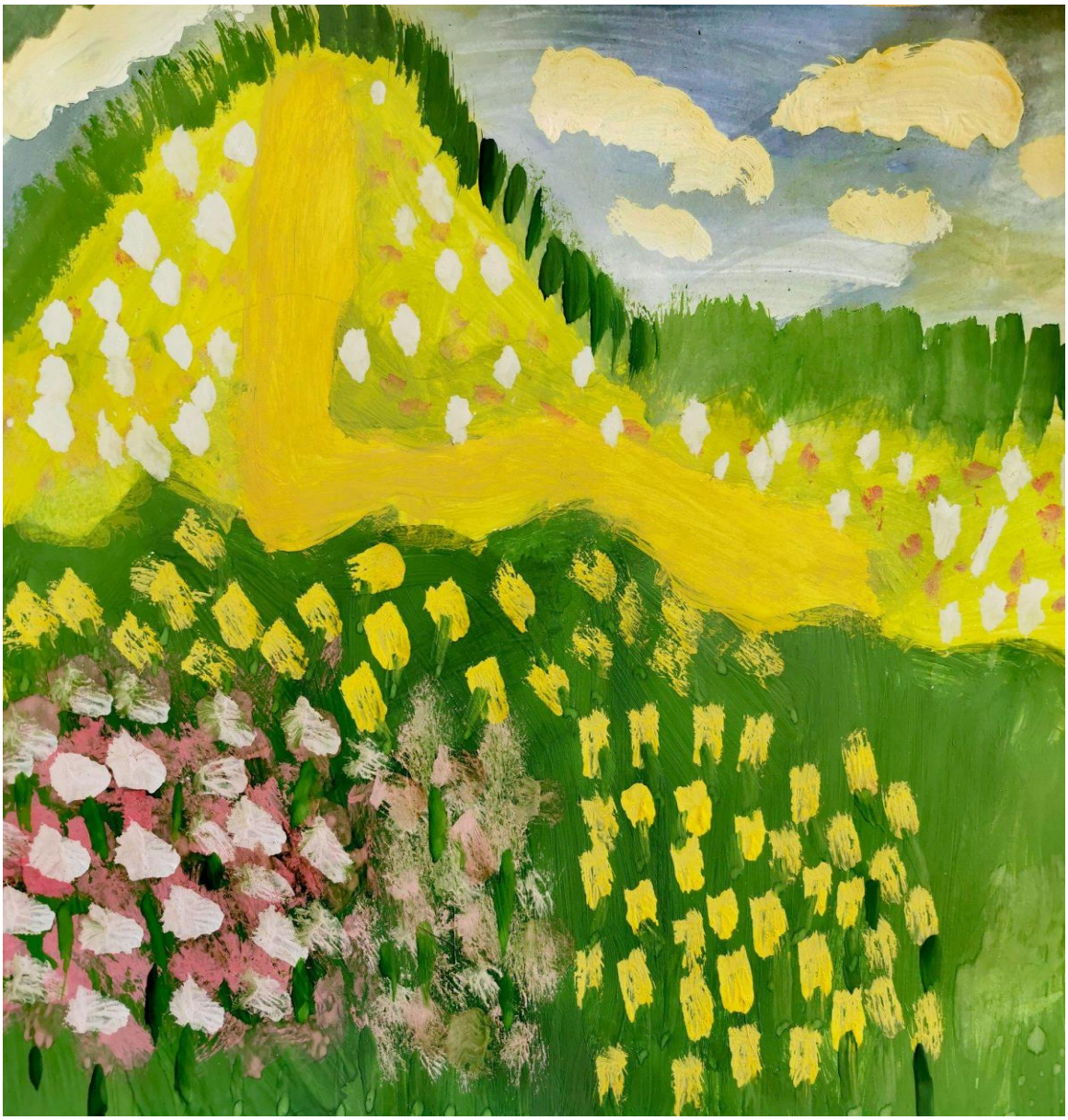

IS ADDICTION TO SMART PHONES AN UNSOLVABLE PROBLEM?

Nowadays smart phones have really occupied a large part of our lives. People use them daily for a lot of different purposes and often without even realizing how much time they spend surfing the web, playing games or chatting. Smartphone addiction can negatively impact people‘s lives and is ir an unsolvable problem?

Firstly, a smart phone is a great invention that can be used not only for calling or texting someone but also surfing the Internet, taking pictures, listening to music or playing games. It is an undeniably useful item that has changed our lives. However it is also considered quite a problem since now there are more and more people who are getting addicted to these kind of devices. The phone itself does not create problems but rather the games, apps, so deleting some triggers could be the way to go.

Secondly, it is reasonable to consider that people use smart phone due to the internet connection. The internet is the real issue. Nevertheless, it is not really recognized as a problem until it affects life negatively i.e. distracts people, causes health problems, reduces working capacity. Moreover, addiction to social media can even cause mental health issues like depression, anxiety, loneliness and many more. Lots of people and mostly teenagers compare themselves with their peers that they see on the Internet. In the search for the best solutions, it could be argued that reducing social networking and setting the frequency of phone checks can significantly reduce phone dependency.

Lastly, parents should show the real example using the smartphones wisely. Children imitate their parents. In my view, phones should be banned during the lunch time, and while driving a car a mum or dad should communicate with a kid but do not try to write down in messages or immerse herself or himself in the news.

All in all, it is possible to find ways to stop cell phone addiction. Some people could try to find some other healthier activities, others might need some special help from their friends or professionals even. Everyone would agree that reducing the use of social networks, applications, and telephones is a real challenge, but it is worth starting with the small steps and going to the goal.

Aistė Valodkaitė, 2 kursas

„THE ONLY WAY TO SURVIVE IS CONCERN OF OTHERS WHICH IS WAY FAR FROM COMPETITION“ (JONATHAN SACKS)

Working together, people can survive even the toughest challenges. People are by nature demanding of others and are social creatures that thrive best in a community that feels safe and understandable, and can also rely on others and receive the support they need when faced with difficulties. When necessary, people need to open their hearts to each other, show tolerance and empathy, because this concern for others is essential for survival. This essay begins by discussing the tensions in Europe during World War II and its historical events. Finally, the essay demonstrates why tolerance plays an important role in the survival of all people.

There were many wars and injustices in the first half of the twentieth century. Adolf Hitler's invasion of Poland in September 1939 marked the start of World War II. For everyone in Europe, but especially for the Jewish community and all minorities who existed throughout the war, daily life had been radically altered. The Holocaust was perpetrated by Adolf Hitler, the dictator of Nazi Germany, who was responsible for the deaths of about 6 million Jews. In addition, 2.7 million ethnic Poles and 4 million "human trash" were slaughtered including the crippled and mentally ill, Soviet POWs, Romani, homosexuals, Freemasons, and Jehovah's Witnesses. The World War II was unquestionably one of the most devastating and terrible events in human history.

Tolerance is gravely important for people's survival. As we have seen, even one single person and the hatred for others can have tragic consequences. In her interview, Irena Veisaitė, a Lithuanian of Jewish origin, emphasised the importance of tolerance. In the beginning, she firmly states, that tolerance is crucial for everyone's well-being. Irena Veisaitė has first-hand experienced, what it is like to be discriminated against for something she can not change, for the fact that she has Jewish blood. The lack of tolerance of some people for Jews is one of the reasons why even the Holocaust took place. We are all human beings, so all human beings must strive to be acceptable to one another, so a better survival is guaranteed for all.

There is nothing more powerful than people coming together, showing that they care about one another and making the world a safer place for everyone. World War II proved that people have all the power to be destructive and that their heinous acts can have a decisive impact on the world. However, not all hope is lost because there are and always will be people who have great respect for others, understand that another person’s religion or some other factor does not entitle them to be disrespectful to them.

Raminta Agafanovaitė, 4a

MOKINIŲ DARBAI MOKYKLOS 30-OJO GIMTADIENIO PROGA

Mokyklos 30-ojo gimtadienio proga mokytoja Loli su ispanų kalbos suaugusių mokinių grupėmis ieškojo ispaniškų žodžių, susijusių su šventėmis, ir kūrė žodžių debesis.

,,Per pamokas kalbėjome apie Kalbų mokyklą įvairiais jos gyvavimo laikotarpiais, žiūrėjome vaizdo įrašą su mokinių sveikinimais ir analizavome dalį, kurioje buvo kalbama ispanų kalba“,– sako mokytoja.

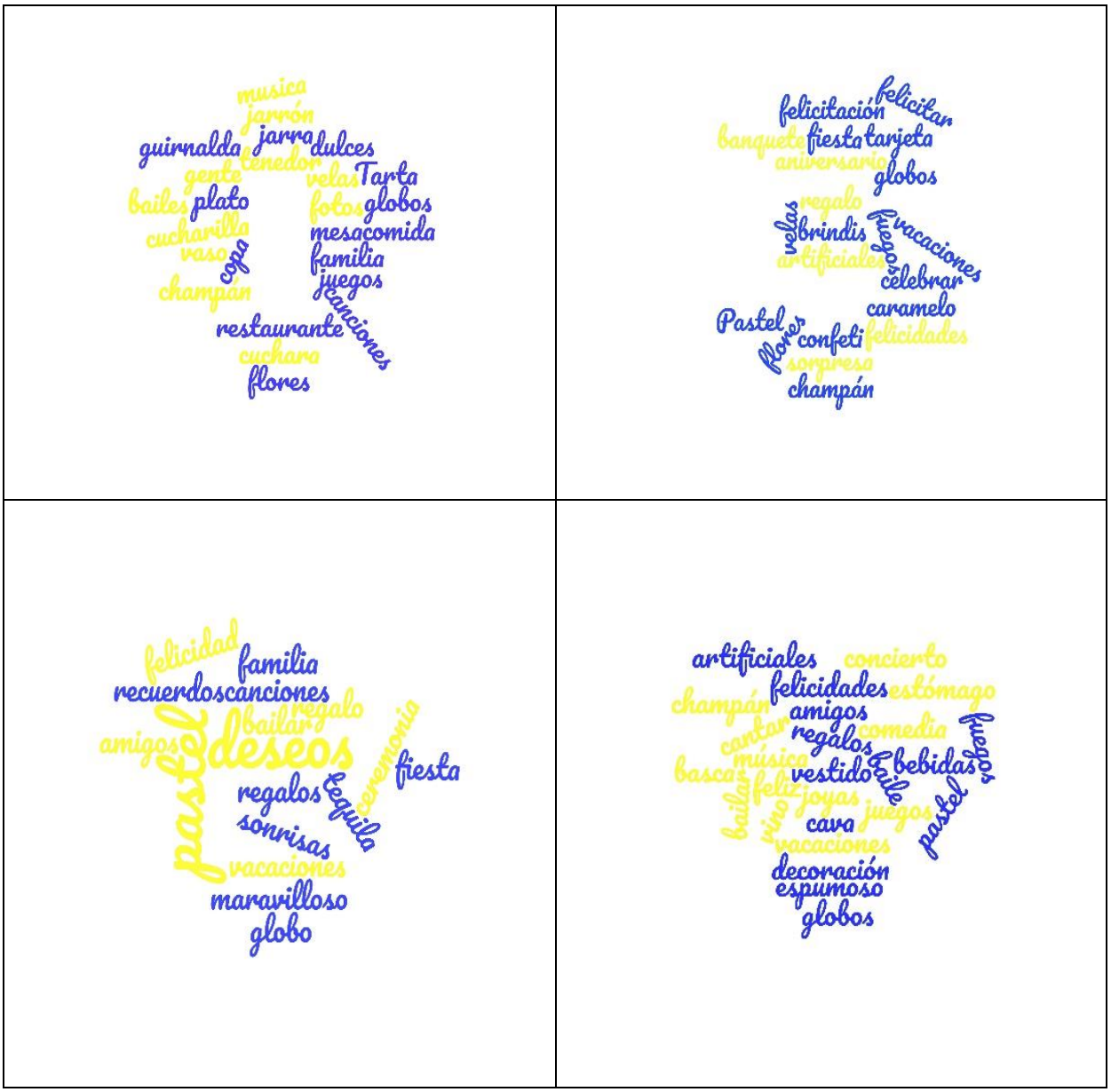

PAMOKŲ CIKLO „IDENTITY“ BAIGIAMOJI PAMOKA – STENDINIAI PRANEŠIMAI „WHO AM I“

NVŠ programos „Aš galiu“ 3a grupės mokiniai pamokų ciklą „Identity“ užbaigė stendinių pranešimų paroda „Who am I“ ir praktine mini konferencija.

Per pamokas mokiniai skaitė angliškus tekstus, diskutavo tokiomis temomis kaip žmonių tipai, charakterių psichologija, žmogaus išvaizda, žmogaus amžiaus tarpsniai. Vėliau piešė įsivaizduojamus savo portretus.

„Nuostabūs mokinių praktiniai darbai įrodo, kad įgytos žinios puikiai pritaikytos praktiškai ir tema „Identity“ atskleista išsamiai“, – teigia mokytoja Agnė Milašienė.

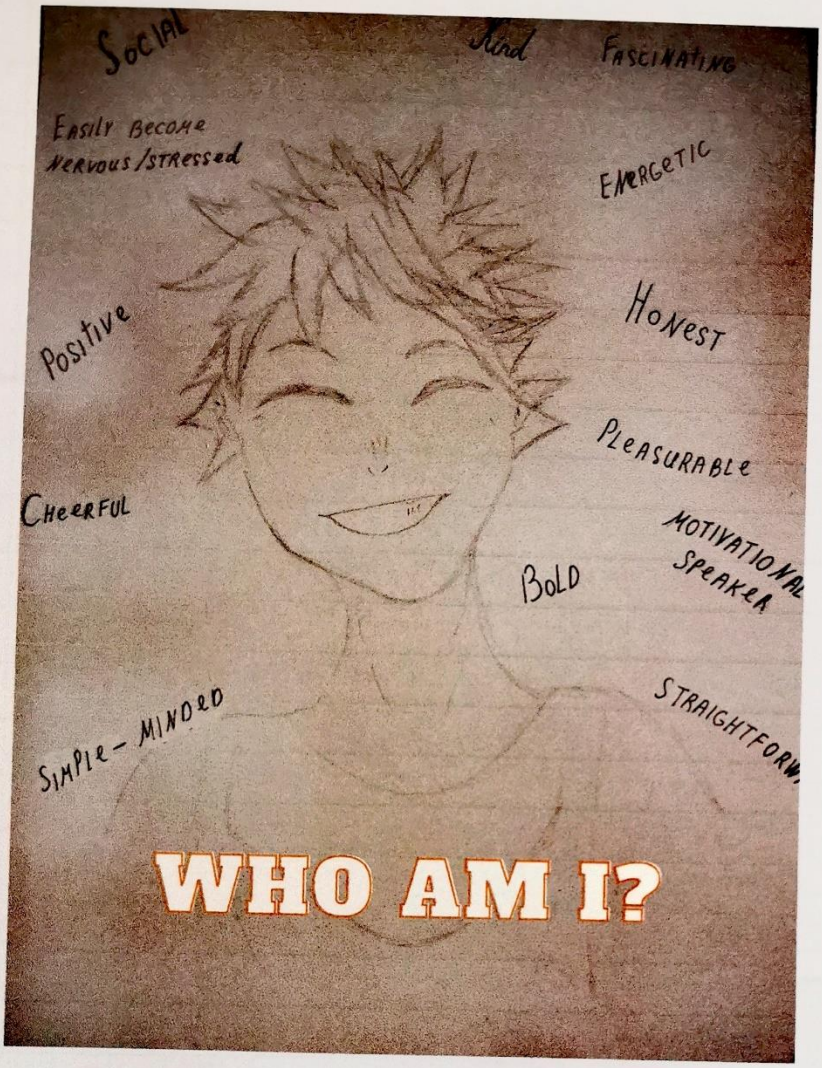

"Who am I?"
How many times have you asked yourself this question?
How many times have you questioned why you're supposed to be on this earth?
How many times have you questioned your very existence?For me, the answer is countless times.

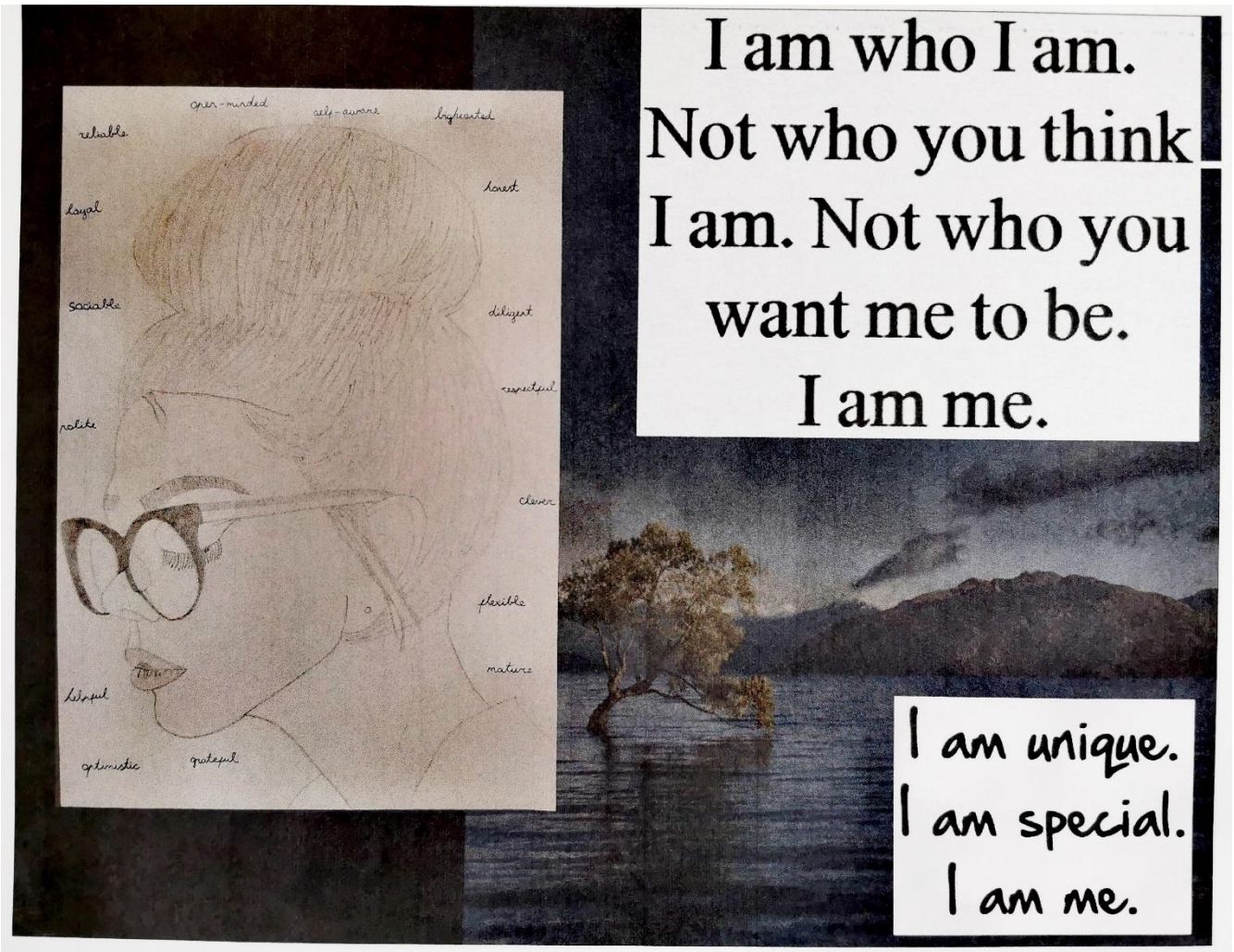
open-minded
self-aware
lighhearted
reliable
honest
loyal
sociable
diligent
respectful
polite
clever
flexible
mature
hopeful
optimistic
grateful
I am who I am.
Not who you think
I am. Not who you
want me to be.
I am me.
I am unique.
I am special.
I am me.

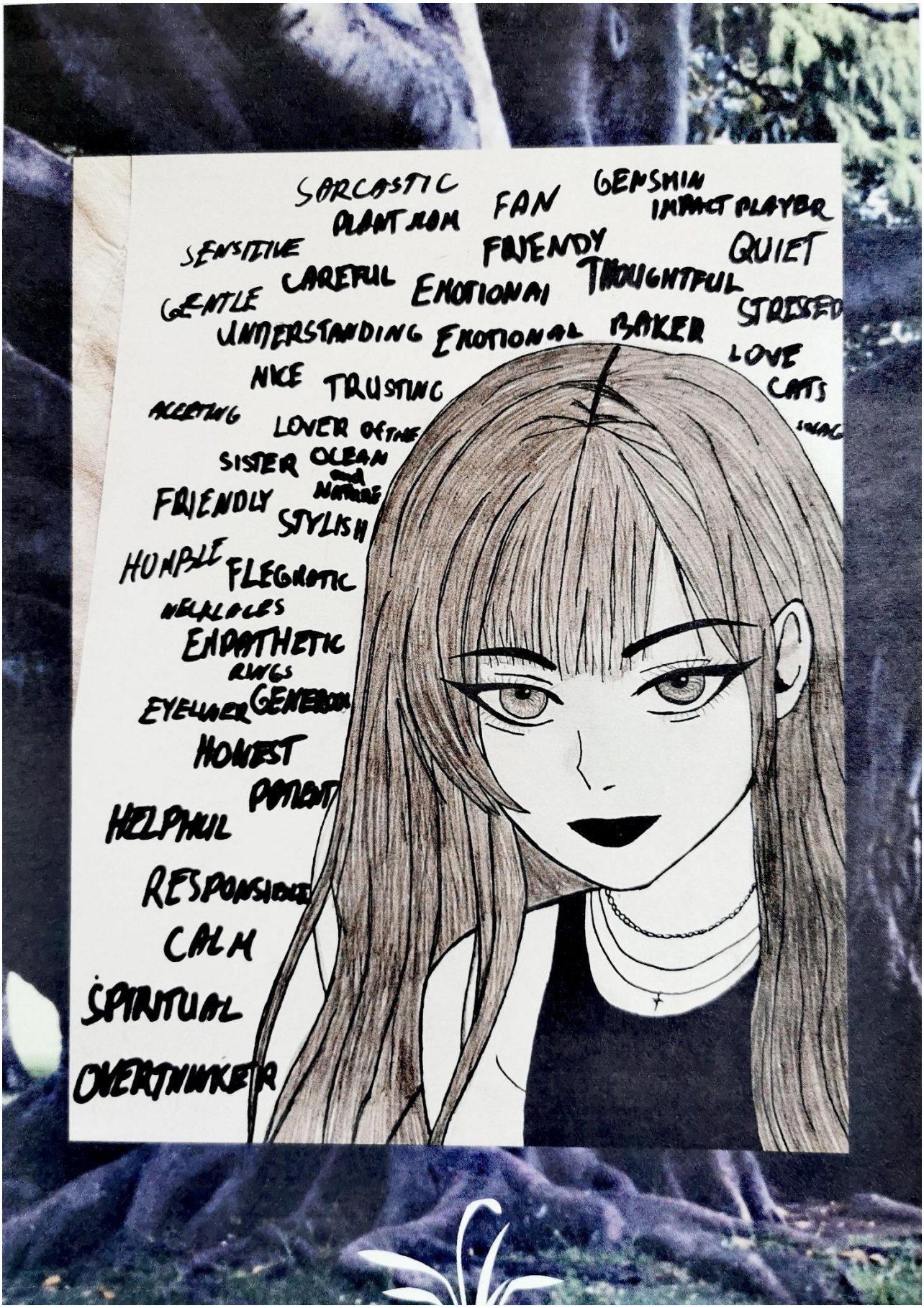
SARCASTIC
PLANT MOM
FAN
GENSHIN IMPACT PLAYER
SENSITIVE
FRIENDY
QUIET
CAREFUL
THOUGHTFUL
GENTLE
EMOTIONAL
STRESSED
UNDERSTANDING
EMOTIONAL
BAKER
LOVE CATS
NICE
TRUSTING
ACCEPTING
LOVER OF THE OCEAN and NATURE
SISTER
FRIENDLY
STYLISH
HUMBLE
FLEGMATIC
NECKLACES
EMPATHETIC
RINGS
EYELINER
GENEROUS
HONEST
PATIENT
HELPFUL
RESPONSIBLE
CALM
SPIRITUAL
OVERTHINKER

Sweet Seventeen!

HAPPY

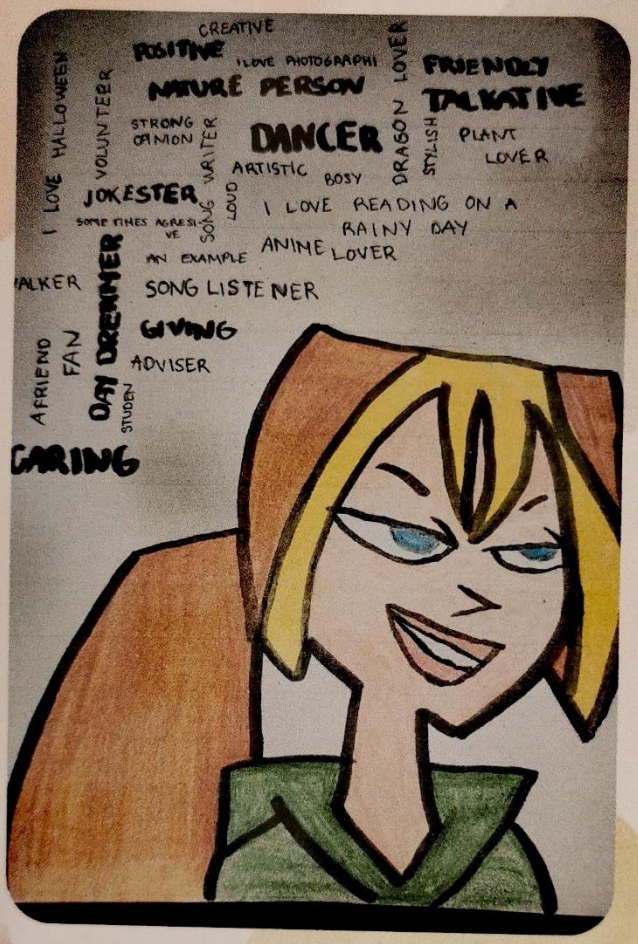

"THE QUESTION, 'WHO AM I?'
IS NOT REALLY MEANT TO GET AN ANSWER,
THE QUESTION 'WHO AM I?' IS MEANT TO
DISSOLVE THE QUESTIONER."

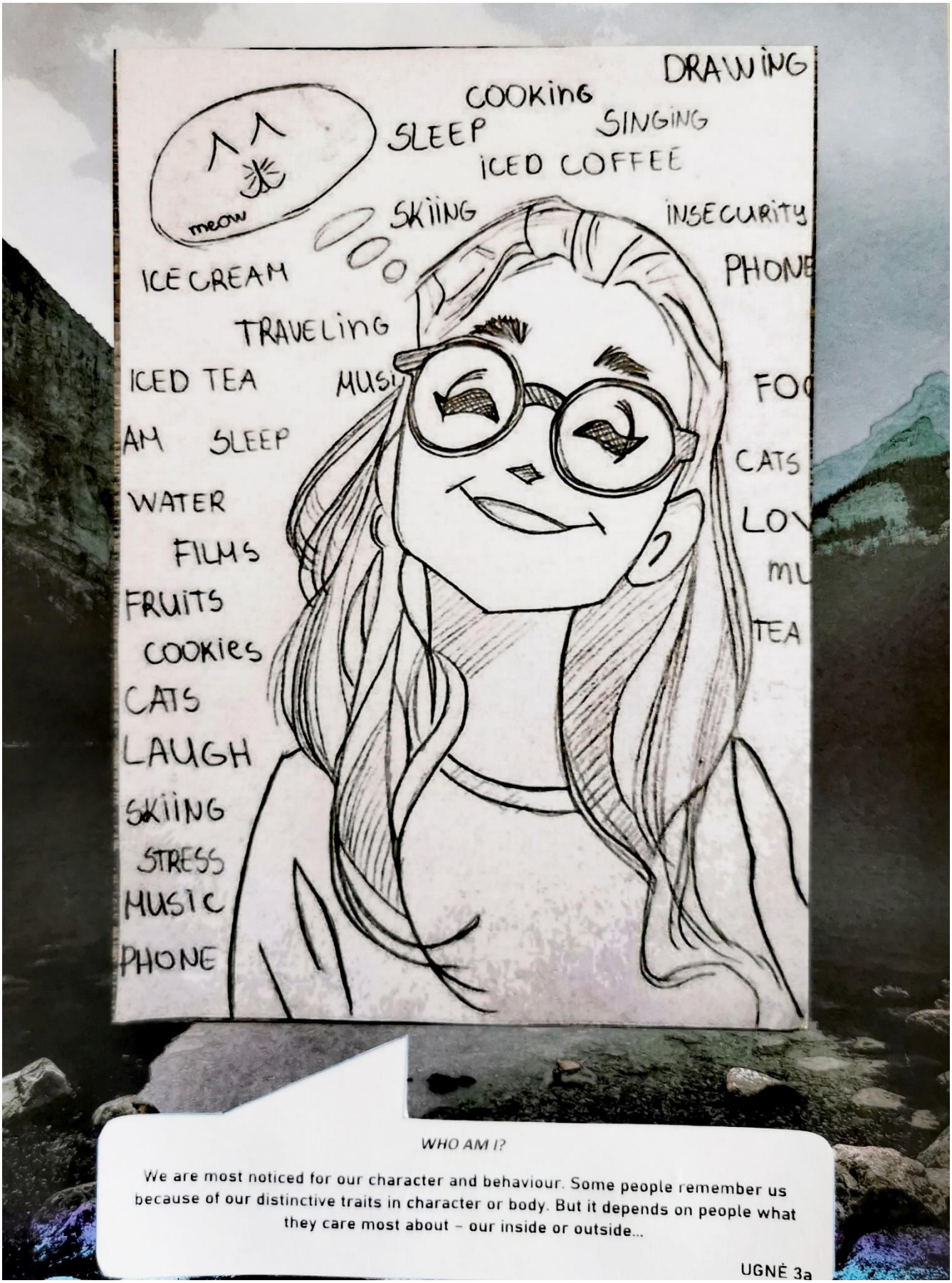

WHO AM I?

We are most noticed for our character and behaviour. Some people remember us because of our distinctive traits in character or body. But it depends on people what they care most about – our inside or outside...

UGNĖ 3a

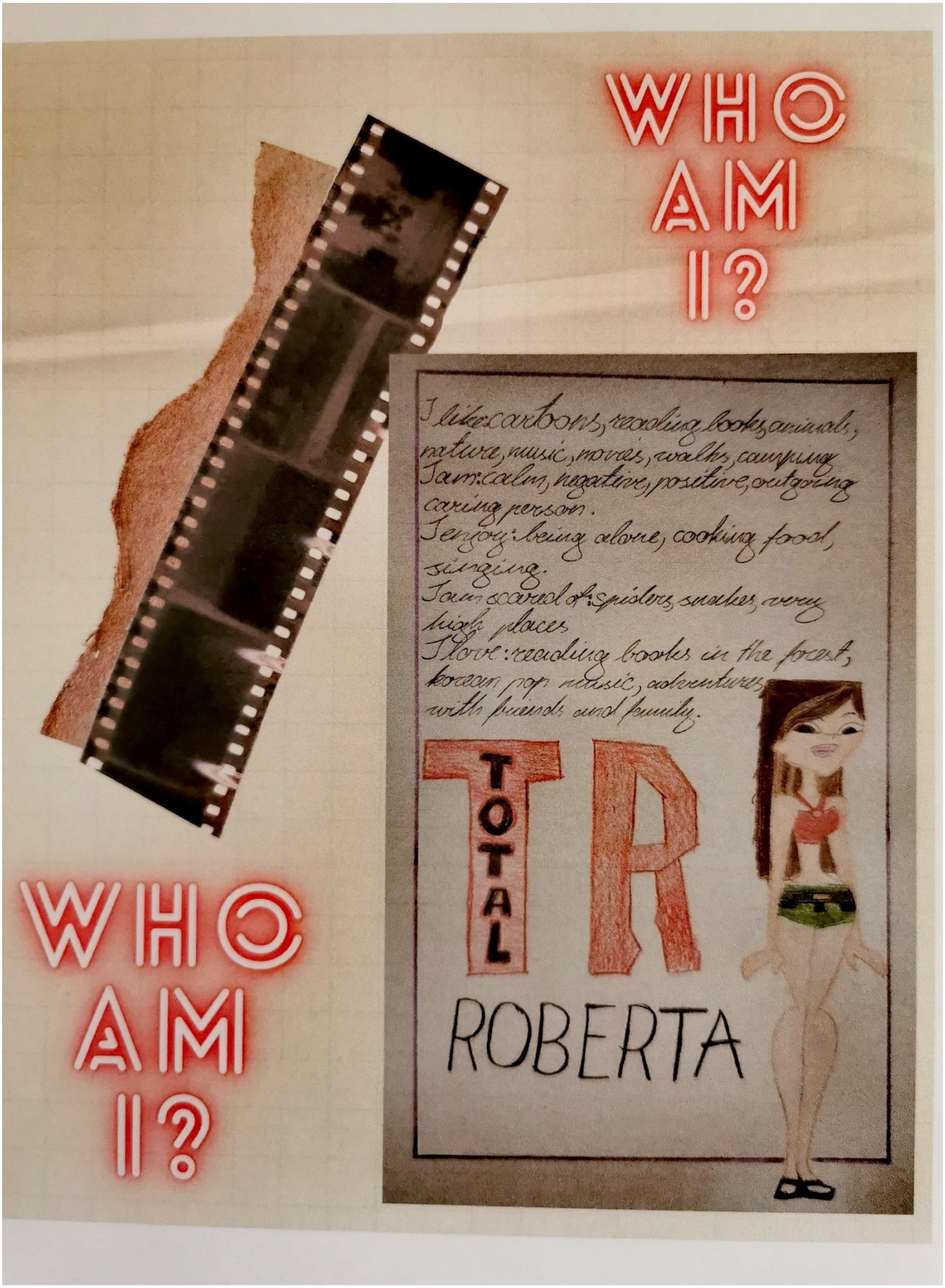
WHO AM I?
I like: cartoons, reading books, animals, nature, music, movies, walks, camping
I am: calm, negative, positive, outgoing caring person.
I enjoy: being alone, cooking food, singing.
I am scared of: spiders, snakes, very high places
I love: reading books in the forest, korean pop music, adventures with friends and family.
TOTAL
TR
ROBERTA
WHO AM I?

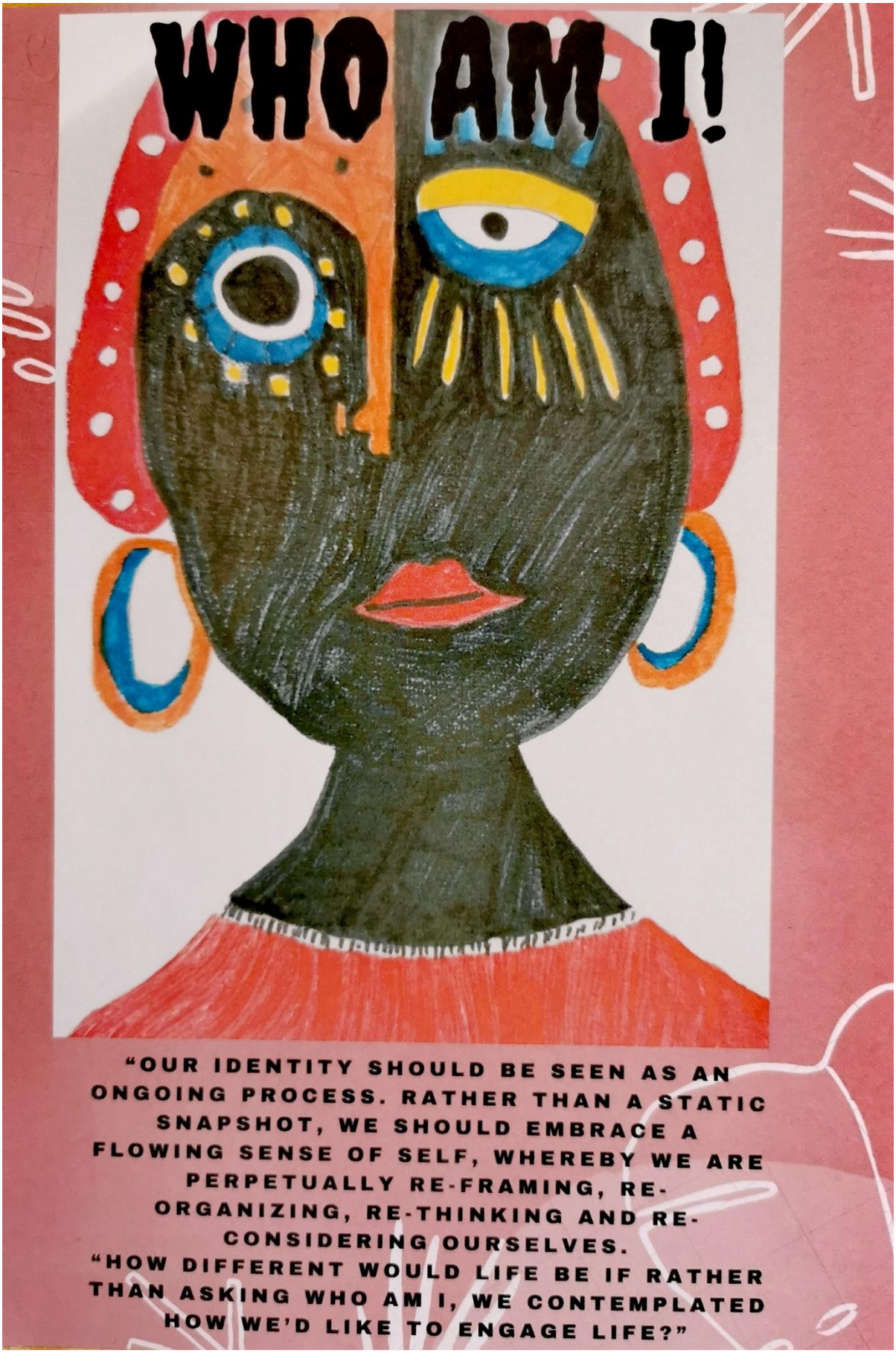
WHO AM I!
"OUR IDENTITY SHOULD BE SEEN AS AN ONGOING PROCESS. RATHER THAN A STATIC SNAPSHOT, WE SHOULD EMBRACE A FLOWING SENSE OF SELF, WHEREBY WE ARE PERPETUALLY RE-FRAMING, RE-ORGANIZING, RE-THINKING AND RE-CONSIDERING OURSELVES.
"HOW DIFFERENT WOULD LIFE BE IF RATHER THAN ASKING WHO AM I, WE CONTEMPLATED HOW WE'D LIKE TO ENGAGE LIFE?"

-Kind
-Watch movies or dramas
-nice
-Mood chages
-Sometimes clumsy
-nervous
-Lazy
-Funny
-Loud witch friends
-Read books

DEIMANTO FORMOS EILĖRAŠTIS ISPANIŠKAI

Neformaliojo švietimo programų „Ispanų kalba“ suaugusiųjų grupių dalyviai visą savaitę gyveno poezija.

Per pamokas skaitė ir deklamavo mėgstamus eilėraščius lietuvių kalba. Susipažino su ispanų poeto Gustavo Adolfo Bekero (Gustavo Adolfo Bécquer) biografija ir skaitė keletą jo eilėraščių ispanų kalba. Ir ne tik tai. Kai kuriuos iš jų mokiniai stengėsi išversti į lietuvių kalbą.

Pamokos pabaigoje kiekvienas sukūrė eilėraštį deimantine technika (Poema diamante). Tai rombo ar deimanto formos eilėraštis, kuriame tam tikra tvarka išdėlioti daiktavardžiai, būdvardžiai, veiksmažodžiai ir kitos kalbos dalys.

Ispanų kalbos pamokų dalyviai ne tik patyrė malonių akimirkų, bet ir pademonstravo savo ispanų kalbos gramatikos žinias.

Mokytoja didžiuojasi kiekvieno dalyvio sėkme.

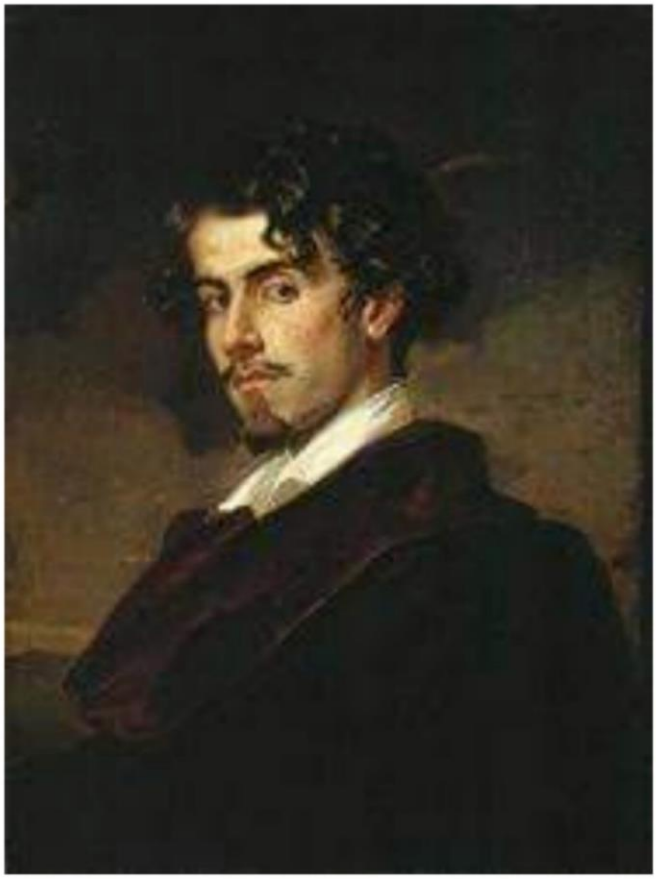

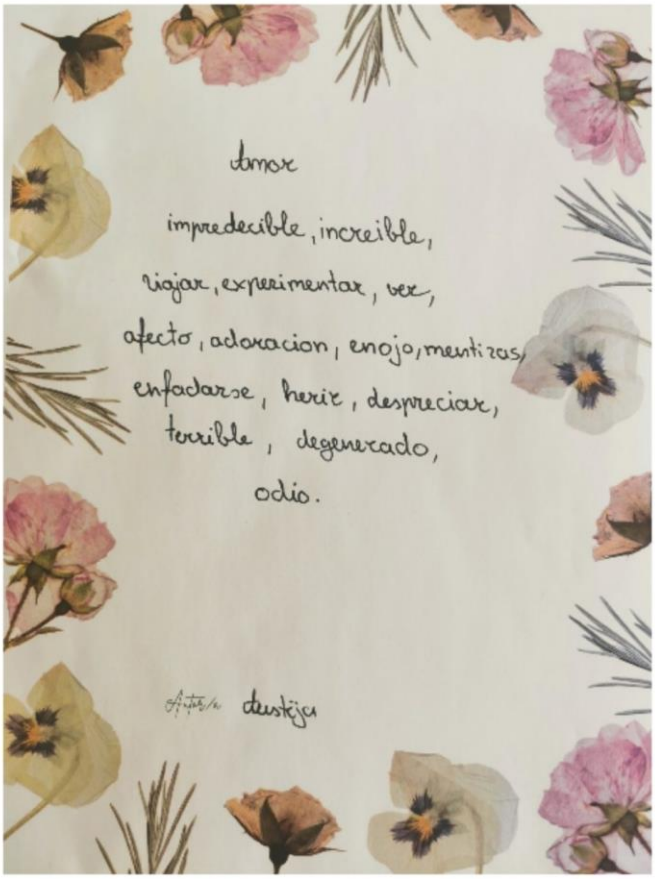
Amor
impredecible, increible,
viajar, expreimentar, ver,
afecto, adoracion, enojo, mentiras,
enfadarse, herir, despreciar,
terrible, degenerado,
odio.
Autora Austejo

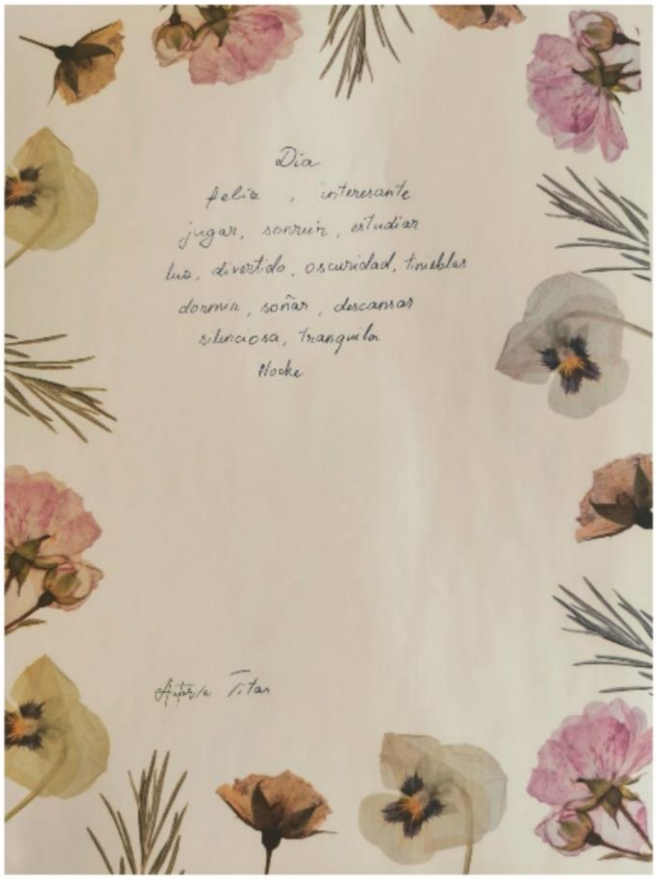
Dia
feliz, interesante
jugar, sonreir, estudiar
luz, divertido, oscuridad, tinieblas
dormir, soñar, descansar
silenciosa, tranquila
Noche
Autora Titas

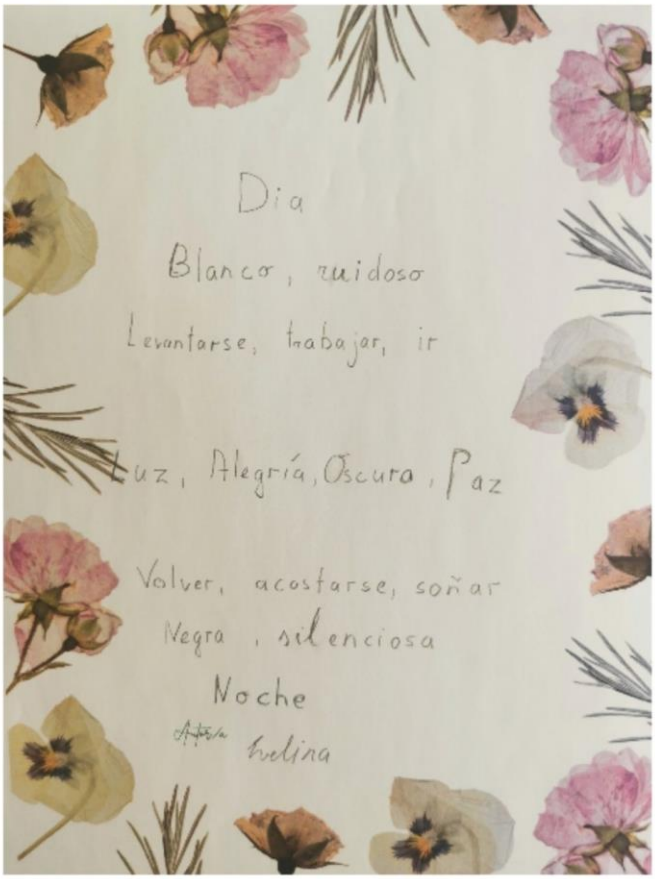
Dia
Blanco, ruidoso
Levantarse, trabajar, ir
Luz, Alegría, Oscura, Paz
Volver, acostarse, soñar
Negra, silenciosa
Noche
Autora Helina

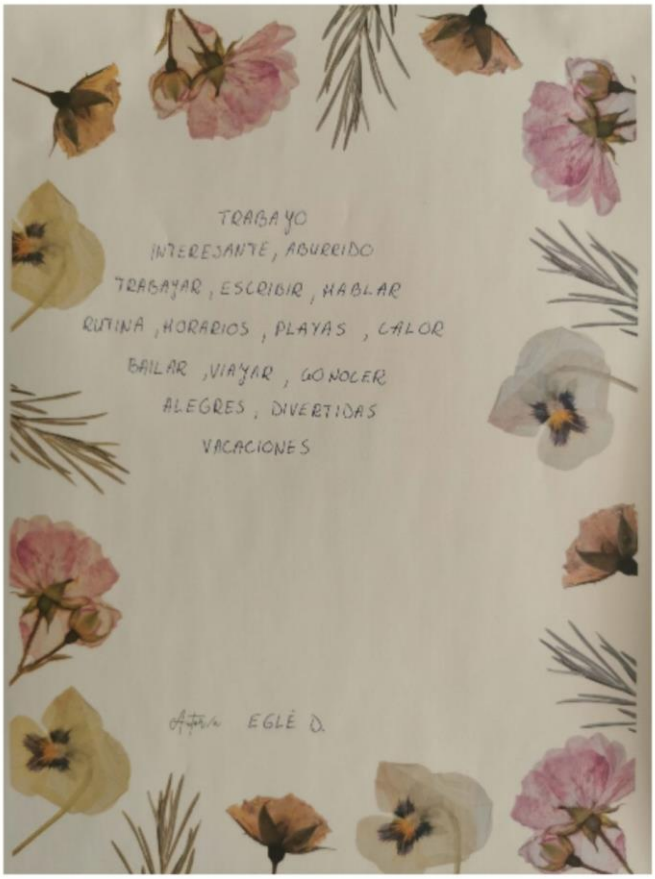
TRABAJO
INTERESANTE, ABURRIDO
TRABAJAR, ESCRIBIR, HABLAR
RUTINA, HORARIOS, PLAYAS, CALOR
BAILAR, VIAJAR, CONOCER
ALEGRES, DIVERTIDAS
VACACIONES
Autor/a EGLÉ D.

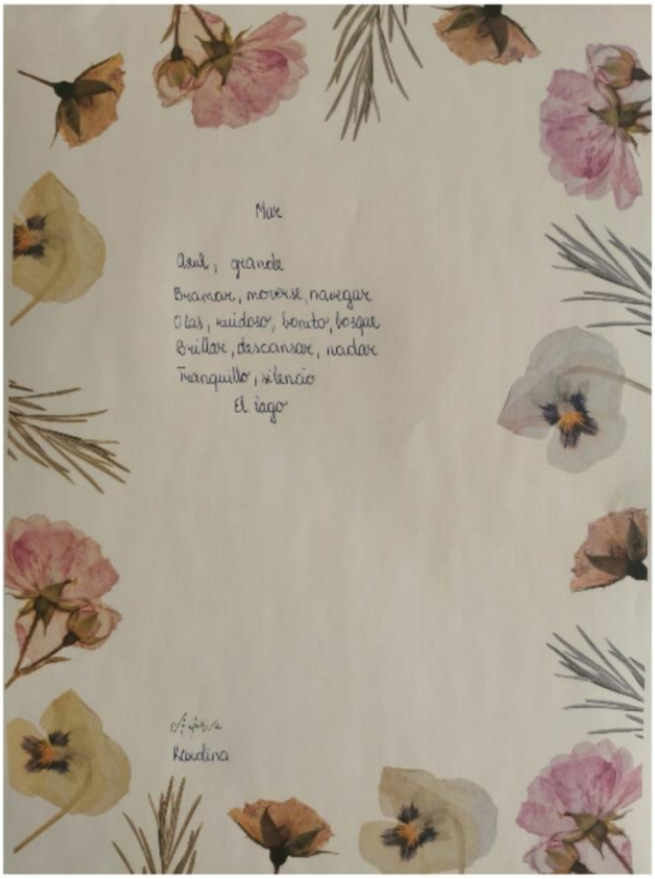
Mar
Azul, grande
Bañarse, moverse, navegar
Olas, ruidoso, bonito, bosque
Brillar, descansar, nadar
Tranquilo, silencio
El lago
Autor/a
Karolina

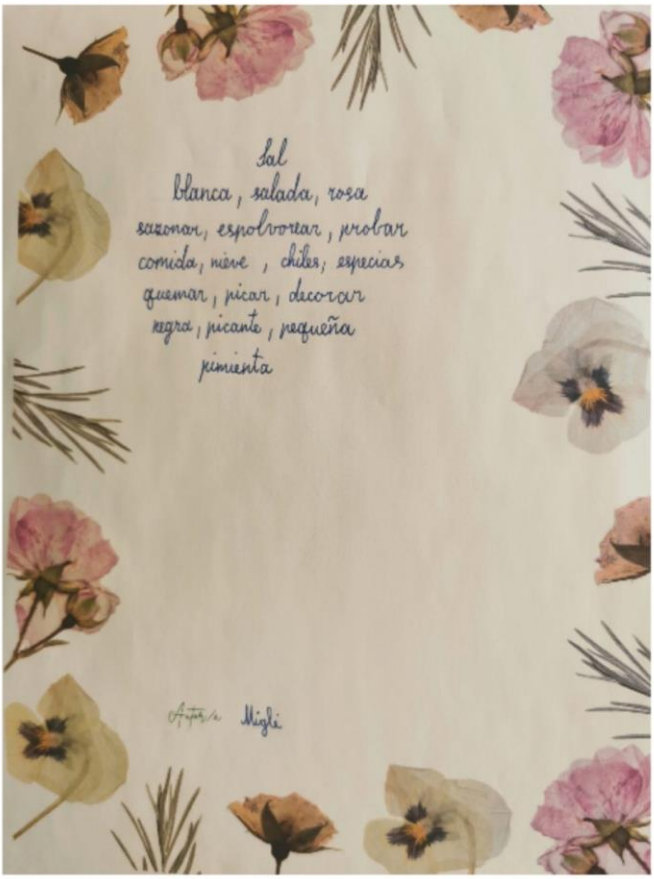
Sal
blanca, salada, rosa
sazonar, espolvorear, probar
comida, nieve, chile, especias
quemar, picar, decorar
negra, picante, pequeña
pimienta
Autor/a Migli

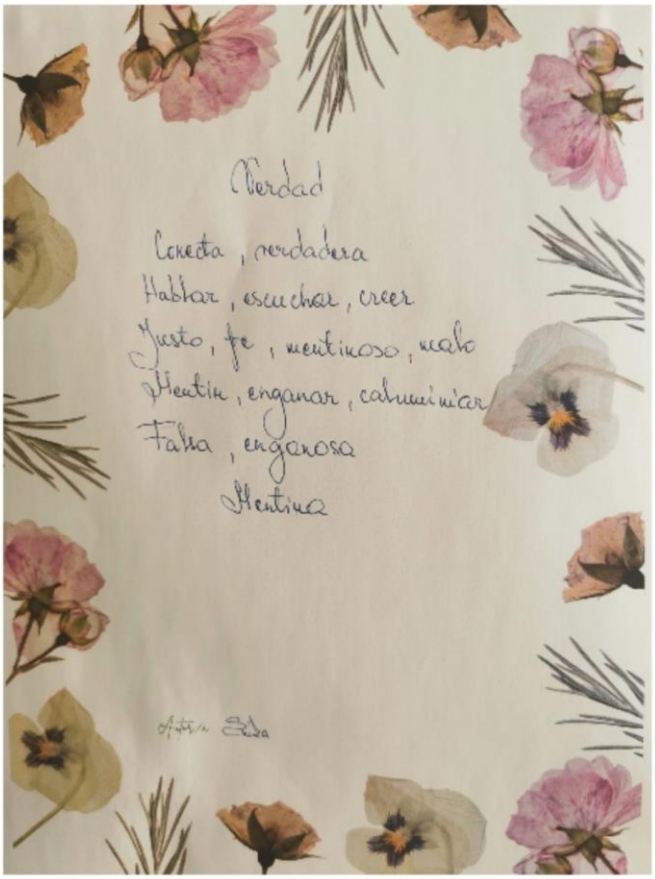
Verdad
Correcta, verdadera
Hablar, escuchar, creer
Justo, fe, mentiroso, malo
Mentir, engañar, calumniar
Falsa, engañosa
Mentira
Autor/a Elda

Trabajo
aburrido, frustrante
trabajar, estudiar, hacer
escuela, estudiantes, verano, viajes
andar, viajar, broncearse
divertidas, viajadas
VACACIONES !
Autor Meringa :)

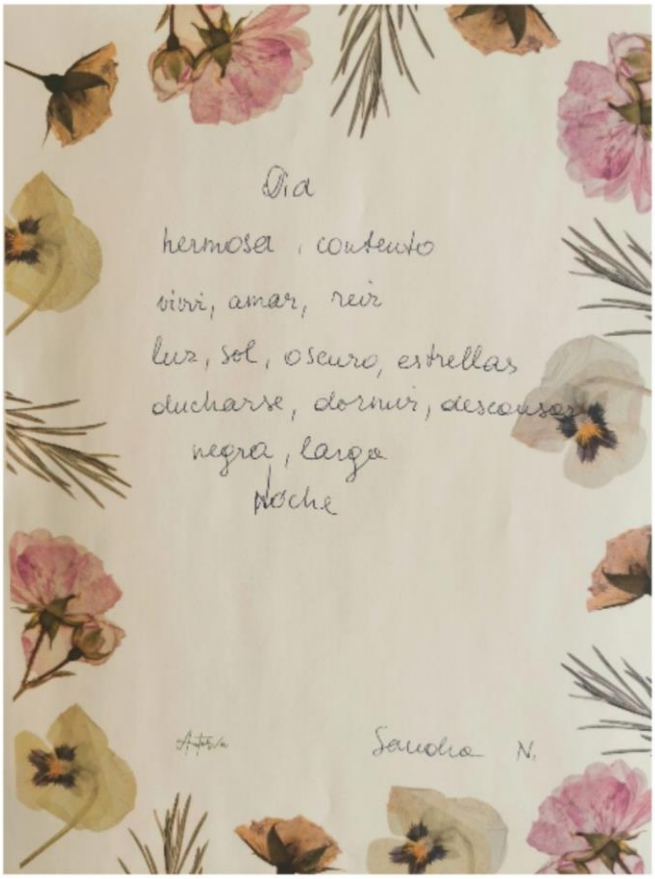
Dia
hermosa, contento
vivir, amar, reir
luz, sol, oscuro, estrellas
ducharse, dormir, descansar
negra, larga
Noche
Autor Sandra N.

INVIERNO
NIEVE , FRÍO
ESQUIAR , CALENTAR , NEVAR
ABRIGO , SUETER , VESTIDO , FALDA
CAMINAR , NADAR , VIAJAR
SOL , CALOR
VERANO
Autor EGLÉ D.

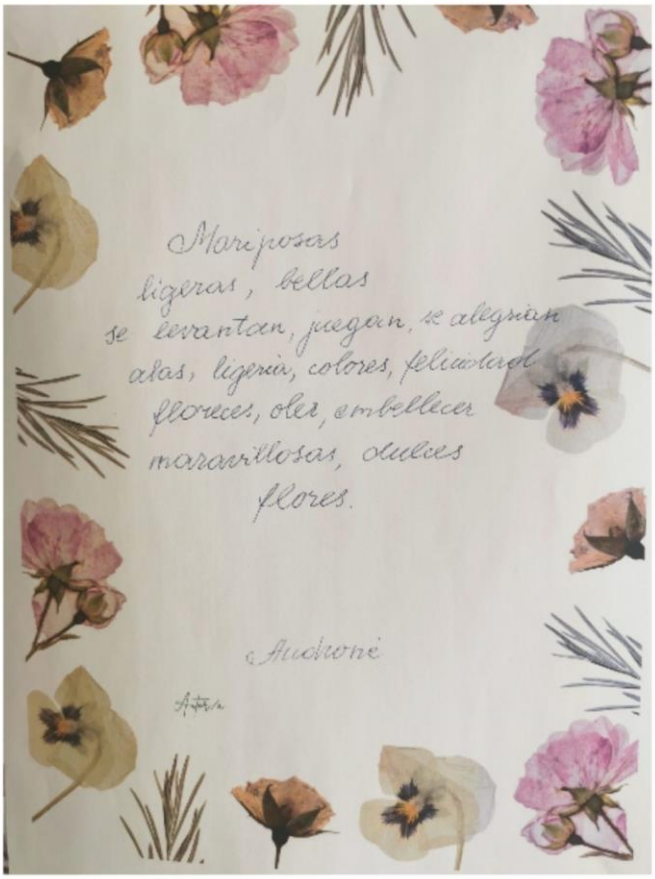
Mariposas
ligeras, bellas
se levantan, juegan, se alegran
alas, ligeria, colores, felicidad
florecen, olen, embellecer
maravillosas, dulces
flores.
Autor

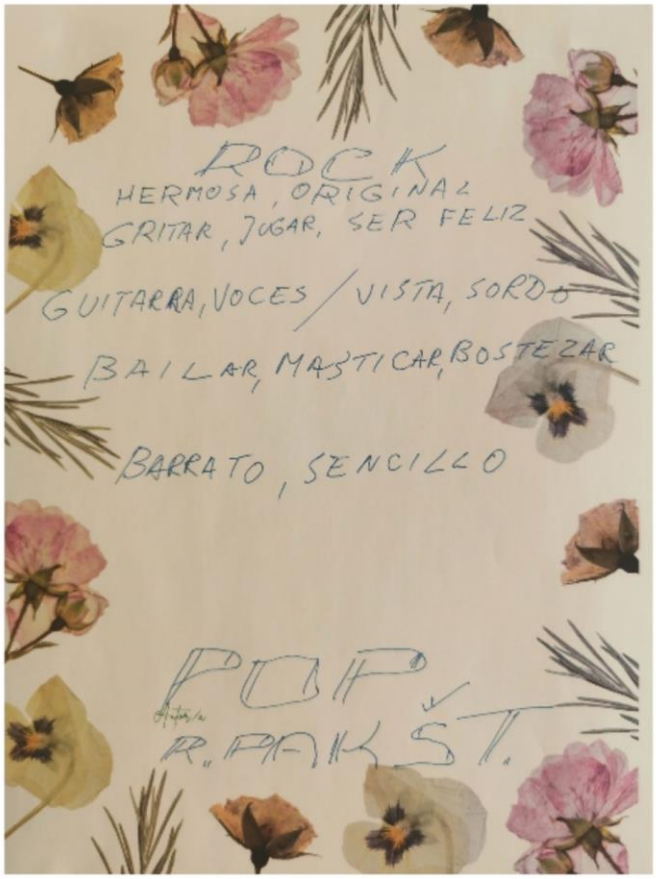
ROCK
HERMOSA, ORIGINAL
GRITAR, JUGAR, SER FELIZ
GUITARRA, VOCES / VISTA, SORDO
BAILAR, MASTICAR, BOSTEZAR
BARRATO, SENCILLO
POP
R. PANK ST.

Amigo
bueno, sincero
hacer amigos, dormir, besar
amor, sol, guerra, arma
odiar, no amar, enfadarse
malo, enfadado
enemigo
2022-03-23

Amor
sincero, curador
amar, ayudar, salvar
intimidad, debilidad / asco, dolor
daño, dejar, quemar
oscuro, triste
Odio
-Agné Katerina

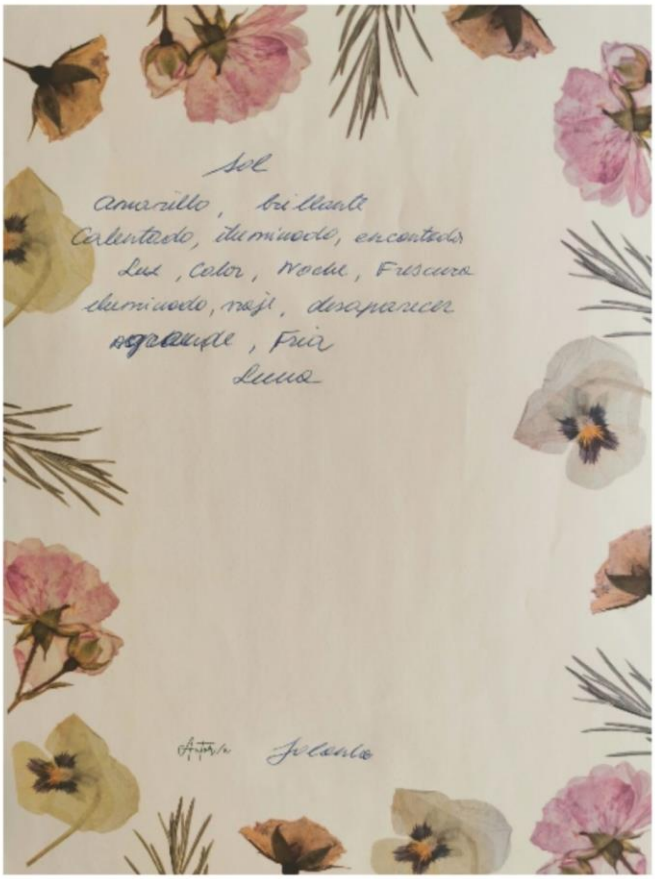
Sol
amarillo, brillante
calentado, iluminado, encantado
luz, color, noche, frescura
iluminado, noji, desaparecer
agradable, fría
Luna

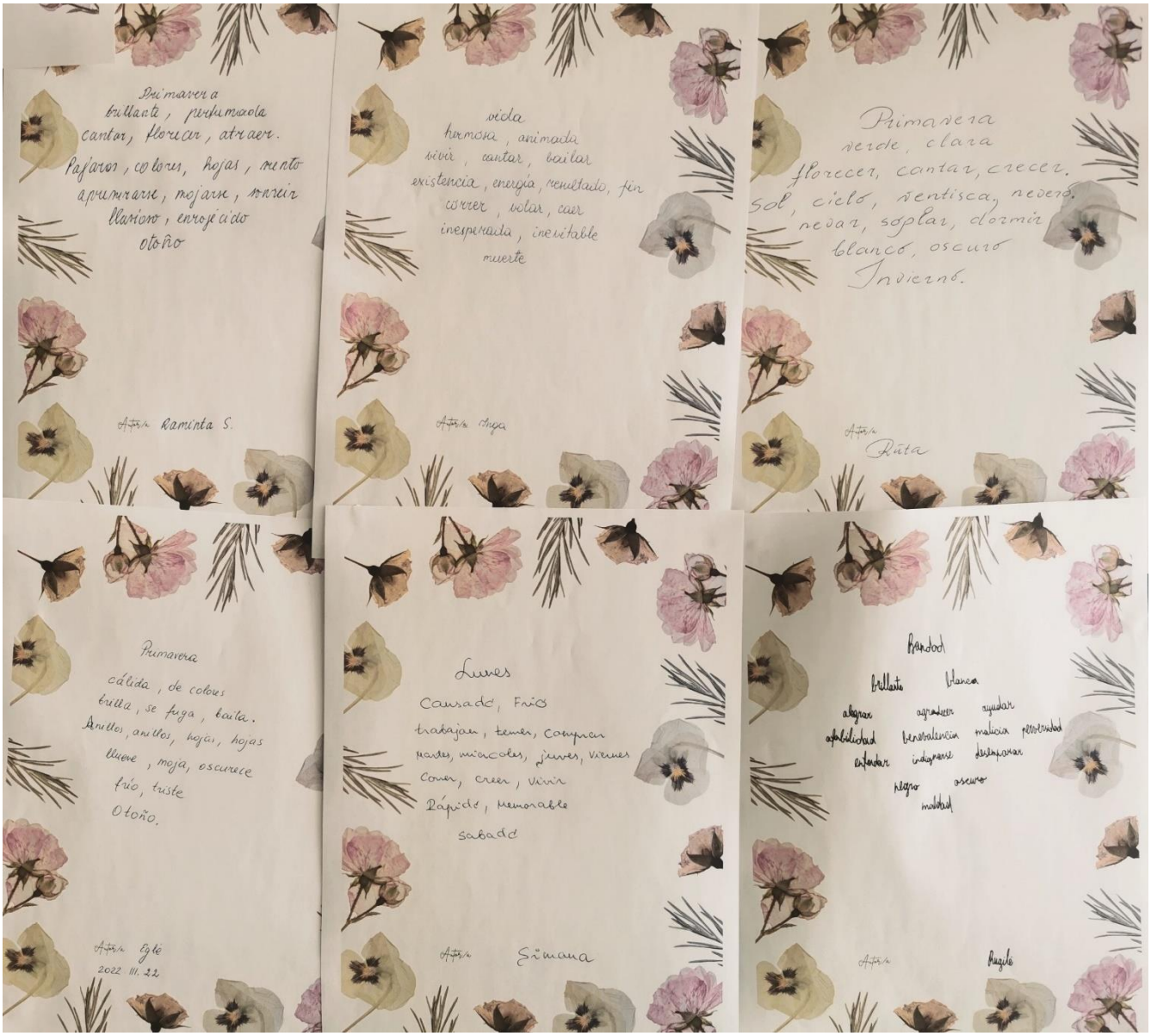

NVŠ PROGRAMOS „IŠMANIŲJŲ MOKYKLĖLĖ“ MOKINIŲ PROJEKTINIAI DARBAI

TREČIOKAI TAPO KARTU SU POLIU GOGENU

Trečiokų projektinių pamokų tema - Polinezija. Projekto dieną į salas Ramiajame vandenyne keliavome su dailininku Poliu Gogenu. Dailininkas ilgai gyveno Taityje, vienoje iš Polinezijos salų. Gogeno įkvėpti trečiokai tapė peizažą.

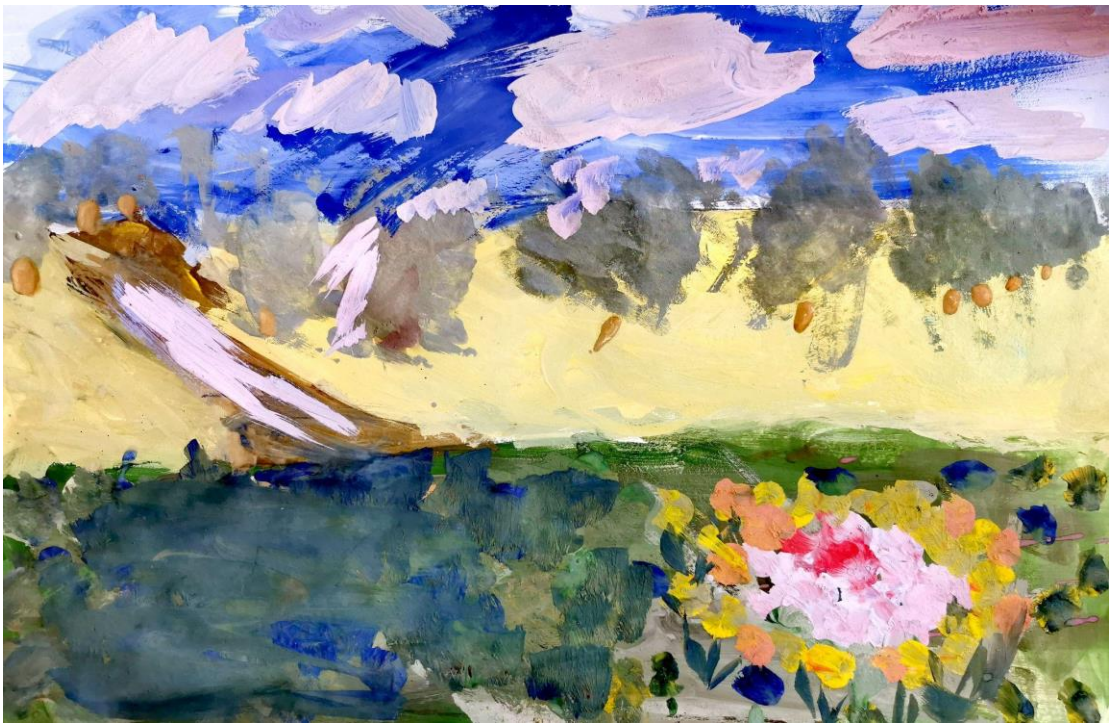

TUTANCHAMONO PORTRETAS KETVIRTOKŲ AKIMIS

NVŠ programos „Išmaniųjų mokyklėlė“ ketvirtokai tyrinėjo nepaprastai paslaptingą, įdomų ir įtraukiantį senovės Egiptą. Sunku patikėti, kad prieš šešis tūkstančius metų žmonės jau turėjo hieroglifų raštą, mokėjo skaičiuoti, pastatė iki mūsų laikų išlikusias piramides. Labai sužavėjo faraonų gyvenimas, senovės Egipto dievybės, mumijos, sarkofagai. Prisliesti prie šio laikotarpio buvo labai įdomu. Mokiniai piešė Tutanchamono portretą, skaičiavo taip, kaip skaičiuodavo egiptiečiai.

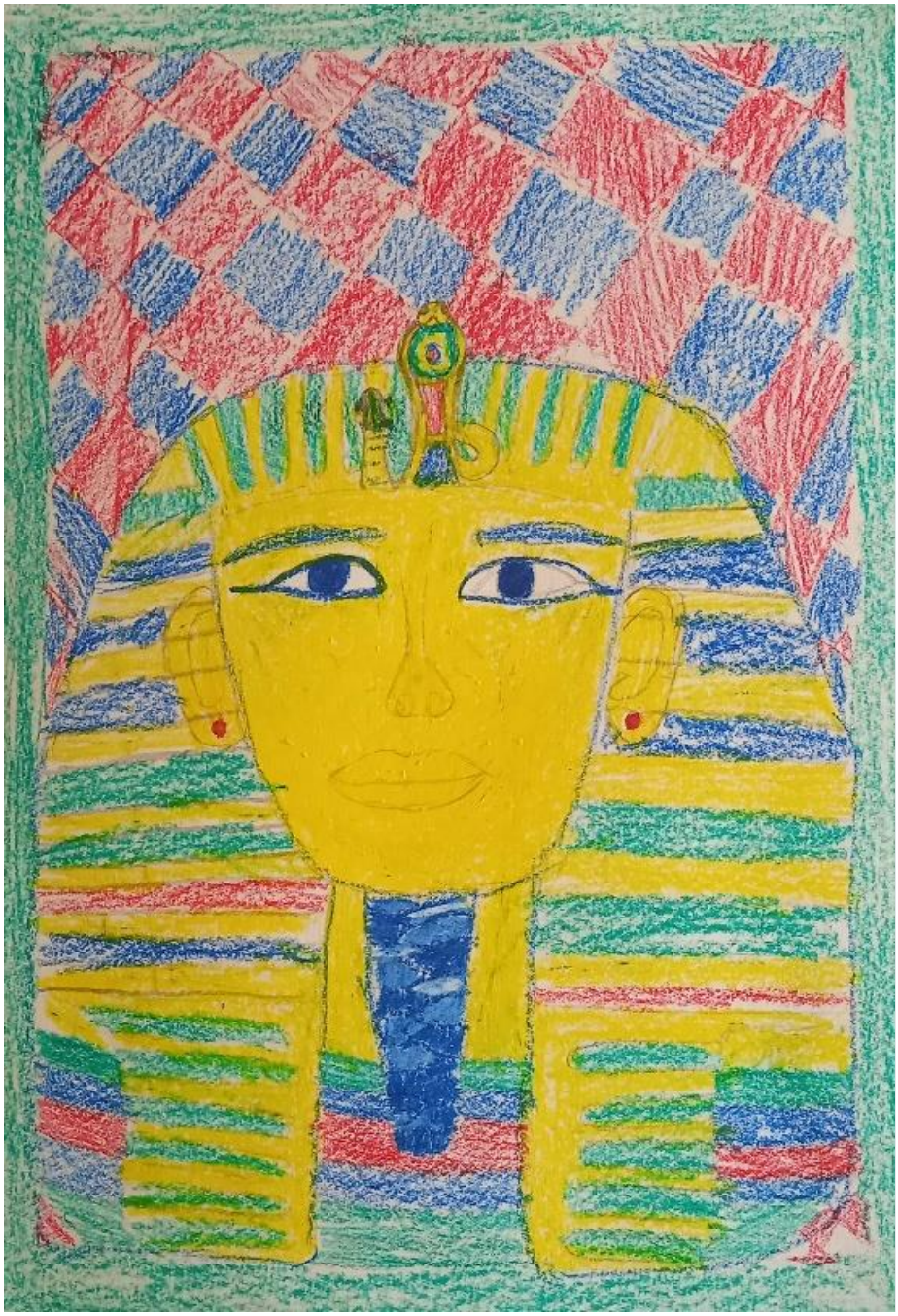

PASAULIS PER FOTOOBJEKTYVO LANGĄ

Programos „Aš galiu“ 3 kurso mokiniai per lietuvių kalbos ir rašto kultūros pamokas stebėjo ir fotografavo gyvąją ir negyvąją gamtą, žemę, vandenį, įvairius reiškinius. Iš trijų labiausiai pavykusių gražiausių nuotraukų išsirinkę vieną, ją dar ir kūrybiškai aprašė. Kalbinukų aprašymuose atsispindi ne tik vaizdai, bet ir išgyventos emocijos, patirti jausmai.

VAIZDAS NUO UOLOS VIRŠŪNĖS

Užlipus į aukščiausią Gibraltaro uolos vietą, esančią 412 metrų aukštyje virš jūros lygio, atsiveria nepaprastai įspūdingas peizažas. Giedras dangus ir skaisti saulė apšviečia vandenyną, kalno viršūnę, nuokalnę. Nuo kalno viršūnės atsiveria miesto, Gibraltaro sąsiaurio ir kitapus jo stūksančių kalnų vaizdas. Galima išvysti ne tik žemiau esantį žavų miestelį, oro uostą, daugybę vienas prie kito mažose gatvelėse pritūpusių namų, parduotuvių, barų, bet ir pamatyti du žemynus bei tris šalis vienu metu.

Greta

BESILEIDŽIANTI SAULĖ

Debesys matosi, saulė besileidžianti skleidžia šiltai oranžinę spalvą, o ant motulės žemelės kviečiai nuo šilto vėjo šiugžda. Tolumoje matyti miškas, kuriame girdisi paukštelių čiulbėjimas, gyvūnų garsai, bei medžių traškėjimas...

Mantas

NEPAKARTOJAMAS VAIZDAS

Ši nuotrauka sukelia gerą nuotaiką, nors jai nesvetimas ir žavingų akimirkų ilgesys. Vaizdas, suteikiantis laisvės pojūtį, užfiksuotas iš aukštai. Sodriai žali medžiai pažadina atpalaiduojantį jausmą. Tolėliau matome labai daug šviesių namų su rudais stogais. Tos šiltos spalvos, rodos, prideda ir jaukumo, ir išskirtinumo – gali pasijusti esantis toli nuo realybės. Regis, neįtikėtina, kai dar toliau matai ne vien medžius ir pastatus, bet ir jūros uostą su keltais Suomių įlankoje prie Baltijos jūros. Vaizdas įkvepia sėsti į laivą ir keliauti dar toliau...

Paulina

VAIZDAS PRO LANGĄ

2020-ieji metai, rugsėjo 7-oji, vakaras Kalbų mokyklos anglų kalbos pamokoje. Lietus pila kaip iš kibiro, o aš kartu su savo bendraklasiais pradedu svarstyti, kaip grįžti namo sausai. Po ilgos, stiprios liūties staiga išgirstu, jog nebelyja ir atsisukusi į langą pamatau dvi nuostabias vaivorykštes. Dangus pilnas didelių, pilkų debesų, kurie išryškina šių vaivorykščių spalvas.

Ugnė

VAKARO RAMYBĖ

Vasara. Nuotraukoje matyti besileidžianti saulė, kuri dangų dažo mėlynai ir geltonai. Dangus giedras, vos pora debesėlių. Tolumoje regimi medžiai, kurie atrodo it vienas didelis kalnas. Ežeras ramiai banguoja, jame gražiai žaidžia saulės spinduliai. Vandenyje auga meldai, kurie priduoda žalumos ir gyvybės. Pasibaigus meldams, galima matyti smėlio krantą. Smėlyje gausu atostogautojų paliktų pėdsakų. Krante stūkso dvi didelės pušys. Vaizdas primena pasakiškus vasaros vakarus, kuomet nėra jokių rūpesčių ir aplink girdisi gamtos muzika.

Aistė

NEPAMIRŠTAMAS LAIKAS

Medžiai ploni ir aukšti bando pasiekti debesis. Ant žemės matyti medžių vaisių. Ant takelio pabirę spygliai, smulkios šakelės. Takelis nudažytas šviesiai ruda spalva, kuri primena apie ateinantį rudenį. Prie takelio auga žalia žolytė su samanėlėmis, kurios sugeria vandenį ir tuo pat metu bando pagauti saulės spindulius, besislepiančius už medžių rudų kamienų.

Erikas

UGNIES SPALVOS

Kartais beskubėdami žmonės nepastebi, koks dangus jiems yra virš galvos. Jie praleidžia progą pamatyti gamtos sukurtus peizažus. Temstant, kai debesis keičia žvaigždės, saulę – mėnulis, dangus ima ir nusidažo ugnies spalvomis. Žmonės sako, jog mes turėtume džiaugtis tuo, ką matom, o ne traukti mobiliųjų telefonų ir fotografuoti. Manau, kad mes kaip tik turėtume įamžinti šį grožį. Vakare, išėję į lauką, kartais galime pamatyti ugninį dangų ir belapius medžius, bandančius siekti dangų. Pavykus nufotografuoti tokį dangų, medžių šakos atrodo, kaip juodi siūleliai, norintys pasilikti sau tuos gražius debesis.

Meda

SENAS RĄSTAS

Dažnai žmonės, dairydamiesi į didelius medžius, nepastebi nedidelių medžių. Šis senas rąstas, rodantis kelią žmonėms, dirba savo darbą jau ilgą laiką ir tapo miško dalimi. Jeigu jo nebūtų toje vietoje, kažko labai trūktų...

Vidmantė

PAMOKA SENELIUI

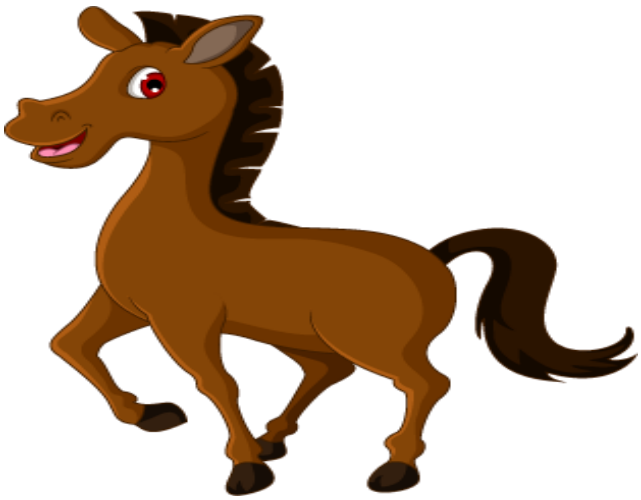

Labai seniai, kai dar Lietuva buvo nuo kranto iki kranto, gyveno senelis, kuris turėjo tris sūnus. Kartą seneliui reikėjo išarti žemę, bet jo arklys jau buvo labai senas ir ligotas, todėl jis įsakė savo sūnums nukakti į miestelio turgų ir nupirkti geriausią arklį. Davė visiems sūnums po lygiai monetų ir išleido pirkti geriausio arklio. Vyriausias brolis mieste prauliavojo visus pinigus ir grįžo namo nunarinęs galvą, vidurinysis sugrįžo be arklio, tačiau su monetomis. Paklausus, kodėl jis nenupirko arklio, šis atsakė, jog nė vienas arklys jam nepasirodė tinkamas dirbti sunkius žemės darbus. Jauniausias brolis grįžo namo su arkliu, tačiau nupirktas arklys nebuvo jaunas, stiprus ir galintis darbuotis laukuose. Senelis suprato, kad šis jauniausiojo sūnaus pirkinys nepalengvins jo kasdienių darbų, bet ir pykti jis negalėjo – juk nepaaiškino sūnums, kokį arklį nupirkti.

Taigi, ką nors sakant reikia gerai pagalvoti, ką nori iš tiesų pasakyti.

Erikas

ISSN 2783-6991 (leidinio forma: Elektroninis)

Kėdainių kalbų mokykla
Mokinių kūrybiniai darbai‘2022: informacinis leidinys /Kėdainių kalbų mokykla. Kėdainiai, 2022. 99 p.